

BURMESE
CLASSIC
COM

နန္ဒကျော်သူ

ရေပျော်ပျော်

၀၆ အင်းစိန် ရွှေဘိုလမ်း ၇၆ ကို

ဒုတိယပိုင်း
အတ်သိမ်းပိုင်း

နန္ဒကော်သူ

ရေပျော်ဖျံ

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅

ချန်းပေ

ပေါင်းကူးတံတား...။

ချန်းဂေဟာနှင့် အပြင်လောကသို့ ဆက်သွယ်ထားသော
ချန်းဂေဟာကြီးရှေ့မှ ဆေးအနီရောင်များ သုတ်ထားသည့် တံတား
ကလေး ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ပေါင်းကူးပေါ်မှ ဖြတ်သန်း၍ မြင်းသုံးကောင် ထွက်
လာလေသည်။

ရှေ့ဆုံးက မြင်းတွင် ချန်းပေက ကြွကြွရွရွကလေး စီးသွား
လေသည်။

သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသူတို့မှာ ပုဖန်းနှင့် လူပုထိုက်ဖုံး
သာ ဖြစ်လေသည်။

တံတား၏အပြင်ဘက် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှ လူအချို့သည်
သခင်လေးချန်းပေကို မြင်သည်နှင့် ဦးညွှတ်၍ ဂရုစိုက်ကြ၏။

၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချန်းပေသည် အချို့သော ချို့တဲ့သူများအား ငွေစကလေးများ ထုတ်ပေးသွားတတ်လေသည်။

သူသည် အမြဲလိုလို စွန့်ကြဲတတ်သော်လည်း တစ်နှစ်လျှင် တစ်ခါ အမှတ်စာရ ပေးကမ်းတတ်သည်။

သူ၏မွေးနေ့ဟု ထင်ကြသည်။

သို့မဟုတ် ချန်းထိ မွေးနေ့ပေလော။

လုံးဝမဟုတ်ပါ။

ချန်းပေ၏အမှတ်စာရနေ့သာ ဖြစ်ပါသည်။

ချန်းပေသည် တစ်နှစ်တစ်ခါ အလွန်လှပသော နှင်းဆီပန်းစည်းကို ကိုင်၍ သွားတတ်သည်ကို သတိထားမိကြဟန် မတူပေ။

သူ့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည့် ပုဖန်း၏လက်ထဲတွင် နီရဲနေသော နှင်းဆီပန်းစည်းကြီးတစ်စည်းကို ကိုင်ထားလေသည်။

အကြောင်း ရှိပါသည်။

ထိုပန်းစည်းသည်...

◆ ◆ ◆

ပုဖန်းမြို့သို့ မဝင်မီ သုသာန်တစ်ခုကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုသုသာန်ထဲတွင် အခြားသော အုတ်ဂူနှင့်မတူဘဲ အမြဲတမ်း သစ်လွင်၍ ပွေးပွေးဖြူနေသည့် အုတ်ဂူတစ်ခုရှိသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

မြင်းသုံးကောင်သည် ထိုအုတ်ဂူ အနီးသို့ ရောက်အောင် ဝင်ရောက်သွားကြပြီး အုတ်ဂူနား မရောက်မီ မြင်းပေါ်မှ အသီးသီး ဆင်းလိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပုဖန်းက သူ၏လက်ထဲမှ ပန်းစည်းကို ချန်းပေထံသို့ ကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

ပုဖန်းနှင့် လူပုထိုက်ဖုံးတို့က အုတ်ဂူဘေးမှ အမှိုက်သရိုက်များကို ရှင်းလင်းပေးနေ၏။

ချန်းပေသည် နှင်းဆီပန်းစည်းကို ပန်းအိုးထဲ ထိုးစိုက်ကာ လှပအောင် ပြုပြင်လိုက်သည်။

သူသည် အုတ်ဂူကို အချိန်အတန်ကြာအောင် စူးစိုက်ကြည့်ပြီးမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်လိုက်၏။

သူသည် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ကမ္မည်းထိုးထားသော ကျောက်ပြားမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်လိုက်၍ သုတ်လိုက်လေသည်။

အုတ်ဂူပေါ်မှ ထောင်ထားသော ကျောက်ပြားပေါ်တွင်...
“တုကုဟန်”

ဟု လှပသော စာလုံးများဖြင့် ထွင်းထုထားသည်။
ချန်းပေသည် ထိုစာကို ဖတ်ရင်းမှ မျက်ရည်များပင် ရစ်ဝဲ၍

လာလေသည်။
ချန်းပေ ထိုကဲ့သို့ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲခဲ့သည်မှာ ယခုနှစ်မှ

မဟုတ်ပါ။
သုံးနှစ်တင်းတင်း မြည့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုအုတ်ဂူကို မြင်လျှင် သူ၏စိတ်များသည် ပထမတွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာရာမှ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်းသို့ ကူးပြောင်းကာ အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

ထို့နောက် သူသည် အုတ်ဂူကို ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်းခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။

ပူစန်းမြို့သည် အေးချမ်းသာယာသော မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်လေသည်။

မြင်းသုံးကောင်နှင့် လူသုံးယောက်သည် ပူစန်းမြို့၏ လမ်းမကြီးအတိုင်း ပုံမှန်စီးနင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

သူတို့သည် တစ်နှစ်တစ်ခါ ထိုလမ်းမကြီးအတိုင်း စီးနင်း၍ 'ကြယ်တာရာ'စားသောက်ဆိုင်ကြီးသို့ ဝင်ရောက်ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ကြယ်တာရာစားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ပူစန်းက ကြိုတင်သိရှိထားသည့်အတိုင်း ချန်းပေ့ ကြိုက်တတ်သော အစားအသောက်နှင့် အရက်များကို မှာကြားရတော့သည်။

ချန်းပေ့သည် ယနေ့ တစ်နေ့လုံး ဤစားပွဲမှ လုံးဝ မထတော့ဘဲ ခေါင်းဝိုက်စိုက်ကျပြီး ဇက်ကျိုးသည်အထိအရက်ကိုသောက်

ရေပျော်ဖွံ့ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

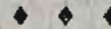
တော့မည် ဖြစ်သည်ကို ကြိုတင်သိထားလိုက်သည်။

ချန်းပေ့တွင် ပြင်းထန်သော ခံစားချက်တစ်ခု ရှိနေပေတော့သည်။

သူ၏ပြင်းထန်သော ခံစားချက်များသည် စောစောက ပန်းစည်းတင်ခဲ့သည့် အုတ်ဂူနှင့် ဆက်နွှယ်နေပေတော့သည်။

တကယ်တော့ ချန်းပေ့သည် ကြေကွဲမည်၊ လွမ်းဆွတ်မည် ဆိုလျှင်လည်း လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲလောက်ပါသည်။

မိမိ အလွန်မြတ်နိုးတွယ်တာရသည့် မိန်းကလေးကို လက်ထပ်မည့်ဆဲဆဲ ရက်ပိုင်းအလိုတွင် ရန်သူက ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဘဝခရီးအစ

“မိုးမြေသိုင်းကျမ်းထဲမှာ ပင်မသိုင်းကွက်ကြီးငါးကွက် ပါရှိပါတယ်။ ပထမဆုံးကတော့ လေပွေလေပွေး ဓားချက်မြူးဆိုတဲ့ သိုင်းကွက်ပဲကွယ်။ အဲဒီ သိုင်းကွက်ဟာ ကိုင်ထားတဲ့ လက်နက်နဲ့အတူ ခန္ဓာကိုယ်ကို ချာလပတ်ယမ်းလိုက်တဲ့အခါ တစ်ဘက်လူ တိုက်ကွက်နဲ့ လက်နက်တွေဟာ ဘယ်လိုမှ ထိုးဖောက်လို့ မရတော့ဘူး။ ဒုတိယတိုက်ကွက်ကတော့ မိုးမြေသိုင်းကွက်ပဲ။ သူကလဲ ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အမြင့်ကို ခုန်တက်ပြီး ပြန်ကျလာတဲ့အခါ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ လက်နက်ဟာ စက်ဝိုင်းလို ယမ်းပြီး ရန်သူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကို မလွတ်တမ်းထိုးဖောက်မိတာပဲ”

အထက်ပါ စကားများကို ပြောပြနေသူမှာ ကျောက်တောင်ရွာမှ မုန့်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကျီမုထိပင် ဖြစ်တော့သည်။

အားလပ်သောအချိန်တွင် ကျီမုထိက တစ်ချိန်က အကြောင်းအရာများကို ကျန်းဖုံးအား ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျန်းဖုံးမှာ ကျီမုထိထံမှ ချန်းထိတို့အကြောင်းများကို ကြားသိရသည့်အခါ အလွန်ပင် ခံပြင်းစိတ်များ ပြင်းထန်လာတော့သည်။

သို့သော်လည်း သူသည် မိမိအား စောင့်မျှော်နေမည့် သုဝါးကို သတိရလာသည်။

သုဝါးအတွက် မျက်စိသမားတော်ထံသို့ သွားရန် တိုင်ပင်သောအခါ ကျီမုထိက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်လေတော့သည်။

“လူလေးရယ်၊ မင်းရဲ့စိတ်ကူးတွေ လွဲနေပြီ ထင်တယ်”

“ပြောပါ အဘ၊ ကျွန်တော်နားထောင်ပျံ့မယ် ခင်ဗျာ”

ကျီမုထိက...

“ငါ မင်းကို ပြောထားပါသေးတယ်၊ လောကမှာ ကျန်းဖုံးဆိုတာ သေသွားပြီကွ၊ လူ့လောကမှာ မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းဟာ ကျန်းဖုံး အနေနဲ့ ဒီလုပ်ငန်းတွေ ဆက်လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ မင်းက သုဝါးအတွက် မျက်စိကုဆရာဆီ သွားမယ်၊ နောက် သုဝါးကို သွားခေါ်မယ်ဆိုရင် မင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ပြန်တွေ့ဦးမှာပဲ။ အဲဒီအခါမှာ မင်းပဲ ခံရမှာမလွဲဘူး”

ကျန်းဖုံးက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေ၍ ကျီမုထိ ဆက်ပြောလေသည်။

“အဲဒီတော့ သုဝါးဟာ အခုအတိုင်းဆိုရင် သူ့ဘဝဟာ လုံခြုံနေပုံရတယ်။ ငါ့အနေနဲ့ အခွင့်သင့်မယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့တာဝန်ကို ငါဆက်ယူလိုက်မယ်၊ မင်းအနေနဲ့က အမြန်ဆုံး ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းသမားဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့ပဲ။ အဲဒီအတွက်ကိုလဲ ငါ့မှာ အစီအစဉ် ရှိတယ်။

၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကဲ အရက်တစ်အိုး သွားဝယ်ခဲ့၊ ပြန်လာရင် ငါပြောပြမယ်”

ကျန်းဖုံး အရက်ဆိုင်ထဲသို့ ထွက်ခဲ့ရသည်။

ကျန်းဖုံးသည် ယခုအခါ ရဲရဲတင်းတင်းပင် သွားလာရလေသည်။

ကျိမုထိသည် ကျန်းဖုံးအား နာမည်ကော ရုပ်ကိုပါ ပြောင်းလဲပေးထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ၏နာမည်သည် ယခုအခါ ကျန်းဖုံး မဟုတ်တော့ပါချေ။

ကွမ်းကြီးစုဟူသော အမည်ကို ပြောင်းလဲပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကျန်းဖုံးကို ဆေးကုသပေးခဲ့သည့် သမားတော်ပင် ရုတ်တရက် မှတ်မိမည် မဟုတ်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ကျောက်ဖြူရွာတွင် လူသစ်စိတ်သစ်ဖြင့် ရဲရဲတင်းတင်း သွားလာလှုပ်ရှားနေနိုင်သည်။

ကျိမုထိကလည်း ကျန်းဖုံး ရောက်ရှိသည့် နေ့မှစ၍ အရက်ကို ဆိုင်မှာ သွားရောက်၍ မသောက်တော့ဘဲ ဝယ်ခိုင်းပြီး အိမ်ထဲမှာပင် သောက်သည်။

သူသည် ကျန်းဖုံးအား ဆိတ်နို့ ကြက်ဥ၊ ဂျုံနှင့် ပြုလုပ်ထားသော အစားအသောက်များကို ယနေ့အထိ မှန်မှန်ကျွေး၍ လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ပေးခဲ့သောကြောင့် ကျန်းဖုံး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆယ်ရက်ကျော်အတွင်းမှာပင် သိသိသာသာ ပြည့်ဖြိုးထွားကျိုင်းလာခဲ့သည်။

ကျိမုထိသည် အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း လူငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်သည်မှာ ကျန်းဖုံး အံ့သြခဲ့ရသည်။

မည်ကဲ့သို့သော ဆေးဝါးများ ဖြစ်သည်ကို ကျန်းဖုံးက မေးဖို့လည်း စိတ်ကူးထား၏။

သူသည် အရက်အိုးနှင့် ဆိတ်သားကင်ကို ဝယ်ကာ အိမ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့သည်။

ကျိမုထိသည် အရက်သောက်သည့်အခါ စည်းစိမ်ခံ၍ သောက်တတ်သည်မှာ သူ၏အကျင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

သူသည် သီးသန့်ခန်းကလေးထဲတွင် စားပွဲတစ်လုံးကို ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက်သား ချထားလေတော့သည်။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ကို ငေးမောကာ ရှုခင်းများကို ကြည့်ရင်း အရက်ထို စိမ်ပြေနပြေ သောက်တတ်လေသည်။

ထို့နောက် စိတ်ချမ်းသာစရာများကိုသာ တွေးတောနေတတ်သည်။

အသက်ရှည်ကျန်းမာခြင်းမှာ ဤသည်လည်း ဆေးတစ်ပါး ဖြစ်ရမည်ဟု ကျန်းဖုံးက ထင်မှတ်ထားလေတော့သည်။

ကျန်းဖုံးသည် အရက်နှင့် ဆိတ်သားကြော်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျိမုထိက တစ်ချက်မော့ကြည့်၍...

၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဈေးဆိုင်ထဲမှာ လူများသလားဟေ့ ကျန်းဖိုး၊ အား မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကွမ်းကြိုးစု”

ကျိမုထိက ကျန်းဖိုးအမည်ကို မေ့ပြီးခေါ်မိ၍ ချက်ချင်း ပြန်ပြင်လိုက်သည်။

“မများပါဘူး အဘ၊ မုန့်စားတဲ့လူ နှစ်ယောက် သုံးယောက် လောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ရေခွေးတွေလဲ အလုံအလောက် ကျိုထားပေးပါတယ်”

“အေး ဒါဖြင့် ထိုင်ဦးကွာ”

ကျိမုထိသည် အရက်အနည်းငယ်ထည့်၍ တစ်ကျိုက်မျှ မျိုချလိုက်ပြီး ဆိတ်သားကြွေကို ဝါးနေသည်။

သူသည် အပြင်ကို ငေးမောနေရာမှ ကွမ်းကြိုးစုကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီ...

“အမှန်တော့ လူတွေဟာ ရှေ့ဖြစ်လာမယ့် အကြောင်းအရာကို တွေးပြီးပူမယ့်အစား ရှေ့ဖြစ်လာမယ့် ကောင်းရာကောင်းကြောင်းကို စဉ်းစားနေရင် ဘဝဟာ ပျော်ရွှင်လာမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

သူက ပြောပြီး အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက်...

“မင်းဟာ သိုင်းပညာကို ထူးထူးချွန်ချွန် တတ်မြောက်ချင်တယ်၊ တတ်မြောက်လာတဲ့ ပညာကို တိုင်းပြည်အတွက် အသုံးပြုမယ်၊ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူတွေအတွက် ကူညီမယ်ဆိုတဲ့စိတ် မင်းမှာ

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

ရှိနေတယ်၊ အဲဒီ စိတ်ကူးနဲ့လဲ မင်းပျော်နေတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

“အဲဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်၊ မင်းရဲ့ဘဝ တက်လမ်းက ရှိသေးတော့ မင်းကို ပညာသင်လွှတ်ရလိမ့်မယ်ကွယ့်”

ကွမ်းကြိုးစု ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကျွန်တော် သိုင်းပညာသင်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား အဘ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ လောကပေါ်မှာ သိုင်းပညာရပ်အများကြီး ရှိတယ်၊ သင်ကြားပေးနိုင်တဲ့ ဆရာတွေလဲ အများကြီး ရှိတယ်၊ အဲဒီ ဆရာတွေအနက်က မင်းနဲ့ သင့်တော်တဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ဆီကို ငါလွှတ်ပေးမယ်၊ အဲ သူက သင်ကြားပေးချင်အောင်တော့ မင်း ကြိုးစားရလိမ့်မယ်”

ကျိမုထိ စကားကို ကွမ်းကြိုးစု နားမလည်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဆရာက သင်ကြားပေးရင် ကြိုးစားရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပြောရင် သူ့ကို အထင်ကြီးစရာ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါအနေနဲ့ကတော့ သူ့လောက် သိုင်းပညာ ထူးချွန်တဲ့လူ မရှိဘူးလို့ထင်တယ်၊ ငါ့ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ တိဗက်လားဘုန်းကြီးက ဆက်သွယ်ပေးခဲ့တာပဲ”

“သူက ဘယ်မှာလဲ အဘ”

၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ချန်တာကျေးရွာရဲ့ တောင်ဘက်မှာ ကွမ်ဆူးဆိုတဲ့မြို့ ရှိတယ်။ ကွမ်ဆူးမြို့လွန်ရင် ချန်းကျန်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရလိမ့်မယ်။ တစ်ဖက်ကမ်းမှာတော့ တံငါရွာရှိတယ်။ အဲဒီ တံငါရွာနဲ့ တွဲနေတဲ့ ရွာတွေကတော့ အရက်အမျိုးမျိုးကို ချက်လုပ်ရောင်းချတဲ့ ရွာတွေပဲကွ”

“ကံကောင်းရင် အဲဒီ အရက်ချက်တဲ့ ရွာတွေမှာပဲ သူ့ကို တွေ့နိုင်လိမ့်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင်တော့ ကျန်းဟူးတောင်တန်းပေါ်ရောက်တဲ့အထိ မင်းတက်ရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ရောက်အောင် သွားပျံ့မယ်”

ထိုစဉ် ကျီမုထိက...

“ဒါထက် ငါ့ကို ဟော ဟိုဆေးဘူး ယူပေးစမ်း”

ကွမ်းကြီးစုသည် ဆေးဘူးတစ်ခုကို ယူပေးလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် သူ၏နာခေါင်းထဲသို့ အနံ့အသက်တစ်ခုက ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“ဟာ ဒီအနံ့မျိုး ငါကြုံဖူးပါတယ်။ အဲ..အဲ ဟုတ်ပြီ၊ မွေးလဲမွေး၊ အရသာလဲရှိ၊ ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင် အိမ်မှာ”

သူက တစ်ယောက်တည်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်ရာ ကျီမုထိက သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေရင်း...

“လူလေး၊ မင်း ဘာပြောတာလဲ”

“ဒီလိုပါ အဘ၊ ဒီဆေးဘူးထဲက မွေးတဲ့ အနံ့မျိုး၊ အရသာမျိုးကို ကျွန်တော် စားခဲ့ဖူးပါတယ်”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

ကျီမုထိက အံ့သြစွာ ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်မှာ စားရတလဲ”

“အခု သူငါးကို ထားခဲ့တဲ့ ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်ရဲ့ အိမ်မှာပါ။ ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်က ဆန်ပြုတ်ထဲထည့်ပြီး ကျွေးတယ်။ အဲဒီအနံ့ရတာနဲ့ ဆာလောင်လာတာပဲ။ စားတော့လဲ သိပ်အရသာ ရှိတာပဲ”

“ဒါဖြင့် မင်း ဒါမျိုး စားခဲ့ဖူးတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျီမုထိက ခေါင်းတညိတ်တညိတ်လုပ်၍...

“အင်း ဒါကြောင့် မင်းကို ကုသပေးတဲ့ ဆေးဆရာက ဒီသူငယ်မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ အားဆေးတစ်မျိုး စားထားလို့ ဒီလောက်အထိ အသက်ရှင်နေတာလို့ ပြောတာကိုး”

ကွမ်းကြီးစုက ဆေးဘူးကို လက်ညှိုးထိုး၍...

“အဲဒါ အားဆေး ဟုတ်လား အဘ”

ကျီမုထိက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါယမ်း၍...

“ဘာရယ်လို့ဆိုတာ ငါလဲ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး၊ အဲဒီကိစ္စ ငါပြောမလို့၊ မင်းကို ဆေးဘူးယူခိုင်းတာပဲ။ ဒီဆေးဟာ ဥတစ်မျိုးကို ထုထောင်းပြီး အမှုန့်လုပ်ထားတာပဲကွ၊ ပေးခဲ့တဲ့လူကလဲ အခုမင်းပညာသင်ရမယ့်၊ ဆေးဆရာဖူးကျောက်ပဲ။ သူ အရက်မူးမူးနဲ့ ငါ့ကို ပေးခဲ့တယ်။ ရေခဲတောင်နှင်းပန်းဆိုလားပဲကွာ၊ ရနံ့က မွေးတယ်၊ အရသာရှိတယ်။ ခွန်အားဗလ ချက်ချင်းတိုးပွားတယ်လို့ ပြောခဲ့

၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပေမယ့် အစက ငါ မယ့်ဘူး၊ နောက်မှ အဖိုးတန်မှန်း သိခဲ့တယ်၊
သူပြောသွားတာကတော့ ဒါမျိုး နောက်ထပ် ရှာလို့ မရဘူးလို့ ပြော
သွားတာပဲ”

သူက အရက်တစ်ကျိုက် သောက်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအရက်ထဲသို့လည်း ယင်းအမှုန့်အနည်းငယ်ကို ထည့်
လိုက်လေသည်။

“ဒါပေမယ့်ကွာ ရလိုရငြားပေါ့၊ မင်း သူ့ဆီမှာ ပညာသင်
ရင်းနဲ့ အဲဒီအကြောင်းကို မေးပါ၊ အကယ်၍ ရနိုင်ရင်တော့ မင်း
အတွက်ကော အားလုံးအတွက်ပါ အသုံးဝင်မှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ကျွန်တော်ကြိုးစားပါ့မယ်”

“အေး...အေး မင်းကို ငါ ခုနစ်ရက်အတွင်း ခရီးသွားဖို့ စီစဉ်
ပေးမယ်”

ကျိမုထိက သူ၏ကတိအတိုင်း ကွမ်းကြိုးစုအား ပညာသင်
ကြားစေရန် လွှတ်လိုက်သည်။

ကွမ်းကြိုးစုသည် ချန်တားကျေးရွာသို့ ခြေချမိသည်နှင့်
အလွန်ပျော်ရွှင်လာသည်။

သူသည် အဘိုးအိုကျားစိန်တို့မိသားစုကို ပြန်တွေ့ရမည်
ဖြစ်၍ ပျော်နေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် မိမိအပေါ် အစ်ကိုတစ်ယောက်ပမာ ခင်တွယ်
ရှာသော ချယ်ရီကို ပြန်တွေ့ရမည် ဖြစ်၍ ပျော်နေမိခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

အထူးသဖြင့် မိမိအပေါ် ချစ်ခင်ရှာသော လူအများကို
တွေ့ရတော့မည် ဖြစ်၍ စိတ်ဓာတ်တက် ကြွလာလေသည်။

သူသည် ချန်တားကျေးရွာသို့ ဝင်ရောက်သည်နှင့် လူငယ်
အချို့ကို တွေ့ရသည်။

ယခင်က သူနှင့် အလွန်ရင်းနှီး၏။

ယခု သူ့ကို တွေ့သော်လည်း အဖက်မလုပ်၍ ကွမ်းကြိုးစု
သည် စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ သူ့ဟာသူ တွေးပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူ့ရပ်အား ပြောင်းလဲသား၍ ထိုလူငယ်များ မမှတ်မိခြင်း
ဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိလိုက်လေသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် အဘိုးကျားစိန်နှင့် ချယ်ရီတို့သည် သူ့ကို
မှတ်မိမည် မဟုတ်ပေ။

သူသည် ခြံဝင်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အံ့သြသွားလေတော့
သည်။

၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ခြံကြီးမှာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေပြီး အိမ်တံခါးများကို ပိတ်လျက် သား တွေ့ရသည်အပြင် အချို့နေရာများတွင် ထရံများကွာကျ၍ ဖြိုလဲကျတော့ဟန် တွေ့ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်ကြပါလိမ့်၊ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်”

ကွမ်းကြီးစုသည် အိမ်တစ်အိမ်ဆီသို့ သွားလျှင် ချယ်ရီနှင့် ရွယ်တူ မိန်းမပျိုကလေးကိုသာ တွေ့ရ၏။

“ဟိုဘက်ခြံက အဘိုးကျားစိန်တို့ ဘယ်ကို ပြောင်းသွားလဲ”

“အစ်ကိုက သူတို့စည့်သည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူတို့ မရှိတော့ဘူးရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

“အင်း အဘိုးအိုကျားစိန်တို့က သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ သူတို့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး”

“အဘိုးကျားစိန်တို့ အိမ်မှာ လာနေတဲ့ ကျန်းဖုံးဆိုတဲ့လူကို ကော အစ်ကိုသိလား”

ကွမ်းကြီးစု ဟန်ဆောင်၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“အင်း အမှန်တော့ ဂူးထိန်က ဒုစရိုက်သမားတွေရှင်၊ ဒါ ကြောင့် ကျန်းဖုံးက မခံချင်လို့ ဆန့်ကျင်တဲ့ စကားတွေ ပြောမိတယ်၊ သူတို့က ကျန်းဖုံးကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ ချယ်ရီကို လက်ထပ်မယ်ဆိုပြီး အတင်းအဓမ္မ ကြံစည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ချယ်ရီ

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

က သူ လက်ထပ်ပြီးသားမို့ မယူနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ချယ်ရီက အမှန်ပဲ လက်ထပ်ပြီးပြီလား”

“ချယ်ရီက ဂူးထိန်ကို တပတ်ရိုက်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် ချယ်ရီ က ကျွန်မကို ပြောဖူးတယ်၊ သူလက်ထပ်ရင် ကျန်းဖုံးကိုပဲ လက်ခံမှာ ရှင်”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဂူးထိန်က မယုံဘူး၊ ချယ်ရီကို အတင်းဆွဲလွှဲလုပ်နေလို့ အဘွားကျိုက ဝင်ရောက်ဟန့်တားတာကို ဂူးထိန်က တွန်းလွှတ်လိုက် တာ၊ အဘွားကျို အရှိန်လွန်ပြီး ကျောက်တုံးနဲ့ တိုက်ရာမှ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားတော့တယ်၊ အဲဒါနဲ့ အဘိုးကျားစိန်က ဂူးထိန်ကို တိုက် ခိုက်လိုက်တော့ သူက အခဲမကျေဘဲ အဘိုးကျားစိန်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ လာတယ်၊ ချယ်ရီကိုတော့ ဝှက်ထားတယ်”

“အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဒါတော့ မသိတော့ဘူးရှင်၊ သူ့အဘိုးကို ရှာဖို့ ထွက်သွား တယ်ရှင်”

“အေးဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟု ပြောကာ ချန်တားရွာမှ ထွက်လာလေသည်။

၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကံတရား

ကွမ်းခြံမြို့သည် တရုတ်ပြည်၏အသက်မွေး သွေးကြော
ကြီးဖြစ်သော ချန်ကျန်းမြစ်နှင့် နီးပေသည်။

ကွမ်းကြိုးစုသည် မြို့အတွင်း ဝင်ရောက်သည်နှင့် ငွေကို
ကြည့်လိုက်ရာ စိတ်ညစ်သွားလေသည်။

သူသည် ပိုက်ဆံအနည်းငယ်အား ကံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် ကစားပိုင်းသို့ မယောင်မလည် ရောက်ရှိသွား
လေသည်။

ထို့နောက် မည်သည့်အကောင် ထိုးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ငါးရှဉ့်ထိုးတော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်း
ဖြတ်လေသည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က...

ရေပျော်ဖွံ့ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး၊ ရှင်ထိုးမယ့်အကောင် ကျွန်မကိုပါ ထည့်
ထိုးပေးပါ”

ကွမ်းကြိုးစုက သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းဟာမင်း ကစားလဲ ရလျက်သားနဲ့ ဘာလို့ ငါ့ကို ထိုး
ခိုင်းတာလဲ”

“ကျွန်မ ကံမကောင်းဘူးရှင်၊ တစ်ချိန်လုံး အစားခံနေရ
တယ်၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“ကျုပ်ကြိုက်တာ ထိုးမှာနော်”

“အစ်ကိုသဘောပါ”

ကွမ်းကြိုးစုသည် သူရောက်ရှိသည့် အချိန်မှစ၍ ငုပ်နေ
သော ငါးရှဉ့်ထံသို့ ထိုးချလိုက်သည်။

ဒိုင်က အုတ်ဆောင်းကို ဖွင့်လိုက်၏။

“ငါးရှဉ့်...ငါးရှဉ့်”

သူတို့ ထိုးသည့် အကွက် ဖြစ်နေလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ရာငါးဆယ် ရာခွားဖြီ ဖြစ်နေလေသည်။

“အစ်ကိုရယ်၊ အဲဒါတွေ ထပ်ထိုးပါ”

မိန်းကလေးက ထပ်ထိုးခိုင်းသည်။

သူသည် ပိုက်ဆံငွေနှစ်ရာလုံးကိုပင် ငါးရှဉ့်အကွက်၌ ပြန်ချ
လိုက်ရာ...

“အင်း အစ်ကိုက ငါးရှဉ့် ပြန်ထိုးတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း မကျေနပ်ဘူးလား”

“အစ်ကိုသဘောပါ။ နှစ်ခါဆက်တိုက် မထွက်တတ်လို့ပါ”
ကွမ်းကြီးစုသည် အခြားအကွက်ပြောင်းရန် စိတ်ကူးလိုက်
သည်။

“လက်ရှောင်ကြ ဖွင့်မယ်”
ဒိုင်၏အော်သံကြောင့် ကွမ်းကြီးစု ရပ်တန့်လိုက်ရသည်။
“ဟောတော့ ငါးရှဉ့်ပဲ...ငါးရှဉ့်ပဲ”
မိန်းကလေးသည် ဝမ်းသာသော အသံနှင့် အော်ပြန်တော့
သည်။

ကွမ်းကြီးစုသည် ငါးရှဉ့်ကောင်းမှုကြောင့် ငွေအစိတ်မှ
လေး ရာတိတိ ရရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ဆိုင်ကောင်တာဆီသို့ လျှောက်သွားကာ အခန်း
တစ်ခန်း ငှားရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။

ကောင်တာစားပွဲ အနားသို့ ရောက်သောအခါ တစ်စုံတစ်
ရောက်က နွေးထွေးသောလက်ဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်
လိုက်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူက ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကစားပိုင်းတွင်
တွေ့ရသော မိန်းကလေး ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“အခန်းငှားမလို့”

“ဘယ်နှစ်ရက် တည်းမိမှာမို့လဲ”

“ဒီတစ်ညတည်းပါ”

“မငှားနဲ့”

ကွမ်းကြီးစု အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လာပါ။ ကျွန်မတို့ တစ်ခုခု စားရအောင်”

ဟု ပြောကာ စားစရာနှင့် အရက်များကို ယူဆောင်လာ
တော့၏။

“ခင်ဗျားက ဒီဆိုင်က ဝန်ထမ်းပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒီနေ့ ကျွန်မ အလုပ်နားတဲ့ရက်ပါ။ အဲဒါ မနေနိုင်မထိုင်
နိုင်နဲ့ ကစားပိုင်းမှာ ကစားမိလို့ ကုန်ကာနီးဆဲဆဲမှာ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့
ပေလို့ပေါ့”

“ကျုပ်လဲ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ အဲဒီ ငွေလေးသာ
ဒိုင်စားသွားရင် ဒီည ထမင်းစားရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုက ကံကောင်းပါတယ်။ အစ်ကိုကြောင့် ကျွန်မကပါ
ကံကောင်းသွားရတယ်။ ဒီနေ့ ညစာ ကျွန်မ အားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

ကွမ်းကြီးစု ခေါင်းခါယမ်း၍...

“ဟာ မဟုတ်တာဘဲ။ ကျုပ်လဲ နိုင်တာပဲဗျ”

“အစ်ကိုကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို အသိအမှတ် ပြုတဲ့

၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အနေနဲ့ ကျွန်မကျွေးတာကို လက်ခံရမယ်”

ကွမ်းကြီးစု ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

သူသည် သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဤတစ်ကြိမ် အရက် အတော်များများ သောက်သည်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မနာမည် ယဉ်ယဉ်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုနာမည် ပြောခဲ့ဦးမှပေါ့”

“အစ်ကိုက ကွမ်းကြီးစုပါ”

“အစ်ကိုက ဘယ်မြို့ကလဲဟင်”

“ကျောက်ဖြူရွာကပါ”

“အခု ဘယ်သွားမလို့”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီ အလည်အပတ် သွားမလို့ပါ၊ ချန် ကျန်းမြစ်တစ်ဘက်ကမ်းက တံငါရွာမှာ နေပါတယ်”

သူမက ပြုံးလိုက်သဖြင့်...

“မင်း ဘာလို့ ပြုံးတာလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ ဒေသမှာ မိန်းမလှလေးတွေ အားကြီးပေါ့တယ်ရှင်”

“ဒါထက် ကျုပ်က ဒီည ဘယ်မှာ တည်းခိုရမှာလဲ”

“ဪ အစ်ကိုကလဲ အိပ်ဖို့ နေရာကို အတော်အဓိကထား တာပဲ၊ ကျွန်မအိမ်မှာ လိုက်အိပ်ပေါ့ရှင်၊ ဒီမှာဆို အနည်းဆုံး သုံးလေး ဆယ် ပေးရမယ် မဟုတ်လား”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

“ဒါနဲ့ ချန်ကျန်းမြစ်ဆိပ်ကို ကျုပ် ဘာနဲ့ သွားရမလဲဗျ”

“အင်း အစ်ကိုက ခရီးကို တစ်ခါမှလဲ မသွားဖူးဘူး ထင် တယ်၊ ဘာမှ မပူနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ မြစ်ဆိပ်ကို သွားမယ့် ကျွန်မမိတ် ဆွေ မြင်းလှည်းနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်”

သူသည် ပြောရင်း...

“အစ်ကို ဒီမှာ ထပ်စားပါဦး”

“ဟာ ကျုပ် ဆိုင်မှာ တော်တော်များများ စားခဲ့တာပဲ”

“တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ ဆိုရမလား အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မ အကူ အညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ပါ”

“ဘာအကူအညီလဲ”

“အချိန်က သိပ်မရှိတော့လို့ ကျွန်မတို့တို့ပဲ ပြောပါမယ်”

“အင်း ပြော”

“ဒီမြို့မှာ ကျွဲဟူးဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မကို လက် ထပ်ဖို့ပဲ အမြဲပြောနေတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်မက လုံးဝမနှစ်သက်တော့ ကျွန်မမှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ ဒီတော့ အစ်ကိုက သူလာရင် ကျွန်မကို လင်မယားလို ဟန်ဆောင်ပေးပါ”

“ဟော အိမ်ရှေ့လမ်းမက ခြံတံခါးဖွင့်သံ ကြားရတယ်”

သူသည် မီးအိမ်ကို ဖိတ်လိုက်ပြီး အိပ်ချလိုက်သည်။

၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ယဉ်ယဉ်”

အပြင်မှ လှမ်းခေါ်သံကြားရသည်။

“ယဉ်ယဉ် အိပ်ကြပြီလား၊ အစောကြီး ရှိသေးတယ်ကွာ”

သူမသည် ကွမ်းကြိုးစု အနီးသို့ ထိုင်ကာ မီးအိမ်ကို မြှင့်တင်လိုက်ပြီး...

“ဪ ကျွဲဟူးပါလား၊ ဒီညတော့ ကျွန်မက အစောကြီးပဲ အိပ်ရာဝင်တယ်ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အစ်ကိုပြန်လာလို့”

ကျွဲဟူးသည် ရှက်သွားပုံရလေသည်။

“ယဉ်ယဉ်ကလဲ မိတ်ဆွေလာလည်တဲ့ ဥစ္စာပဲ၊ ငါနဲ့ မိတ်မဆက်ပေးတော့ဘူးလား”

“ယဉ်ယဉ်၊ မင်းမိတ်ဆွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သူ့နာမည်က ကျွဲဟူးတဲ့၊ အစ်ကိုက ခရီးထွက်နေတော့ မသိလို့ပါ၊ ကျွန်မကို ကူညီစောင့်ရှောက်နေတဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

“ဟာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ခရီးပန်းလာလို့ ခွင့်ပြုပါဦး”

ကျွဲဟူးသည် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ခံစားလိုက်ရသော်လည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ခေတ္တသာ စကားပြောပြီး ပြန်သွားတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

“အစ်ကိုကို ကျွန်မသိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“ကျုပ်လဲ ကူညီသင့်လို့ ကူညီရတာ၊ ဒါလောက် ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး၊ သူက လူကောင်းတစ်ယောက် ပုံစံပါပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းက သဘောမကျတာလဲ”

“ဘယ်က လူကောင်း ရဲမှာလဲ၊ မယားလေးငါးယောက် ရှိပြီရှင်၊ တစ်ယောက်မှ သူက အတည်မပေါင်းဘူး”

“ဪ ဒီလိုလား”

ယဉ်ယဉ်က ‘အစ်ကိုကြီး ကျွန်မမိတ်ဆွေ’ဟု ပြောကာ မြင်းလှည်းပေါ် တင်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မမိတ်ဆွေကို ချန်ကျန်းမြစ်ဆိပ်အထိ ခေါ်သွားပေးပါနော်၊ မြင်းလှည်းခ ကျွန်မတာဝန်ယူပါတယ်”

“အို ဖြစ်ပါတယ် ယဉ်ယဉ်ရယ်၊ ကျုပ်ကလဲ အပြန်ခရီးမှာ စကားပြောဖော်ရသွားတာပေါ့”

သူတို့ ထိုသို့ ပြောနေစဉ် တစ်နေရာမှ ရပ်နေသော ကျွဲဟူးကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရာ ယဉ်ယဉ်သည် ကွမ်းကြိုးစု အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်နေလိုက်၏။

ကွမ်းကြိုးစုကလဲ သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ယဉ်ယဉ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ လက်ကိုတင်ကာ စကားပြောရန် ပြုလိုက်သောအခါ ကျွဲဟူး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရန်သူ

ကွမ်းကြိုးစုသည် ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားလက်
ဆို ကျလာသည်။

သူထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် မြင်းလည်းသမားကြီးသည်
ပေါက်တတ်ကရ စကားများကို ပြောတတ်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ
တတ်သူ ဖြစ်သည်။

မြင်းလည်းသမားကြီးသည် သူ့အား ချန်ကျန်းမြစ်ဆိပ်တွင်
ချခဲ့လိုက်လေသည်။

လှေတစ်စီးဖြင့် ချန်ကျန်းမြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့လေတော့သည်။

တစ်ဘက်ကမ်း မြစ်ဆိပ်မှ နေ၍ နေ့တစ်ဝက်ခန့် ခြေကျင်
လျှောက်လိုက်သောအခါ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုရွာသည် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု အိမ်ကလေးများ
ဆောက်လုပ်ထားကြသည့် တံငါရွာ ဖြစ်သည်။

ထိုရွာရှိ လူအားလုံးမှာ တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်း ပြုလုပ်နေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းရှေ့တွင် ဝါးတန်းထူ၍ ငါးခြောက်များ
လှန်းထားကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ပိုက်များ၊ ကွန်ယက်များကိုလည်း အသီးသီး ဖြန့်လှန်းထား
ကြလေသည်။ တံငါရွာသည် အတော်ကြီးမားလှ၏။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသူများဖြင့်
စည်ကားလျက် ရှိနေပေသည်။

လှေကြီးလှေငယ်နှင့် သဗ္ဗန်ကြီး သဗ္ဗန်ငယ်တို့သည် မြစ်ရိုး
တစ်လျှောက် ကျပ်ညပ်နေအောင် စည်ကားလျက် ရှိလေ၏။

ကွမ်းကြိုးစုသည် ထိုတံငါရွာ၌ပင် နံနက်စာကို စားသောက်
ပြီး ရှေ့သို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ် တံငါရွာထဲ၌ လူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့
ရှိရပေရာ စိတ်ထဲ၌ ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတော့၏။

သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ကျွဲဟူးပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွဲဟူးသည် မိမိအား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်သည်ကို
တွေ့ရှိရပေရာ...

“အင်း တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချကာ တံငါရွာကို ဖြတ်သန်းကာ ထွက်ခွာခဲ့
လေတော့သည်။

၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လမ်းမပေါ်တွင် ခရီးသွား ခရီးလာများ ရှိနေသည်။

ကွမ်းကြီးစုသည် သူသွားရမည့်ရွာကို မသိ၍ ခရီးသွား တစ်ဦးအား မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ကျူကျားရွာကို ဘယ်က သွားရသလဲ ခင်ဗျ”

ခရီးသွားပုဂ္ဂိုလ်က...

“ဪ ကျူကျားရွာကို သွားချင်ရင် ခင်ဗျား လမ်းမှားစရာ မရှိပါဘူး၊ ရွှေမှာ ရှိတဲ့ ရွာတွေဟာ အားလုံးကျူကျားရွာတွေချည်းပဲ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျူကျားရွာသည် အရက်ချက်ရောင်းသောရွာ ဖြစ်သည်။

ကွမ်းကြီးစုသည် ပိုမိုသွက်လက်စွာ လှမ်းလိုက်လေတော့ သည်။

သူ့ရှေ့တွင် ထင်းလှည်းကို မနိုင်တိုင်ဖြင့် တွန်းနေသူ အမျိုးသမီးကို တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးပုံ ပေါက်လေသည်။

ဝတ်စားထားသော အဝတ်အစားများမှာလည်း ဟရာထေး ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပေလေတော့သည်။

ခပ်ချွန်ချွန်ခမောက်တစ်ခုကို ဆောင်းထားလေသည်။

သူမသည် ကြမ်းတမ်းသောလမ်းတွင် တွန်းနေရသဖြင့် အလွန်လေးလံသော ထင်းလှည်းမှာ ရွေ့ရုံသာ ရွေ့နေပေ၏။

ကွမ်းကြီးစုက အနားသို့ ရောက်သောအခါ သူမ၏လှည်း

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

လက်ကိုင်မှ နေ၍ လမ်းကောင်းရောက်သည်အထိ တွန်းပို့ပေးလိုက် သည်။

မိန်းကလေးက သူ့ကို ကြည့်ရင်း အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ဟု ပြော၏။

ကွမ်းကြီးစုသည် ဘာမှမပြောဘဲ လမ်းကောင်းပေါ် ရောက်အောင်တွန်းပြီး ခရီးအား ဆက်သွားလေသည်။

“အင်း လောကကြီးမှာ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာဖြင့် ယခုလို လုပ် ကိုင်စားသောက်ရတဲ့သူတွေ၊ ဘဝကို ရုန်းကန်နေရသူတွေ မည်မျှ အထိ များပြားနေပါလိမ့်”

ဟုလည်း တစ်ယောက်တည်း တွေးတောစဉ်းစားမိလေ သည်။

ထို့နောက် သူသည် ခရီးဆက်သွားရင်းမှ ကုန်းမြင့်တစ်ခု ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကလည်း များပြားလျက် ရှိပေ သည်။

ကုန်းမြင့်ကလည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ နောက်မှ တအံ့အံ့ လိုက်လာသော ထင်းလှည်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိ သည်။

“ဟို အမျိုးသမီး ကုန်းမြင့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တက်ပါ့မလဲ”

သူသည် စဉ်းစားပြီး အကူအညီပေးရန် စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်

၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည်။ လှည်းက သူ့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ သူက စောစောလိုပင် လှည်းနောက်မှ နေ၍ ဝိုင်းဝန်းတွန်းတင်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ လှည်းသည် မကြာမီ ဖြောင့်ဖြူးသော လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“အစ်ကိုကို ကျွန်မ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲရှင်”

သူမက ပြောရင်း ခမောက်ကိုချွတ်၍ နဖူးမှ ကျလာသော ချွေးများကို သုတ်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

သူမ၏အသံကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ရသော ကွမ်းကြိုးစုသည် သူမကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ခမောက်ချွတ်ထားသောကြောင့် ကွမ်းကြိုးစုသည် မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ကွမ်းကြိုးစု မျက်လုံးများ ပြူးကာ ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“ဟင် ချယ်ရီ”

သူက ခေါ်ပြီး ပြေးလာသည်။

ချယ်ရီက သူ့ကို ကြည့်၍ ကြောင်နေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကွမ်းကြိုးစုသည် ရုပ်အနည်းငယ် ပြောင်းထားသဖြင့် သူမက မမှတ်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အသံကို ကြားလိုက်သော်လည်း သူမက မထင်။

ထို့ကြောင့်စိစိနှင့် ရပ်တန့်နေ၏။

“ချယ်ရီ ငါကျန်းဖုံးလေ”

ထိုအခါ ချယ်ရီက...

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

“အစ်ကို..အစ်ကိုကျန်းဖုံး”

ဟု ပြေးဖက်၍ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလေတော့သည်။

ကွမ်းကြိုးစုက သူမ အငိုတိတ်သည်အထိ အသာအယာ ဖက်ထားမိသည်။

“အစ်ကိုက ရုပ်တစ်မျိုး ပြောင်းသွားတော့ ကျွန်မ အစ်ကိုကို ဘယ်လိုမှတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး”

“အခု မှတ်မိပြီ မဟုတ်လား၊ သည်လိုပေါ့ဟာ ဘဝဆိုတာ အပြောင်းအလဲတော့ ရှိမှာ၊ ဒါနဲ့ ဒီထင်းတွေက”

“အစ်ကိုရယ် အဘွားဆုံးသွားပြီ သိလား၊ နောက်ပြီး အဘိုးလည်း”

သူမက ပြောရင်း ငိုပြန်သည်။

“ငါ အားလုံး သိပြီးပြီ၊ အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ အဘိုး ကျားစိန်ကိုကော ရှာလို့ မတွေ့ဘူးလား”

“လူကိုတော့ မတွေ့ပါဘူး အစ်ကို၊ သတင်းကတော့ မြောက်ပိုင်းကို ထွက်သွားတယ်၊ မကြာခင် ကျွန်မကို လာပြန်ခေါ်မယ်လို့ လူကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်”

ကွမ်းကြိုးစုက ထင်းလှည်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီထင်း ဘယ်ကို ပို့ရမှာလဲ”

“ရှေ့ဘက်ရွာကိုပါ၊ ကျွန်မ အဲဒီက အရက်ချက်ရောင်းတဲ့ မိသားစုအိမ်မှာ မှီခိုနေရတယ်၊ တစ်နေ့ကို ထင်းလှည်းတစ်လှည်း ရအောင်ခွေပြီး တွန်းပို့ရတယ်”

၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကွမ်းကြီးစုသည် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်လွန်းလှသော ချယ်ရီ
အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပြီး တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိ
သည်။

ထို့နောက် ကွမ်းကြီးစုသည် သွားကြမယ်ဟု ပြောပြီး ထင်း
လှည်းကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး တွန်းသွားတော့သည်။

‘ကျူကျား’အရက်ချက်သော မိသားစုရွာဟု ဆိုသော်လည်း
တကယ်တမ်းကျတော့ တောမြို့ကလေးတစ်မြို့သာ ဖြစ်လေသည်။

အလွန်စည်ကားသည့် ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။

အရက်ချက်ရောင်းသည့်ရွာဟု သမုတ်ထားသော်လည်း
အခြားစီးပွားရေးသမားများလည်း များစွာ ရှိပေလေသည်။

ချယ်ရီသည် ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ လှည်းကို တွန်းဝင်သွား
သောအခါတွင် ကွမ်းကြီးစုက အပြင်မှ ရပ်စောင့်နေသည်။

သို့သော် သူမသည် ခြံဝင်းသို့ ဝင်သွားသည်မှာ ကြာသွား
ပြီး ပြန်မလာသောအခါ ကွမ်းကြီးစု အထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားသည်။

ခြံထဲမှအိမ်မှာ အရက်နှင့် စားသောက်ဆိုင် ဖြစ်နေလေ
သည်။

နောက်ဖေးဆောင်၌ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် သုံး
ယောက်က ချယ်ရီအား ထင်းသယ်သည့် အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရန်

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

ပြောနေသည်ကို ကြားရပြီး ချယ်ရီက မလုပ်လိုတော့ကြောင်း
အကြောက်အကန် ပြောနေလေသည်။

ယောက်ျားကြီးများကလည်း လုပ်ရန် အတင်းပြောနေလေ
သည်။

ကွမ်းကြီးစုကလည်း စိတ်မရှည်တော့ပါ။

ခြံထဲသို့ ဝင်သွား၍ ချယ်ရီ၏လက်မောင်းကို ဆွဲကာ...

“လာ ညီမလေး။ သွားမယ်”

ဟု ပြောကာ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ချယ်ရီကလည်း အနောက်မှ ပြေးလိုက်သွားလေတော့
သည်။

ယင်းနောက်ဖေးဆောင်ထဲမှ လူနှစ်ဦး သုံးဦးသည် ကွမ်း
ကြီးစုအား သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်၍ မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ကြလေသည်။

ချယ်ရီသည် အလွန်ပျော်နေမိသည်။

ကွမ်းကြီးစုကလည်း ချယ်ရီ ပျော်နေသောကြောင့် ကျေနပ်
နေလေသည်။

၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကွမ်းကြီးစုသည် အနည်းငယ် သေသပ်ရပ်သော တည်းခို ခန်းတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်တည်းခိုနေလေတော့သည်။

ဇွယ်ရီသည် သူမ၏အခန်းထဲ၌ ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာဖြင့် လှပ သေသပ်သော အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်နေ၏။

သူမသည် အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်နေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခရောက်နေချိန်တွင် အလွန်အားကိုးရသော အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသကဲ့သို့ အားအင်များတက် လာပြီး လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်က ဒုက္ခအဝဝကို မေ့ပျောက်သွားတော့ သည်။

သူမသည် ကွမ်းကြီးစုက ဝယ်ပေးသော အဝတ်အစားများ ကို ယုယစွာ နမ်းရှုပ်ရင်းမှ လဲလှယ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကွမ်းကြီးစုက စားသောက်ခန်းမထဲ၌ အရက် များကို အရသာခံ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်နေမိသည်။

ယခု သူရောက်ရှိနေသောဆိုင်တွင် စားသောက်သူက များ များစားစား မရှိပေ။

ထိုစဉ် ကွမ်းကြီးစုသည် စိတ်ပျက်စရာ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သော အရပ်ဝန်းပိန်ရှည်ရှည် အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မထိန်းနိုင်ဘဲ ဘိုင်းခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

ဆိုင်လုလင်နှစ်ယောက်က ထွက်သွားပြီး ဆိုင်ရှေ့မှ လမ်းမ ပေါ်သို့ ဆွဲထုတ်သွားတော့သည်။

သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်ပါပေ။

ထိုဝိနိပိန်ရှည်ရှည်လူသည် ကုန်းရုန်းကာ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထလာပြန်သည်။

ယခုအခါ သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်း၍ ဝင်လာသည်။

သူသည် စားပွဲပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဆိုင်အလုပ်သမားတစ်ဦးက သူ့အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြန် သည်။

“အဘိုးကြီး၊ ဒီမှာ စားသောက်တဲ့ လူတွေနဲ့ဗျ၊ ခင်ဗျား တော် ရာကို သွားရင် ကောင်းမယ်”

သူသည် ဆိုင်အလုပ်သမားကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ကို အရက်တစ်ခွက်ပေး၊ အခု ငါ ဒီကနေ ချက်ချင်းသွား မယ်”

ဆိုင်အလုပ်သမားက...

“ခင်ဗျားကိုပေးခဲ့တဲ့ အရက်တွေသာ စုထားမယ်ဆိုရင် အိုးပေါင်းငါးဆယ်လောက် ရှိပြီး၊ မပေးတော့ဘူးဗျာ၊ ကောင်းကောင်း ပြောလို့မရရင် ရိုက်ထုတ်မှာပဲ”

“အေး ငါ့ကိုရိုက်ရင် သေအောင်ရိုက်နော်၊ ငါ မသေရင်မင်း

၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တို့သေသွားလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် အချို့က ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ကွမ်းကြီးစုသည် သူ့သောက်နေသော အရက်အိုးမှာ အနည်းငယ်သာ ကုန်သေးသည်။

သူသည် ဆက်လက်မသောက်လိုတော့၍ အိုးကိုယူကာ အဘိုးကြီး သောက်ရန်အတွက် သွားရောက်ပေးလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ကွမ်းကြီးစုအား တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူသည် အရက်အိုးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ...

“တွေ့လား၊ မင်းတို့ မပေးချင်ပေမယ့် လောကမှာ ငါ့ကို စေတနာရှိတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ ရှိနေပါတယ်ဆိုမှ”

ဟု ပြောကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ချယ်ရီက...

“အဲဒါ ဒီမြို့က စိတ်နှောက်နေတဲ့ အဘိုးကြီး အစ်ကိုရဲ့၊ အရက်ဆိုင်တွေမှာ အရက်လိုက်တောင်းသောက်ပြီး သူ့ဟာသူ ကချင်ရင် ကနေတာပဲ”

ဟု ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“အဲဒါဆို သနားဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ ချယ်ရီရယ်၊ သူ့မှာက မသိစိတ်တွေ ဖုံးလွှမ်းနေတယ် မဟုတ်လား”

“အစ်ကို ဝယ်လာတာတွေ ကျွန်မနဲ့ လိုက်တယ်နော်၊ ဒီမှာ

ရေပျော်ဖို့ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

ကြည့်စမ်း”

ကွမ်းကြီးစု ကြည့်၍ ပြုံးနေလိုက်သည်။

ယခုမှ သူမ၏မျက်နှာကလေးကို လန်းလန်းဆန်းဆန်းနှင့် တွေ့မြင်နေရတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကြီးစွာသော ဒုက္ခကို ခံစားနေရာမှ ယခုကဲ့သို့ ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်ကလေး တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့ပီတိများ ဖြစ်နေမိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စားသောက်ရင်းမှ ကွမ်းကြီးစု၏ ဘဝ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲလာရသည့် အကြောင်းများကို ပြောရင်းမှ သူ၏ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှ အဖုံဖုံကို ပြောပြလေသည်။

သူပြောပြခဲ့သည့် အထဲတွင် သူဝါး၏လှပသော အကြောင်း အရာများ ပါခဲ့သလို၊ ရုပ်ဆိုးမကြီးကျူးရင်၏ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန် လွန်းသော အကြောင်းလည်း ပါရှိသွားပေရာ ချယ်ရီသည် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ရင်း ရယ်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ အစ်ကိုရယ်၊ အခုလို ရုပ်ကော၊ နာမည်ကော ပြောင်းထားလိုက်တော့ သူတို့ကလဲ သေပြီလို့ ထင်ထားတာနဲ့ အံ့ကိုက် ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အစ်ကိုက သိုင်းပညာသင် ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ ကျန်းဟူးတောင်ပေါ်ကို သွားရဦးမှာပေါ့နော်”

“အဘကိုမုထိက ပြောလိုက်တယ်၊ ပထမဆုံး ဒီရွာမှာ ရှာကြည့်တဲ့ သူက အရက်ရှိတဲ့ နေရာမှာ အမြဲရှိတတ်တယ်တဲ့၊ ဒီရွာမှာ မတွေ့မှ ကျန်းဟူးတောင်ပေါ်ကို သွားရှာဖို့ မှာလိုက်တယ်”

“အစ်ကို ဆရာက အရက်သမားကြီးများလားမှ မသိသေးဘူး”

“အစ်ကို ဆရာက အရက်သမားကြီးများလားမှ မသိသေးဘူး”

“အစ်ကို ဆရာက အရက်သမားကြီးများလားမှ မသိသေးဘူး”

“အစ်ကို ဆရာက အရက်သမားကြီးများလားမှ မသိသေးဘူး”

၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် ဒီမြို့ထဲမှာ စုံစမ်းကြည့်ပါလား”

“အေး ငါလဲ အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ဒါထက် အစ်ကို၊ သုဝါးက အရမ်းလှတာပဲလား”

“နင်နဲ့ ချန်တားရွာမှာ အတူနေကြတာ၊ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးလား”

“သူက ရွာမှာ အနေနည်းလို့ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်တဲ့ မျက်မမြင်မလေးဆိုတော့ ကျွန်မ ဘယ်မြင်ဖူးပါ့မလဲ”

“အင်း ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ လှတာကတော့ အရပ်ကလေး တစ်ရပ်လောက်ကို လှတာပဲ၊ သူ့လောက် လှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ငါ အခုချိန်ထိ မမြင်ဖူးသေးဘူး”

ချယ်ရီက မရယ်ချင် ရယ်ချင်နှင့် ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒီ လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် အစ်ကို ဘဝကို စွန့်စားနေတယ်ပေါ့နော် ဟုတ်လား”

“အင်း နင် ဘာသဘောနဲ့ မေးမေး၊ ငါက ရင်ထဲ ရှိတာကို ပြောမှာပဲ၊ သူ့ကြောင့် သက်သက်တော့ ငါ့ဘဝကို ဒီလောက် မနာကျည်းပါဘူး၊ ခုလောက် ဘဝကို နာကျည်းလာရတာက ငါ့ကို အသေရိုက်သတ်ခဲ့တဲ့ ချန်းပေကြောင့်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သုဝါးအတွက်ကြောင့် ငါ မကျေနပ်တာလို့ နင်တို့ ထင်ချင်လဲ ထင်နိုင်တယ်”

ချယ်ရီက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြန်ချော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (၃-သိမ်း) ❖ ၄၃

“ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မထင်ပါဘူး အစ်ကို၊ အစ်ကို မိန်းမလှလှကလေးရရင် ကျွန်မကလဲ ယောက်မလှလှကလေး ရတာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား”

ကွမ်းကြီးစုက သူမကို ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

သူမ ဟန်ဆောင်ပြောနေမှန်း ကွမ်းကြီးစု သိပြီးသား ဖြစ်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခု အလာတွင် သူတို့၏ခြိန်းချင်း မိန်းကလေးက ပြောလိုက်သည့် စကားကို မမေ့သေးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီသည် ကျန်းဖုံးကိုသာ လက်ထပ်မည်ဟု ထိုကလေးမကို သူမက ပြောထားဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လူစည်ကားနေသော ဈေးတန်းကလေး ဖြစ်သည်။

ကွမ်းကြိုးစုက ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ရင်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

သူ တည်းခိုခန်းမှ ထွက်လာသောအခါ ချယ်ရီက အိပ်ရာမှ မနိုးသေးသဖြင့် မကြာမီ ပြန်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း စာရေးထားခဲ့ကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဈေးတန်းကလေး၌ ဆေးဆရာဖုကျောက်အကြောင်း စုံစမ်းလိုက်သော်လည်း မည်သူကမှ မသိကြောင်း ခေါင်းခါကြလေသည်။

ကွမ်းကြိုးစုက ဆေးဆရာဖုကျောက်သည် ဤဒေသ၌ မရှိ၍လော၊ သို့မဟုတ် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းမလာသေး၍လော တစ်ခုခုတော့ဖြစ်မည် ထင်မိလေသည်။

တစ်ဖန် အလံထောင်ထားသော ဆိုင်များ၌ လိုက်လံစုံစမ်းကြည့်ပြန်လေသည်။

ချယ်ရီ ထင်းပို့ပေးသော ဆိုင်၌လည်း ဝင်ရောက်စုံစမ်းသည်။

ဤတွင် လူနှစ်ယောက်က ကွမ်းကြိုးစု နောက်သို့ တိတ်တဆိတ် နောက်ရောင်ခံလိုက်လာကြလေတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

အရူးကြီး

ကွမ်းကြိုးစုသည် နေရာအနှံ့အပြားသို့ ရောက်သွားခဲ့သော်လည်း ဆေးဆရာဖုကျောက်၏သတင်းကို စုံစမ်းမရသဖြင့် စိတ်ပျက်လာလေတော့သည်။

ချယ်ရီ ထင်းပို့သောဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီး များမကြာမီ လူနှစ်ယောက်က သူ့အား နောက်ရောင်ခံလိုက်လာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ချယ်ရီ ထင်းများရအောင် ကူညီခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။

စေတနာနှင့် ကူညီခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ချယ်ရီကို ရယူလိုကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကွမ်းကြိုးစုက ချယ်ရီနှင့် ပတ်သက်လိုက်သောအခါ ထင်း
ခုတ်သမားနှစ်ယောက်က မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

ယခု...

ကွမ်းကြိုးစုကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဒေါသဖြစ်ကာ ရန်ပြု
ဖို့ လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ”

ကွမ်းကြိုးစု ညည်းညူမိလိုက်လေသည်။

ဆေးဆရာဖုကျောက်ကို ရှာဖွေဖို့ သူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ဆေးဆရာဖုကျောက်ကို မတွေ့ရမီ မည်သည့် ပြဿနာမှ
မဖြစ်လိုပါချေ။

ထို့ကြောင့် နောက်က လိုက်လာသော ထင်းခုတ်သမားနှစ်
ယောက်အား ရှောင်တိမ်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားပြီး လမ်းကြားလေးတစ်ခု
အတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။

လမ်းကြားကလေးအတိုင်း ပြေးလွှားသွားပြီး လူစည်ကား
နေသော ဈေးတန်းကလေးသို့ ရောက်မှ လူအများကြား တိုးဝင်ကာ
ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လိုက်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မဖြတ် အကဲခတ်ရင်း သတိ
ထား၍ ရှေ့ဆက်သွားလိုက်လေသည်။

ထင်းခုတ်သမားနှစ်ယောက်ကို မတွေ့ရတော့ပါ။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့”

ကွမ်းကြိုးစု စိတ်အေးသွားလေသည်။

ထင်းခုတ်သမားနှစ်ယောက်ကို မျက်ခြည်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီ
မဟုတ်ပါလား။

ကွမ်းကြိုးစုက ဈေးတန်းကလေးကို ကျောခိုင်းကာ ထွက်
လာခဲ့သည်။

ရုတ်တရက်...

ရှေ့တည့်တည့်တွင် လမ်းပိတ်ထားသူနှစ်ယောက်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား ထင်းခုတ်သမားနှစ်ယောက်
မဟုတ်ပါချေ။

ကျွဲဟူးနှင့် အဖော်တစ်ယောက်တို့ ဖြစ်နေကြပေတော့
သည်။

ကွမ်းကြိုးစု ပိုပြီး စိတ်ပျက်သွားရလေတော့သည်။

ကျွဲဟူးက...

“မင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းစရာ ရှိတယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

ကွမ်းကြိုးစု ဘာမှမပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ နောက်
ကြောင်းပြန်လှည့်လိုက်လေသည်။

ကျွဲဟူးနှင့် ပြဿနာ ဖြစ်ရမည့် အရေးကို ရှောင်ရှားလိုက်
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သို့သော်...

ခြေလေးငါးလှမ်း လှမ်းပြီးလျှင် ရပ်တန့်လိုက်ရပြန်တော့
သည်။

အကြောင်းမှာ...

ထင်းခုတ်သမားနှစ်ယောက်က ပြေးလွှားလာနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယခု...

ကွမ်းကြိုးစုသည် ထင်းခုတ်သမားနှစ်ယောက်နှင့် ကွဲ့ဟူး
တို့ကြား ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ပိတ်မိနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

ထင်းခုတ်သမားနှစ်ယောက်သည် အနည်းငယ် အလှမ်း
ဝေးနေသေး၏။

ကွဲ့ဟူးတို့နှစ်ယောက်က ခြေငါးလှမ်းအကွာမှာ ရှိနေ
သည်။

ထို့ကြောင့် ကွမ်းကြိုးစုသည် ကွဲ့ဟူးတို့နှင့် ဦးစွာ ရင်ဆိုင်
လိုက်ရလေသည်။

ကွဲ့ဟူးက...

“မင်းက ယဉ်ယဉ်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မကျေမနပ် မေးလာလေသည်။

ကွမ်းကြိုးစု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ကွဲ့ဟူး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ငါ မယုံဘူး”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာကို မယုံတာလဲဗျာ”

“ယဉ်ယဉ်က ငါ မနှောင့်ယှက်နိုင်အောင် မင်းနဲ့ ပတ်သက်
နေတယ်လို့ ဟန်ဆောင်ပြီး ငါ့ကို စိတ်ပျက်သွားအောင် ဖန်တီးခဲ့တာ
ပဲ မဟုတ်လား”

ကွမ်းကြိုးစု ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တကယ် ပတ်သက်နေ
တာ”

ကွဲ့ဟူး ဒေါသထွက်သွားသည်။

၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အေး ပတ်သက်နေတယ်ဆိုရင်လဲ မင်းကိုဆုံးမပြီး ယဉ်ယဉ်နဲ့ ဝေးရာကို မောင်းထုတ်လိုက်ရမှာပေါ့”

ကွမ်းကြိုးစုက...

“နေပါဦး၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ရန်ပြုချင်နေတာလဲဗျာ”

“မင်းက ယဉ်ယဉ်နဲ့ ပတ်သက်တာကိုး”

“ကျုပ်တို့က..”

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ယဉ်ယဉ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ငါဆုံးမမောင်းထုတ်ပစ်မှာပဲကွ”

ကွမ်းကြိုးစုက...

“ဒါတော့ ခင်ဗျား ဘယ်တရားပါ့မလဲဗျာ”

“ငါနားမလည်ဘူး၊ မင်းကို ဆုံးမရလို့မိုမယ်၊ သတိသာထားပေတော့”

ကျွဲဟူး ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်ကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား မတရားမလုပ်နဲ့”

ကွမ်းကြိုးစု ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် ပြေးလာကြသည့် ထင်းခုတ်သမားနှစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ထင်းခုတ်သမားနှစ်ယောက်လည်း ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေကြပါသည်။

“သည်ကောင့်ကို ကျုပ်တို့လဲ ဆုံးမချင်နေတာဗျ”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

ထင်းခုတ်သမားတစ်ယောက်က အော်ပြောကာ ကွမ်းကြိုးစုအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကွမ်းကြိုးစုလည်း မတတ်သာဘဲ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဝိုး”

ထင်းခုတ်သမား ထိုးသွင်းလာသည့် လက်သီးထိုးချက်ကို ရှောင်ကာ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

ထင်းခုတ်သမား မရှောင်နိုင်ဘဲ...

“ဝုန်း”

ခြေထောက်ကန်ချက်မိကာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

ကျန်ထင်းခုတ်သမားတစ်ယောက်မှာ အဖော်ဖြစ်သူ ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်ကာ...

“သေပေတော့”

ရဲတင်းကြီးကို ဆွဲကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လာလေတော့သည်။

“ဝိုး...ဝိုး”

ပြင်းထန်သော ရဲတင်းခုတ်ချက်များက ကွမ်းကြိုးစု၏ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံထားလိုက်လေတော့သည်။

ရဲတင်းစာတစ်ချက် မိသွားလျှင် ကွမ်းကြိုးစု ကားခနဲ အသက်ပျောက်သွားရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကွမ်းကြီးစု မပေါ့ဆစွာ ခန္ဓာကိုယ်ယိမ်းနဲ့ ရှောင်တိမ်း
ယင်း နောက်ဆုတ်မည် ဟန်ပြင်ပရိယာယ် ဆင်လိုက်သည်။

“မပြေးနဲ့”

ရဲတင်းသမားက ကွမ်းကြီးစု ထွက်ပြေးတော့မည် ယူဆ
ကာ အလောတကြီး ရှေ့တိုးလာလေသည်။

ဤတွင်...

ကွမ်းကြီးစုက နောက်မဆုတ်ဘဲ ရှေ့တိုးကာ လူချင်း ဝင်ပူး
လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ထိုလူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

သို့တိုင်...

“သေပေတော့”

ရဲတင်းကြီးကို မြှောက်ကာ ခုတ်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေ
သည်။

ထိုလူက ရဲတင်းကြီးကို မြှောက်လိုက်သည့် တဒင်္ဂအချိန်
လေးမှာပင် ကွမ်းကြီးစုက အနီးသို့ ရောက်သွားပြီး လက်သီးတစ်လုံး
ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

ကွမ်းကြီးစု၏လက်သီးက ထိုလူ၏မျက်နှာကို တည့်တည့်
မတ်မတ် တိုးဝင်သွားတော့သည်။

“ခွပ်”

“အား”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၃

ထိုလူ ပက်လက်လန် လဲကျသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

ကျွဲဟူးနှင့် အဖော်က အနီးသို့ ရောက်လာပြီး တိုက်ခိုက်
လိုက်ကြလေသည်။

ကွမ်းကြီးစုလည်း ကျွဲဟူးတို့အား ရင်ဆိုင်လိုက်ရပြန်လေ
တော့သည်။

◆ ◆ ◆

“ဟိတ်”

“ယား”

ကျွဲဟူးတို့က ညာသံပေးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

ကွမ်းကြီးစုအား ဝဲယာတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ ညှပ်ကာ
မလွတ်တမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ကျွဲဟူး၏အဖော်သည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ ရှိသူ ဖြစ်နေ
သည်။

ကျွဲဟူး၏တိုက်ခိုက်မှုထက် ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုက ကွမ်း
ကြီးစုအား အခက်ကြုံသွားစေတော့သည်။

ကွမ်းကြီးစု ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“မင်း မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ”

ကျွဲဟူး၏အဖော်က လျှပ်တပြက် ရှေ့တိုးလာပြီး တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ကွမ်းကြီးစု ထိတ်လန့်သွားသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူဒုက္ခရောက်တော့မည်ဟု ယုံကြည်လိုက်
လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ထို့...ဝေါ့...”

လူတစ်ယောက်၏ အန်ချလိုက်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွဲဟူး၏အဖော် ရင်ထိတ်သွား၏။

ကွမ်းကြီးစုကို ဆက်လက်မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘဲ တုန်ခန်
ဖြစ်သွားလေသည်။

ကွမ်းကြီးစုလည်း အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ကပျာ
ကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ရာ အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားလေ
တော့သည်။

အားလုံးသည် အန်ချလိုက်သူကို ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ အရူးကြီးတစ်ယောက်နှင့်တူသော အဘိုးအိုတစ်ဦး
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုက ခါးကိုင်ပြီး တဝေါ့ဝေါ့ အန်နေ၏။

သို့သော်...

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၅

လေများ ပျို့အန်နေခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအို၏လက်ထဲ၌ အရက်အိုးကြီးတစ်လုံး ကိုင်ထားလေ
သည်။

“တောက် အရေးထဲ၊ သည်အရက်သမားက လာရုပ်နေ
သေးတယ်”

ကျွဲဟူး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

သူတို့သည် အဘိုးအိုကို အမှုမထားတော့ဘဲ ကွမ်းကြီးစု
အား ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

အဘိုးအို၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

“သည်လောက် လေတွေ ပျို့အန်နေတာ အရက်သောက်
လိုက်ဦးမှပဲ”

လက်ထဲ ကိုင်ထားသော အရက်အိုးကြီးကို မယူကာ မော့
သောက်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအို အရက်သောက်နေပုံမှာ ဩချရလောက်ပေသည်။

ကျွဲဟူးသည် အဘိုးအိုကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူ၏အဖော်
ကို ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“သူ့ကို ဆုံးမလိုက်စမ်းပါ”

“စိတ်ချ”

ကျွဲဟူး၏အဖော်က ဓားတစ်လက်ဖြင့် ကွမ်းကြီးစုထံ ပြေး
ဝင်သွားလေသည်။

၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကွမ်းကြိုးစု နောက်ဆုတ်လိုက်၏။

သို့တိုင်...

ကျွဲဟူး၏အဖော်က ဖိ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် ကွမ်းကြိုးစု

အခက်ကြုံသွားလေတော့သည်။

ပြန်လည်ခုခံရင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ရာ...

“သေပေတော့”

အလစ်ချောင်းနေသော ကျွဲဟူးက လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်
လာလေတော့သည်။

ရှုတ်တရက်မို့ ကွမ်းကြိုးစု မရှောင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ
တော့သည်။

ထိုစဉ်...

“တောက် အရက်ကုန်သွားပြီ၊ သည်အရက်အိုးက ဘာလုပ်
ရတော့မှာလဲ”

အဘိုးအို၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်...

“သွားစမ်း”

“ဝိုး”

အဘိုးအိုက လွှင့်ပစ်လိုက်ရာ အရက်အိုးကြီးသည် တိုက်ပွဲ
ဖြစ်နေသော ကွမ်းကြိုးစုတို့ထံသို့ ပစ်လွှင့်လာလေတော့သည်။

“ဟာ”

ကျွဲဟူး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

“သတိထား”

အဖော်ဖြစ်သူကိုလည်း အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်လေ
သည်။

သို့သော် ကျွဲဟူး၏သတိပေးမှု နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

ပစ်လွှင့်လာသော အရက်အိုးကြီးမှာ ကျွဲဟူး၏အဖော်အား
ထိမှန်သွားလေတော့သည်။

“ဒေါင်”

အရက်အိုးနှင့် ဦးခေါင်း မိတ်ဖွဲ့မိလိုက်လျှင်...

“အမယ်လေးဗျ”

ကျွဲဟူး၏အဖော် တစ်ချက်အော်ပြီး မြေပေါ် ပက်လက်
လန်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

ကျွဲဟူး မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ကွမ်းကြိုးစုက...

“သည်တစ်ခါ ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ”

ကျွဲဟူးထံ ခုန်ပင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ကွမ်းကြိုးစု၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကျွဲဟူး အဝေးသို့ လွင့်
စဉ်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုက ကွမ်းကြိုးစုတို့အား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်

၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရင်...

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဟု ပြောရင်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ကွေးနေအောင် ကခုန်နေလေတော့သည်။

ကွမ်းကြိုးစု ပြုံးလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက အရက်အိုးဖြင့် ပစ်ပေါက်ကာ ကူညီလိုက်ခြင်းကြောင့် သူကကောင်းသွားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

အဘိုးအိုက ကခုန်ရင်း ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကွမ်းကြိုးစုက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုသော်လည်း အဘိုးအိုက ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ရာ ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖုံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

နေမွန်းတည့်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီကား နံနက်စာ စားသောက်ပြီးသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကွမ်းကြိုးစုလည်း စားသောက်ခန်းမသို့ တစ်ယောက်ထဲ လာခဲ့ရလေသည်။

ကွမ်းကြိုးစု စားသောက်နေစဉ်မှာပင်...

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဟူသော စကားကို သီချင်းလုပ်ဆိုနေသော သီချင်းသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကွမ်းကြိုးစု ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်သွား၏။

သူလှမ်းကြည့်လိုက်စဉ်မှာပင်...

“အရက်သမားကြီး၊ ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

ဆိုင်လုလင်များ၏ အော်ငေါက်မောင်းထုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

မိမိအား ကူညီခဲ့သော အရက်သမားအဘိုးအိုအား ဆိုင်လုလင်များက မောင်းထုတ်နေကြသည်ကို ကွမ်းကြိုးစု တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“ကျုပ်က အရက်သောက်ချင်လို့ပါကွာ”

၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေ၏။

ဆိုင်လုလင်များက...

“ခင်ဗျားပိုက်ဆံမပေးဘဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အရက်သောက်လို့ ရမှာလဲ၊ မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်းပါ”

ဟု အော်ငေါက် မောင်းထုတ်နေကြလေသည်။

ကွမ်းကြီးစု လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့ပါ။

“သူ့ကို လွှတ်လိုက်ပါဗျာ၊ သူ့ကို ကျုပ်က အရက်တိုက်ပြီး ကျွေးမွေးပါမယ်၊ ကုန်ကျသမျှ ကျုပ်ပေးပါမယ်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်များက လှည့်ကြည့်လာကြလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“ငါ့ကို အရက်တိုက် ကျွေးမွေးမယ့်လူ ရှိနေပြီ၊ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

တဟားဟား ရယ်မောရင်း ဆိုင်လုလင်များကို အမှုမထားတော့ဘဲ ကွမ်းကြီးစုထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖွဲ့ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

ကွမ်းကြီးစုက အဘိုးအိုအတွက် အရက်နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားပေးလိုက်လေသည်။

“ဘာ ကြိုက်သလောက်သာ စားပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို အားနာစရာ မလိုပါဘူး”

အဘိုးအိုက...

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သော်လည်း ချက်ချင်း မျက်နှာညှိုးသွားကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားလိုက်လေသည်။

ကွမ်းကြီးစုက...

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

အဘိုးအိုက...

“မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ငါ့ကို အရက်တိုက်တယ်ဆိုတာ ငါ စဉ်းစားနေတာ”

ကွမ်းကြီးစုက...

“ဪ ကျွန်တော့်ကို ကူညီခဲ့တာကြောင့် ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနဲ့ တိုက်တာပါ၊ ဘာ ကြိုက်သလောက် စားသောက်နိုင်ပါတယ်”

အဘိုးအို မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ငါက မင်းကို ကူညီခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

“ဘာက ဟိုလူကို အရက်အိုးနဲ့ ပစ်ပေါက်...”

“ဟာ မဟုတ်တာ၊ အရက် မရှိတော့လို့ အိုးကို ငါ လွင့်ပစ်တာ”

၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်တာ၊ ဟိုလူကို မစောင့်တုဆ ထိသွားတာ၊ ငါ့ကို ဘာမှ ကျေးဇူး
တင်စရာ မလိုပါဘူး”

“ဗျာ”

“ဒါကြောင့် မင်းတိုက်တဲ့ အရက်ကို သောက်သင့် မသောက်
သင့် ငါစဉ်းစားနေတာ”

ကွမ်းကြီးစုက...

“ဘာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့ဗျာ၊ သောက်စရာရှိ
တာ သောက်လိုက်ပါ”

အဘိုးအို ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“နေပါစေတော့ကွာ၊ ဒါ မသောက်တော့ပါဘူး”

ပြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။ ကွမ်းကြီးစုက...

“ဘာ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

အဘိုးအိုက...

“သည်မှာနေလို့ ဘာအကြောင်း ထူးမှာလဲ၊ ငါသွားတော့
မယ်”

“ဘာ မသွားပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကျွေးမွေးပြုစုပါရစေ”

“နေပါဦး၊ မင်း ဘာကြောင့် ငါ့ကို သည်လောက် ကျွေးမွေး
ပြုစုချင်နေတာလဲ၊ ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိလို့လား”

ထိုစဉ်...

“ခင်ဗျားက အရူးကြီးပဲဗျ”

ကျယ်လောင်သော စကားသံနှင့်အတူ ဆိုင်တာဝန်ခံ

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကွမ်းကြီးစုနှင့် အဘိုးအိုတို့က ဆိုင်တာဝန်ခံကို ကြည့်လိုက်
ကြသည်။ ဆိုင်တာဝန်ခံက...

“ခင်ဗျား ဆိုင်ထဲက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားတာ အကောင်း
ဆုံးပဲ”

အဘိုးအိုအား မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ကွမ်းကြီးစု မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပြီး...

“နေပါဦး၊ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဧည့်သည်ပါ၊ ဘာကြောင့် မောင်း
ထုတ်ရတာလဲ၊ သူ စားသောက်ခ ကျသရွေ့ ကျုပ်ရှင်းပေးမှာပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဆိုင်တာဝန်ခံက...

“မိတ်ဆွေလေးက ငွေ ဘယ်လောက်ပဲ အကုန်အကျ ခံနိုင်
ပေမယ့်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ သူ့ကို ဆိုင်ထဲမှာ လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်တာလဲဗျ”

“မိတ်ဆွေလေးက သည်အရူးကြီးကို မရွံ့မရှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ဆက်ဆံနေပေမယ့်၊ တခြားစားသောက်နေကြတဲ့ လူတွေကတော့
မိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေကြတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့် မိတ်ဆွေ
လေးအနေနဲ့ တခြားလူတွေကို အားနာဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ကွမ်းကြီးစု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ သူက ညစ်ပေမနေဘဲ အဝတ်အစား သစ်
သစ်လွင်လွင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်ကော”

“ဒါက...”

၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဒါဆို ခင်ဗျား လက်ခံမလား”

ဆိုတာဝန်ခံ ခေါင်းကုပ်လိုက်လေသည်။

“သူက အရူးကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာ လူတိုင်း သိကြတယ်၊

မိတ်ဆွေလေးလဲ သိထားသင့်တာပေါ့ဗျာ”

ကွမ်းကြီးစုက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီး နှောင့်ယှက်နေတာ
မှ မဟုတ်တာဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်နေတာပဲ၊
တခြားစားသောက်တဲ့ လူတွေနဲ့ ဘာများ ထူးခြားလို့လဲဗျာ”

ဆိုတာဝန်ခံ ခေါင်းကုပ်လိုက်လေသည်။

ကွမ်းကြီးစုက တာဝန်ခံကို အမူမထားတော့ဘဲ...

“ကဲ ဘာဘ သုံးဆောင်လိုက်ပါဗျာ”

ပြောရင်း အရက်နှင့်စားစရာများကို အဘိုးအိုရှေ့သို့ တွန်း
ပို့လိုက်လေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်”

အဘိုးအိုက ရယ်မောယင်း အားရပါးရ စားသောက်လိုက်
လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

“ကဲ အဘ စား”

“အေး ကောင်းတယ်ဟေ့၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

အဘိုးကြီးသည် ထိုသို့ ပြောကာ အရက်ကို အိုးလိုက်ကိုင်
၍ သောက်ချပြီး အစားအသောက်များကို ပါးလုတ်ပါးလောင်း စား
သောက်လိုက်လေ၏။

အဘိုးကြီးက စားသောက်ရင်းမှ...

“မင်းနာမည်”

“ကွမ်းကြီးစု”

အဘိုးကြီးက လူကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရုတ်တရက်
မေးလိုက်သဖြင့် ကွမ်းကြီးစုကလည်း အဖြေပေးလိုက်လေသည်။အဘိုးကြီးသည် အရက်ကို တဝကြီး သောက်ချလိုက်ပြီး
အစားများကို အားလုံး ကုန်စင်အောင် စားလိုက်လေတော့သည်။

“အဘ နာမည်ကကော”

“အရူး”

“အဘ ဘယ်မှာနေလဲ”

“လမ်းပေါ်မှာ”

ကွမ်းကြီးစု သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

◆ ◆ ◆

၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဘာလဲ မင်းက ငါ့အဖြေတွေကို မကျေနပ်ဘူးလား”

ကွမ်းကြီးစု ကပျာကယာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျေနပ်ပါတယ် အဘ”

“မင်း ဘယ်က လာတာလဲ”

“ကျောက်ဖြူရွာကပါ”

အဘိုးကြီး စဉ်းစားနေ၏။

“မနက်က လူတွေနဲ့ ဘာလို့ ရန်ဖြစ်တာလဲ”

“သူတို့က တမင် ရန်စတာပါ”

“မင်း ညာနေတာ”

“ဗျာ”

“တမင် ရန်စတယ်ဆိုတာ လောကမှာ မရှိဘူး၊ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့်သာ ရန်စတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

အဘိုးအိုသည် ဣန္ဒြေရတည်တည်ကြည်ကြည် ပြောလာ သောကြောင့် ကွမ်းကြီးစု အံ့သြလာသည်။

ထို့အတူ အနီးအနားစားပွဲမှ လူများကလည်း အရက် သမားအရူးကြီးက ဤသူငယ်နှင့်ကျတော့ စကားအကောင်းတွေ ပြောဆိုနေလိုက်တာ ဖြူးလို့ပါလားဟု တီးတိုးပြောဆိုနေကြလေ သည်။

ကွမ်းကြီးစုသည် အဘိုးအိုကို အံ့အားသင့်ကာ...

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ သူတို့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ မကျေ နပ်တာတွေ ရှိနေပါတယ်”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၇

အဘိုးကြီးက ရယ်သည်။

“အေး အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဘာကြောင့် ရန်ဖြစ်တယ်ဆို တာ ပြောစမ်း”

ကွမ်းကြီးစုသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ကျွဲဟူးအကြောင်းနှင့် အရက်ဆိုင်မှ မကျေနပ်သော လူနှစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောပြ လိုက်သည်။ အဘိုးအိုက နားထောင်နေပြီး...

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အားလုံး မင်း မမှားပါ ဘူး၊ ဒီကောင်တွေကို အဲဒီလိုပဲ ပြန်ဆုံးမသင့်တယ်”

အဘိုးအို၏စကားကို နားထောင်ရင်းမှ ကွမ်းကြီးစု မျက် လုံးများ ဝိုင်းလာသည်။

သူ့အား ပေါက်ဆိန်နှင့် ခုတ်ချစဉ် မတော်တဆဟန်ဖြင့် အရက်အိုးကို ထိုး၍ ခံလိုက်ပုံ၊

ကနေ့ခုန်နေဟန်ဖြင့် ကျွဲဟူးအား တိုက်ခိုက်လိုက်ပုံများမှာ သိုင်းသမားတစ်ဦး၏ ပရိယာယ်တိုက်ကွက်များ ဖြစ်နေသည်ကို သိရှိ ရသောအခါ အဘိုးအိုသည် အရူးတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်။

အရက်အလွန်ကြိုက်သည့် ထက်မြက်သော သိုင်းသမား တစ်ဦးများ ဖြစ်လေမည်လားဟု ထင်မိပြီး လေးလေးစားစား ဆက် ဆံလာမိသည်။

၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အဘနာမည် သိပါရစေ”

အဘိုးကြီးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်ပြီး...

“အရူးပါလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ၊ မင်း တစ်မြို့လုံးကို
လိုက်မေးကြည့်ပါလား၊ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကို လာပြော”

အတန်ကြာသော်...

“မင်း အလည်လာတယ်ဆိုတာ ညာတာ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ တစ်
ခုခုတော့ ရှိရမယ်”

ကွမ်းကြိုးစု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကျန်ဟူးတောင်ပေါ်ကို သွားမလို့ပါ”

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ဖို့လဲ”

“ဆေးဆရာဖုကျောက်နဲ့ တွေ့ဖို့ပါ”

အဘိုးကြီးသည် မည်သို့မျှ မတူးခြားသော်လည်း ကွမ်းကြိုး

စုကို စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

“ကိစ္စက”

“သူ့ဆီမှာ တပည့်ခံဖို့ပါ”

“သိုင်းပညာသင်မလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်း မှားပြီ.. မင်းမှားပြီ၊ ဖုကျောက်
ဟာ သိုင်းပညာတတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဲဒီတော့ မင်းလာခဲ့တဲ့ လမ်း
အတိုင်း အမြန်ဆုံးပြန်တော့”

အဘိုးအိုသည် ပြောပြီး ရယ်မောနေပေရာ...

ကွမ်းကြိုးစုမှာ စိတ်ပျက်စွာ အားငယ်သွားပြီး ဘာပြန်ပြော
ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဆရာရှာဖွေသူ

ကွမ်းကြိုးစုမှာ အလွန်အမင်း စိတ်ပျက်အားငယ်သွားမိ
တော့သည်။

သူသည် အရူးအဘိုးအိုကို မော့ကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

“အဘက ဆရာဖုကျောက်ကို သိလားဟင်”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်၍...

“သေသေချာချာ သိတာပေါ့ကွာ”

ကွမ်းကြိုးစု အမှန်ပင် ဝမ်းသာသွားသည်။

အဘိုးအိုသည် အဖိုးတန်သော စကားများကို မှန်မှန်ကန်
ကန် ပြောဆိုနေ၍ အရူးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်မှန်း သိရှိထား
လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

“ဆရာဖုကျောက်က ကျွန်တော့်ကို ပညာသင်ပေးမှာ
မဟုတ်ဘူးလို့ အဘက ဘာဖြစ်လို့ ပြောနိုင်တာလဲဟင်”

အဘိုးကြီးက ကွမ်းကြိုးစုကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး

“ငါက သိလို့ ပြောနေတာပေါ့ကွာ၊ သူဟာ သူများကို ပညာ
သင်ပေးဖို့ နေနေသာသာ သူ့ကိုယ်သူတောင် မနည်းရုန်းကန်နေရ
တာ၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းပြန်သာ ပြန်ပါတော့ကွာ”

အဘိုးကြီးသည် စိတ်ပျက်စကားများ ပြောပြီး အရက်အိုးကို
မော့ချလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သူရှိမယ့်နေရာ
ညွှန်ပြပါ”

ယခုတစ်ခါ ခေါင်းခါ၍ သက်ပြင်းချသူမှာ အဘိုးအိုပင် ဖြစ်
တော့သည်။

“အင်း ရှိတဲ့နေရာကို ငါပြောပြနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခု
တော့ရှိတယ်၊ မင်းသွားရင် မောတာပဲ၊ အဖတ်တင်မှာပဲ၊ သူ့ရဲ့ဒုက္ခ
ကို မင်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သိုင်းပညာသင်ပေးသည့်တိုင်အောင် ဒီမှာတော့ သင်ပေး
မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျန်ဟူးတောင်ပေါ်မှာ သင်ပေးမှာပဲ၊ ကျန်ဟူး
တောင်ပေါ်မှာ အရက်မရဘူး၊ သူက တစ်နေ့ကို အရက်အိုးကြီး နှစ်
အိုးလောက် သောက်ရမှ မင်းကို ပညာသင်ပေးနိုင်မှာ၊ ဒီတော့ အဲဒီ
အရက်ကို တစ်နေ့တစ်ခါ ဘယ်သူက လာဝယ်ပေးမလဲ၊ နောက်
တစ်ချက် အဲဒီအရက်ဖိုးငွေကို နေ့စဉ် ပေးဖို့ကော မင်းက တတ်နိုင်မှာ
မို့လား”

ကွမ်းကြိုးစု ငိုသွားသည်။

၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ဆရာကြီးဖုကျောက်မှာ ဘာဘက်ကိမှထိ
ပြောလိုက်သကဲ့သို့ပင် အရက်သမား ဖြစ်နေသည်မှာ မှန်ကန်နေပေ
သည်။

ဤနေရာနှင့် ကျန်ဟူးတောင်သည် ခရီးက သိပ်မနီးပေ။
အရက်လာဝယ်နေရသည်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်မည် ဖြစ် သည်။
ထို့ပြင် တစ်နေ့ အရက်အိုးကြီးနှစ်အိုးဆိုလျှင် နှစ်ဆယ်ကျ
မည်။

တစ်လဆိုလျှင် ခြောက်ရာကုန်မည်။
မိမိတွင် ပါသော ငွေမှာ တစ်လစာ အရက်ဖိုးပင် မပြည့်ပါ
ချေ။

သူသည် ဤမျှအထိ အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု
လုံးဝမမျှော်လင့်ပေ။

ကွမ်းကြီးစု ငေးဝိုင်နေစဉ်မှာပင် အဘိုးအိုသည် အရက်ကုန်
သွားပြီဖြစ်၍ သူ့အား နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ငါသွားပြီဟေ့၊ မင်းလဲ ပြန်တော့ကွာ၊ ဖုကျောက်နဲ့ တွေ့ဖို့
တော့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ အေး မင်းသိပ်တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင်တော့
အနောက်ပိုင်း တောင်ကုန်းက ဇရပ်ပျက်မှာ သူရှိတယ်”

ကွမ်းကြီးစုက ကပျာကယာထ၍...

“ကျွန်တော်လိုက်ပါမယ်၊ သူ့ကို အခု တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

“မင်းစဉ်းစားဦးလေ၊ သူကတော့ ငါပြောထားတဲ့အတိုင်း
နည်းနည်းမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

ပြောနိုင်သလဲဆိုတော့ ဖုကျောက်ဆိုတာ ငါပဲကွ”

အဘိုးအို ပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

အံ့သြငေးမောစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ ကွမ်းကြီးစုပင် ဖြစ်ပါ
တော့သည်။

ကွမ်းကြီးစုသည် သူ၏အခန်းထဲမှ ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်
လက်ပစ် လှဲချလိုက်တော့သည်။

“ဪ လက်စသပ်တော့ ဖုကျောက်က သူပဲကိုး”

ကွမ်းကြီးစုတစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားလိုက်၏။

သူသည် ဆရာကြီးဖုကျောက်ကို ကြည့်၍ အကြီးအကျယ်
စိတ်ပျက်သွားမိတော့သည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းပညာများ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ဖုကျောက်
သည် အရက်၏ကျေးကျွန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပကောလား။

သူသည် ကရင်းခုန်ရင်း ဟန်မပျက်ဘဲ တိုက်ခိုက်နိုင်သည့်
သတ္တိ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အရက်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင်လည်း ဆိုင်အလုပ်သမား၏
ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း ဆွဲထုတ်ခြင်းကိုပင် ခံနေရ၏။

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

ဘာဖြစ်ပါလိမ့်။

သူသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် တွေးတောနေစဉ် အခန်းထဲသို့
ချယ်ရီ ဝင်ရောက်လာသည်။

ချယ်ရီကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူသည် ရှိန်းခနဲ၊ ဖိန်းခနဲ

၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဖြစ်သွားမိသော်လည်း သူမက ကုန်မပျက်ဘဲ...

“အစ်ကို ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေတာလဲ”

သူသည် ခုတင်ပေါ် ထထိုင်လိုက်သော်လည်း မည်သည့် စကားကိုမျှ မပြောပါချေ။

သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်မိကတည်းက စိတ်ထိခိုက်နေမှန်း ချယ်ရီ အကဲခတ်မိလေသည်။

သူသည် အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“အစ်ကို စိတ်မပူနဲ့လေ၊ ကျွန်မ ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ပြီး ပြော ကြည့်ပါဦးမယ်”

ကွမ်းကြီးစုသည် ချယ်ရီအား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက် လေသည်။

“အကျိုးထူးလာမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဘာလို့ မထူးရမှာလဲ၊ ဆရာကြီးရဲ့ လိုလားချက်တွေကို ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ငါ့မှာ အဲဒီအထိ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တဲ့ ခွန်အားမျိုးမှ မရှိ ဘဲ”

“ဖြစ်အောင် ကျွန်မ ကူညီမယ်”

ရေပျော်ဖွံ့ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၅

“ဘာ”

ကွမ်းကြီးစုက ဧရပ်ပျက်ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု တွေးတော ငေးမောနေသည့် အဘိုးအိုဖုကျောက်ကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်လေ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဧရပ်ပျက် သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ဖူးကျောက်သည် နောက်မှ ခြေသံကြားသော်လည်း လှည့် မကြည့်ဘဲ တွေဝေနေသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ခေါ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ချယ်ရီသည် လက်ထဲမှ စားစရာအချို့ကို ဖူးကျောက် အ နား၌ ချထားလိုက်၏။

သူတို့သည် အကဲခတ်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြ၏။

ဖူးကျောက်သည် ရှည်လျားသော သက်ပြင်းကို တစ်ချက်ချ လိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက် ညည်းတွားသော လေသံဖြင့်...

“လူတွေ..လူတွေ၊ သိပ်ခက်တဲ့ လူတွေ၊ အဲဒီ လူတွေထဲမှာ မင်းတို့လဲ ပါတယ်”

ကွမ်းကြီးစုနှင့် ချယ်ရီသည် တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ် ယောက် ကြည့်ကာ ဖူးကျောက်၏စကားကို နားထောင်နေမိသည်။

“ဒီလောက် တောခေါင်တဲ့ ချောင်ကြိုချောင်ကြားမှာ ဘဝ ကို မြှုပ်နှံထားတာတောင် ငါ့နောက် လိုက်ရှာတဲ့ လူမျိုးက ပေါ်လာ ရသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ငါ ဒီမှာ နေတယ်ဆိုတာ ဘာလို့သူ

၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြောလိုက်တာတုန်း”

ကွမ်းကြီးစုက ရှေ့နားတိုးကာ...

“ကျောက်ဖြူရွာမှာနေတဲ့ ကျီမုထိက ပြောတာပါ”

“ကျီမုထိ”

သူသည် နှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ကွမ်းကြီးစုကို မော့ကြည့်ကာ...

“မင်း တခြားဆရာတစ်ယောက်ဆီမှာ ပညာသွားယူရင်လဲ
ရပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာဘာဆီက ပညာကိုပဲ ဆည်းပူးချင်ပါတယ်”

“မင်းက သိုင်းပညာတတ်ရင် ဘာလုပ်မှာလဲ”

ကွမ်းကြီးစု တစ်ချက်ငိုင်းသွားသည်။

ဖူးကျောက် ဆက်၍ ပြောလိုက်၏။

“မင်းကို ငါ အကဲခတ်လို့ ရပါတယ်၊ မင်းဟာ အရူးတစ်
ယောက်ကိုတောင် လေးလေးစားစား ဘာလို့ ခေါ်ပြီး ရိုးရိုးသေသေ
ဆက်ဆံတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းပညာသင်ရတာနဲ့ ကာမိမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဝေယျာဝစ္စကို ဘယ်သူမှ ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ချယ်ရီ ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုး၍...

“ဘာ ဖြစ်စေချင်တာကို သမီး ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ပေး
မယ်၊ အစ်ကိုကို ပညာသင်ပေးပါ ဘာရယ်”

ဖူးကျောက်က သူမကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်
သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၇

“မင်းက ငါ့ဝေယျာဝစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးမယ် ဟုတ်
လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာ၊ ဘာ လိုအပ်တာ သမီးဆောင်ရွက်
ပါမယ်၊ သူ့ကို သင်ပေးပါ ဘာရယ်၊ သမီးတောင်းပန်ပါတယ်”

ဆေးဆရာဖူးကျောက် တွေဝေစဉ်းစားလာ၏။

ထိုသို့ စဉ်းစားတွေဝေလာခြင်းသည် မိမိတို့၏ဆန္ဒတစ်ဝက်
အောင်မြင်လာပြီ ဖြစ်သည်ဟု ကွမ်းကြီးစုက သိရှိလိုက်သည်။

ဝါးစိမ်းတော

ကျောက်ဖြူရွာသည် စည်ကားဆဲ စည်ကားနေပေ သည်။

မုန့်ဆိုင်ရှင်ကျိုမှထိသည်လည်း ညနေစောင်းပြီဆိုလျှင် မူးမြဲ
မူးနေပေသည်။

သူသည် ကွမ်းကြီးစု မရှိသည့် နောက်ပိုင်း အရက်ဆိုင်သို့
ညနေတိုင်း လာရောက်ရပြန်တော့သည်။

ထုံးစံအတိုင်း အကွက်အကွင်းကျသော ပြတင်းပေါက်မှ နေ
ရာကို ရွေးချယ်ကာ အရက်ကို တမြေ့မြေ့ သောက်နေ၏။

ကွမ်းကြီးစု ထွက်သွားသည်မှာ နှစ်လကျော်ပြီ ဖြစ်သော်
လည်း သူသည် ကွမ်းကြီးစုကို တစ်နေ့မှ မမေ့ပါ။

အချိန်ကာလ နှစ်လကျော်ပြီ ဖြစ်၍လည်း ကွမ်းကြီးစု သည်
ဆေးဆရာဖုကျောက်နှင့် အဆင်ပြေသွားပြီဟု သူက ထင်
ထားလိုက်သည်။

ဆရာကြီးဖုကျောက်နှင့် အဆင်ပြေလျှင် မည်သည့်နည်း
နှင့်မဆို ကွမ်းကြီးစုသည် ထက်မြက်သော သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်
လာမည်မှာ မလွဲတော့ပါချေ။

ကျိုမှထိသည် ထိုစဉ်က တိဗက်လားမားဘုန်းတော်ကြီး
ပြောခဲ့သော စကားများကို မှတ်မိနေသေးသည်။

တိဗက်ဘုန်းတော်ကြီးက မိမိအား ကယ်တင်၍ ပြုစုထား
စဉ် ဖုကျောက် ရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူသည် အရက်များ အလွန်အကျွံ မူးနေသော်လည်း ဘုန်း
တော်ကြီးကိုမူ အလွန်လေးစားသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက သူ့အား ဓားမကိုင်ဖို့ ဆုံးမသွန်သင်သည်
ကို သူက လက်ခံ၍ ကတိပေး၏။

မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဆိုသည်ကိုတော့ ကျိုမှထိ တိ
တိကျကျ မသိရပါချေ။

ဖုကျောက်သည် တိဗက်နယ်ခြားမှ ထိပ်တန်းသိုင်းသမား
ကြီးခုနစ်ယောက်ကို တစ်လအတွင်း သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်ဆိုသည့်
အကြောင်းကိုတော့ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရသည်။

နောက်တစ်ခု သိရသည်မှာ ထိုခုနစ်ယောက်ထဲတွင် သိုင်း
ပညာ အလွန်ထက်မြက်သည့် တိဗက်လားမားဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါး
ပါနေသည်ဟု သိရှိရ၏။

ကျိုမှထိ သိရှိသည်မှာ ထိုမျှသာ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ဖုကျောက်သည် အရက်များ မူးနေသော်လည်း

၈၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သဘောကောင်း၏။

ဘုန်းတော်ကြီးက ကျီမုထိအား ပြောခဲ့သည်မှာ ဖုကျောက်သည် အလွန်တရာ အဆင့်မြင့်မားသော သိုင်းပညာရှင် ဖြစ်ပြီး ကျန်ဟူးတောင်ပေါ်၌ သူနေထိုင်သည်ဟု သိရှိရသည်။

သူသည် စဉ်းစားတွေးတောရင်းမှ ကွမ်းကြိုးစုသည် ထိုဖုကျောက်ထံမှ ပညာများ ရခဲ့ပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းလိုက်၏။

ထိုအခိုက် သူ၏စားပွဲဘေးမှ လူငယ်တစ်ဦး ပြောသောစကားကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ငါ့အိမ်မှာ ဧည့်သည်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်”

အသားပူပမည်းမည်းနှင့်လူက ပြောလိုက်၏။

အခြားအသက်ကြီးသည့်လူက...

“ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ”

“ငါ့အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ သူတို့က လူတစ်ယောက် စုံစမ်းခိုင်းလို့ ငါလဲ လိုက်စုံစမ်းတာ မတွေ့လို့ အရက်လာသောက်တာ”

“မင်းစုံစမ်းနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“နာမည်က ကျန်းဖိုးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းမရဘူး”

ကျီမုထိသည် သူတို့ ပြောသော စကားများကို နားစွင့်နေရာမှ ကျန်းဖိုး ပြောခဲ့သည့် မျက်မမြင်မလေးနှင့် အဘွားကြီး ဆိုသည်ကို ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

သူသည် မျက်မမြင်မလေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်သွားမိ၏။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၁

အကယ်၍ ချန်းထိတို့ဂိုဏ်းနှင့် တိုးမိပါက...

ကျီမုထိသည် ယင်းကဲ့သို့ တွေးတောပြီး ထိုသူငယ်ကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသူကလည်း သူ့ကို သိရှိနေသူမို့ သူက ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ အိမ်က ဧည့်သည်ကို ငါသိပါတယ်၊ ငါ့ဆီလာဖို့ လွှတ်လိုက်စမ်းပါ”

လူငယ်က...

“အဘကျီမုထိနဲ့ ဘိတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်တော်လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

ထိုလူငယ်သည် စားသောက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေတော့သည်။

ညနေ မီးထွန်းချိန်လောက်တွင် ကျီမုထိ၏မုန့်ဆိုင်သို့ မြင်း နှစ်ကောင် ရောက်ရှိလာ၏။

ကျူးရင်နှင့် သုဝါးတို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အိမ်ရှင်လူငယ်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျီမုထိသည် သူတို့နှစ်ဦးကို ဈေးဆိုင်ခန်းမထဲ၌ မထားဘဲ အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်သွားတော့၏။

ကျီမုထိသည် ကျူးရင်ကို မြင်ရသောအခါ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သလို ဖြစ်မိသော်လည်း ကွမ်းကြိုးစုက ပြောထားသည့် အတွက် သိပ်ပြီး ကြောက်လန့်ခြင်းတော့ မဖြစ်မိပါ။

“ကျီမုထိဆိုတာ”

ကျူးရင်က အိမ်ထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း မေးသည်။

ကျီမုထိက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင်က ကျွန်မတို့ကို သိတယ်ဆို၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကို ကျွန်မက

မသိပါလား”

ကျီမုထိက ပြုံး၍...

“အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပါလေ၊ ကျုပ်ရှင်းပြပါမယ်”

ကျူးရင်သည် ကျီမုထိကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ ကုလားထိုင်၌ ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်၏။

သုဝါးကိုလည်း သူမ၏အနီးတွင် ထိုင်စေလိုက်သည်။

ကျီမုထိက...

“ခင်ဗျားတို့က ကျန်းဖုံးဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ရှာနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားမိလို့ ကျုပ်က ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပါ”

ကျူးရင် အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။

“ဒါဆို ကျန်းဖုံးကို ရှင်သိတယ်ပေါ့၊ သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

ကျီမုထိက ဝမ်းနည်းဟန်ပြလိုက်၏။

သူ့အနေနှင့် ကျန်းဖုံးကို ယခုအချိန်တွင် လူ့လောက၌ ရှိနေသေးသည်ဟု မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မပြောလိုတော့ပါ။

ပြောလိုက်လျှင် သံသရာရှည်မည် စိုးသည်က တစ်ကြောင်း၊ မတော်တဆ ရန်သူ သိသွားနိုင်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် သူဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း ပြောပြရန်သာ ရှိပေတော့သည်။

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့က ကျွဲလူးစွာက လာခဲ့ကြတာပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ အကြောင်းကို သူပြောပြထားလို့ ကျုပ်သိထားရတာပါ။ ကျန်းဖုံးဟာ အတော်ကဲဆိုးတဲ့ ကလေးပါ”

ထိုစကားကြောင့် ကျူးရင်နှင့် သုဝါးတို့ ခေါင်းထောင်သွား

၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကြသည်။ ကျူးရင်က...

“သူ ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“သူက မျက်စိမမြင်တဲ့ ကလေးမကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမားတော်ကို လာစုံစမ်းတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါကို ရေဖျံ့ဂိုဏ်းက သိသွားပြီး သူ့ကို တိုက်ခိုက်သတ် ဖြတ်သွားတယ်ဗျာ”

ကျိမုထိက မွန်တာရော မှားတာပါ ရောနှော၍ ပြောပြ လိုက်သောအခါ သူဝါးထံမှ ငိုနှိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

သူမသည် တျိတ်ငိုနေသဖြင့် ကျူးရင်က နှစ်သိမ့်ထားရလေ သည်။ အတန်ကြာမှ ကျူးရင်က...

“သူ့ကို ဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ”

ကျိမုထိက...

“ချန်းဓမ္မက သတ်သွားတာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ သင်္ကြိုလ်ပေး လိုက်ပါတယ်၊ ဒါတွေကို တွေးပြီး ခင်ဗျားတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေ ပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်ကို သူ့မကားတစ်လုံး မှာသွားတာ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာများပါလိမ့်”

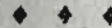
ကျိမုထိသည် သူဝါးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မေးငေါ့၍ ပြော လိုက်သည်။

“သူ့ကို မျက်စိသမားတော်ကြီးဆီ အရောက် ပို့ပေးဖို့ ပြော သွားပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သမားတော်ကြီးကို ရှင်သိတယ်ပေါ့”

“သိပါတယ်၊ သူက ဝါးစိမ်းတောင်မှာ နေတယ်၊ ကျုပ်လိုက် ပို့ပေးပါမယ်”

ကျူးရင်နှင့် သူဝါးတို့မှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြလေ တော့သည်။

၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝါးစိမ်းတောင်...။

ဝါးစိမ်းတောင်သည် ကျောက်ဖြူရွာ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ထီးတည်းတည်ရှိနေပေသည်။

မြင်းသုံးကောင်သည် ဝါးစိမ်းတောင်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလွှားနေပေသည်။

ကျီမုထိက ရှေ့မှ နေ၍ ဦးဆောင်ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် သုဝါး၏အကြောင်းကို ကျန်းဖိုးက ပြောပြထားသောကြောင့် အလွန်ပင် သနားနေမိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုကဲ့သို့ အပင်ပန်းခံကာ သူမတို့ကို သမားတော်ကြီးကောက်ချိုး ရှိရာ ဝါးစိမ်းတောင်သို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လမ်းခရီးမှာ အတော်ကလေး ဆိုးရွားသောကြောင့် မနက်ကတည်းက ထွက်လာခဲ့ကြသော်လည်း ညနေစောင်းအချိန်ကျမှ တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုတောင်ခြေရင်းတွင် သစ်ဝါးခုတ်ရောင်း၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသောသူများ နေထိုင်သည့် ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိသည်။ သူတို့သုံးဦးသည် ထိုရွာ၌ပင် တစ်ညတာ အနားယူလိုက်ကြ၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျီမုထိက အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ကဲ တောင်ပေါ်ကိုတော့ မင်းတို့သွားကြပေတော့၊ ကျုပ်

ရေပျော်ဖို့ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

ကတော့ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့မို့ မလိုက်တော့ဘူး၊ မင်းတို့ရဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဒီရွာမှာပဲ ထားခဲ့မလား၊ ကျုပ်ပြန်ယူသွားရမလား”

ကျူးရင်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ရှင်ပဲ ပြန်ယူသွားပါ၊ အကယ်၍ သူ့အဆင်ပြေလို့ ကျွန်မပြန်လာခဲ့ရင်လဲ ရှင့်ဆီကိုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ လမ်းခွဲကြရအောင်”

ကျီမုထိသည် ကျူးရင်တို့နှင့်ခွဲကာ ပြန်သွားတော့သည်။

ကျူးရင်နှင့် သုဝါးတို့သည် ဝါးစိမ်းတောင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြတော့၏။

သူတို့သည် ညက ရွာခံလူများကို မေးမြန်းစုံစမ်းထားသဖြင့် လမ်းခရီးအဖို့ သိပ်ပြီး အခက်အခဲမရှိပေ။

သို့သော်...

ရွာခံလူအချို့က ပြောပြသည်မှာ သမားတော်ကြီးကောက်ချိုးကို မတွေ့မီသည်မှာ အတော်ကြာပြီဟုဆို၍ သူမတို့အဖို့ အနည်းငယ် စိတ်ပျက်မိသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမည်ဟူသော စွဲဖြင့် သူတို့သည် ဝါးစိမ်းတောင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ တက်ခဲ့လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပူပြင်းသော နွေရာသီပင် ဖြစ်သော်လည်း စိမ်းလန်းစိုပြေ လှသော သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ကြောင့် အေးစိမ့်၍ နေပေသည်။

ကျူးရင်သည် သူဝါးကို ဖေးဖေးမမဖြင့် ဆွဲခေါ်ခဲ့ရသော ကြောင့် ခရီးက သိပ်မတွင်လှသော်လည်း ကျောက်တုံးကျောက်ခဲ များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အိမ်အချို့တို့ကို နေ့လည်ပိုင်းလောက် တွင် စတင်၍ တွေ့ရှိရလေသည်။

ကျူးရင်သည် ကျောက်ခဲများဖြင့် ကာရံပြုလုပ်ထားသော အိမ်ကလေးတစ်အိမ်တွင် အနားယူရင်း ဆရာကြီးကောက်ချူးကို စုံ စမ်းသောအခါ ကောက်ချူးသည် ရသေ့ဝတ်ပြီး တောင်ထိပ်မှာ နေ ထိုင်သည်ဟု သိရှိလိုက်ရသဖြင့် ကျူးရင်တို့မှာ စိတ်ပျက်အားငယ် သလို ဖြစ်သွားမိလေသည်။

သို့သော်လည်း မတွေ့တွေ့အောင် ရှာဖွေ၍ သူမ၏မျက်စိ ကို ကုခိုင်းမည်ဟု ကျူးရင်က သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမတို့သည် မတ်စောက်သော တောင်ပေါ်သို့ ခက်ခဲစွာဖြင့်ပင် တက်ရောက်ရပြန်တော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

အန္တရာယ်

ကျူးရင်သည် သူဝါး၏လက်ကို မြဲမြံစွာ ကိုင်၍ အကောင်း ဆုံးလမ်းတစ်ခုကို ရွေးချယ်၍ တွဲခေါ်သွားသည်။

လမ်းမှာ လူသွားလူလာ နည်းသောကြောင့် ပျောက်ကွယ် နေပြီဖြစ်သည်။

ခုံနွယ်များကိုရှင်း၍ သွားရသည်။

ထိုအခိုက် သူဝါးက သူ့ကို ကိုင်ထားသော ကျူးရင်၏လက် ကို ဖျစ်ညှစ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပေးလိုက်သည်။

အဘွားအိုက လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ဘာလဲ သမီး”

“နောက်က တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်နေတယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား၊ ငါ ဘာမှ မကြားဘူး”

“ကျွန်မ ကြားနေရတယ်”

ကျူးရင်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကဲ လာ”

၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ပြောကာ သူဝါး၏ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကို သူမ ပန်းပေါ်
ထမ်းကာ တောင်တက်ခရီးကို သွက်သွက်ကလေး တက်သွားသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် သူမကို ပန်းပေါ်မှ ချလိုက်လေ
သည်။

ကျူးရင်သည် အတော်မောသွားပုံရသည်။

ထိုအချိန်တွင် နေရောင်က ပျောက်ကွယ်တော့မည် ဖြစ်
သောကြောင့် အမှောင်ထုက စိုးစိုးချင်လာတော့သည်။

ကောက်ချူးထံသို့ မရောက်မီ စိုးချင်သွားမှာကို အဘွား
အိုကျူးရင်က စိုးရိမ်မိသည်။

သူဝါးအဖို့တော့ မည်သို့မှ မထူးခြားပါ။

သူမ အနေဖြင့် အလင်းအမှောင် ဟူ၍မရှိပါ။

သူမ အာရုံစိုက်သည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထူးခြားသော
အသံဗလံများကိုသာ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် ကျောက်ဖျာကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် အနားယူ
နေသည်။

သူဝါးက တစ်စုံတစ်ရာသော အသံကြောင့် ခေါင်းထောင်
ကြည့်လိုက်သည်ကို ကျူးရင် မြင်လိုက်သည်။

“အသံ ကြားလိုလား”

ကျူးရင်က လေသံဖြင့် မေးသည်။

သူမက ခေါင်းညိတ်၍ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အဲဒီဘက်က...”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

သူမ ပြသည့် နေရာသည် မိမိတို့ လာခဲ့သည့်လမ်း ဖြစ်၏။
ထိုအတိုင်းမှန်လျှင် ရန်သူသည် နောက်မှလိုက်လာသည် မှာ
သေချာပြီဟု ကျူးရင်ထင်လိုက်သည်။

သူဝါးက လေသံဖြင့်...

“အဘွားကျူးရင်၊ မလွဲသာ မရှောင်သာလို့ တိုက်ခိုက်ရင်
အဘွားရှိနေတဲ့ နေရာကို ကျွန်မသိနိုင်အောင် မြွေတုန်သံမျိုးပေးပါ”

ကျူးရင်သည် သူဝါးကို အတော်အတန် ကြီးသည့် သစ်ပင်
ခွကြားပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။

သူမအား မှာကြားလိုက်ပြန်သည်။

“ငါ ဒီကို ပြန်လာရင် အသံပေးမယ် ကြားလား”

အဘွားကျူးရင် ပြန်ထွက်သွားသော ခြေသံကို ကြားလိုက်
ရသည်။

သူမသည် သစ်ပင်ခွကြား၌ အသေအချာထိုင်၍ သူမ၏
နားကို စွင့်ထားလိုက်သည်။

သူမ နားစွင့်နေစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ အဘွားကျူးရင်၏
စကားပြောသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

◆ ◆ ◆

၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူလေးယောက်။

ထိုလူလေးယောက်သည် သူဝါး ပြောသည့်အတိုင်းပင် မိမိ တို့နှစ်ဦးမှ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် တောများကိုတိုးဝှေ့ပြီး လာရသဖြင့် အဝတ် အစားအချို့ပင် စုတ်ပြီနေသည်။

လူလေးယောက်ထဲတွင် ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူမှာ အရပ် ပုပုနှင့် မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး ဖြစ်သည်။

ထိုသူမှာ ချွန်းပေ၏လက်ရုံး လူပုထိုက်ဖုံးပင် ဖြစ်ပါတော့ သည်။

ထိုက်ဖုံးတို့သည် တောစပ်မှ ရုတ်တရက် ထွက်လာကြပြီး ကျူးရင်အား ဝိုင်းရံလိုက်သည်။

ကျူးရင်က မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“ဟေ့ မင်းတို့လေးယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ငါ့ကို ဘာ လုပ်မလို့လဲ”

ထိုက်ဖုံးနှင့် ဘပည့်သုံးယောက်သည် ကျူးရင်၏မျက်နှာကို ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရပေရာ မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးကျယ်သွား တော့၏။

သူတို့ စိတ်ထဲတွင် နေဝင်ရီတရော အချိန်၌ တောထဲတွင် မကောင်းဆိုးဝါးနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည်ဟု ထင်မိတော့၏။

“ဆရာထိုက်ဖုံး၊ ဟို..ဟို..ရန်သူတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန် တော်တို့ လှည့်ပြန်ကြရအောင်”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

ထိုက်ဖုံးက...

“မင်းတို့ ပါးစပ်တွေ ပိတ်ထားစမ်း၊ ဟေ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လိုက်ရှာစမ်း”

ထိုက်ဖုံး၏လူနှစ်ယောက်သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ချာ ခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။

ထိုက်ဖုံးသည် ကြောက်စရာကောင်းသည့် အဘွားကျူးကို သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျူးရင်၏လက်ထဲတွင် ဝါးစိမ်းတောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ကိုင် ထားသည်။

ခါးကြားတွင် ဓားအတိုတစ်လက် ရှိနေသည်ကိုလည်း ထိုက် ဖုံးက သတိပြုမိလိုက်၏။

“အဘွားကြီး ခင်ဗျားတို့လာတာ နှစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ် တို့မြင်လိုက်တယ်၊ တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မှန်မှန်ပြော နော်”

ကျူးရင်က ထိုက်ဖုံးတို့အား ခပ်စိန်းစိန်းကြည့်ကာ...

“မင်းတို့အားလုံး မသေချင်ရင် ခပ်မြန်မြန် ရှောင်ထွက်သွား ကြနော်၊ နောက်မှ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

ထိုက်ဖုံး ဒေါသသွားသည်။

“ဒီမှာ အဘွားကြီး ယီးတီးယားတား မလုပ်နဲ့နော်၊ အမှန် အတိုင်းမပြောရင် အခု သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

ဟု ပြောပြီး ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးရင်သည် အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို ကြည့်လိုက်သည်။

အခြေအနေက တင်းမာနေသည့် အခြေအနေမှာ ရှိနေသည်။

ထိုက်ဖုံးသည် တိုက်ခိုက်မည်မှာ မလွဲမသွေပင် ဖြစ်တော့သည်။

အချိန်မှာလည်း သိပ်မရှိတော့ပေ။

နေဝင်၍ အမှောင်ဖုံးလွှမ်းသွားပါက အခက်အခဲများစွာ တွေ့နိုင်သည်။

ကျူးရင်သည် အချိန်မဆွဲလိုတော့ပေ။

“ဪ မင်းတို့က ငါ့ကို ရန်လာရှာတာပေါ့”

သူမက ပြောပြီးသည်နှင့် တောင်ဝှေးကို ရုတ်တရက် ဝှေ့ယမ်းကာ ထိုက်ဖုံးအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ထိုက်ဖုံးတို့နှစ်ယောက်သည် ကျူးရင်ကို ရှေ့နောက်မှ နေ၍ ဓားရှည်များကို အသုံးပြုကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

သူတို့၏ဓားနှစ်လက်သည် ကျူးရင်၏တောင်ဝှေးကြောင့် ထင်တိုင်း မပေါက်ဘဲ လွဲချော်၍နေသည်။

ကျူးရင်သည် တောင်ဝှေးအား ဘယ်ဘက်လက်နှင့် ပြောင်းကိုင်ပြီး ညာလက်ဖြင့် ခါးကြားမှဓားမြှောင်ကို ဆွဲကိုင်ဆောင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမသည် သိုင်းကွက်တစ်မျိုး ပြောင်း၍ ခံစစ်

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

မှ တိုက်စစ်သို့ ပြောင်းကာ တရကြမ်း ဝင်တိုက်သည်။

သူမသည် ရှေ့သို့ ဖိတိုက်နေရင်းမှ အနားရှိ လူကို တစ်ဖန် အလစ်ဝင်တိုက်သည်။

“အား”

ထိုက်ဖုံး၏ငယ်သားသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျူးရင်၏ဓားမြှောင်က ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားရာ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် ထိုက်ဖုံး တွန့်သွားသည်။

အဘွားအိုအား အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်၍ မရမုန်း သတိထားမိလာသည်။

သူသည် အဘွားအိုအား တိုက်ကွက်တစ်မျိုး ပြောင်း၍ တိုက်သည်။

ယခုအခါ သူ၏တိုက်ကွက်များသည် သွက်လက်လျင်မြန်ပြီး ထက်မြက်နေသဖြင့် ကျူးရင်မှာ အနည်းငယ် စိုးရွံ့လာတော့သည်။

အချိန်က တစ်စထက်တစ်စ မှောင်လာသဖြင့် ကျူးရင်မှာ ပို၍ စိုးရိမ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်ရင်းမှ စွန့်စားမှုတစ်ခုကို ပြုလိုက်လေသည်။

သူမသည် ညာဘက်လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ပစ်လွှင့်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“အို အား”

ထိုက်ဖုံး၏နံကြားထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် စိုက်စင်သွား

၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လေသည်။

ယခု...

ထိုက်ဖုံးသည် သူမကို မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် ကြည့်လိုက်

၏။

အဘွားအိုကျူးရင်က တစ်ချက်ရယ်ကာ ထိုက်ဖုံး အနားသို့

တိုးသွားသည်။

ထို့နောက် သူမသည် နံကြားမှ ဓားကို ဆွဲနုတ်လိုက်၏။

“အား”

သူက အော်၍ ခွေကျသွားစဉ် ကျူးရင်သည် တစ်ချက်ထပ်
မံ ရယ်မောလိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို အနားကပ်၍ ပြောလိုက်၏။

ထိုက်ဖုံးသည် သူမကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ကာ...

“ဒါ...ဒါဆို ခင်ဗျားဟာ...”

သူ စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ အရပ်ကြိုးပြတ်
လဲကျသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

သူဝါးသည် သစ်ပင်ခွကြား၌ ထိုင်ကာ အရိပ်အခြည်ကို နား
စွင့်နေ၏။

မကြာမီ လူနှစ်ယောက် စကားပြောသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အဘွားကြီးအရပ်ဆိုးသည် အကြောင်း၊ ကြောက်စရာ
သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်မည်ဆိုသည့် အကြောင်းများ ပြောဆိုလာ
သည်။

ပထမ သူမ ကြောင်၍ နားတောင်နေမိသည်။

အကြောင်းမှာ အဘွားကျူးရင်သည် ကြောက်စရာကောင်း
သည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်ဟု ပြောလာခြင်းမှာ
အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

အဘွားကျူးရင်သည် သူတို့ ပြောသလို သိပ်ပြီး အရပ်ဆိုး
နေ၍လော။

သူဝါး ဆက်လက်၍ မတွေးတော့ပါ။

သစ်ပင်နားဆီသို့ ရောက်လာသော ခြေသံများကို အသေ
အချာ နားစွင့်နေသည်။

သူမသည် ခြေသံများ မိမိ သစ်ပင်ခြေရင်းနားသို့ ရောက်
လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓားပါးကလေးနှစ်လက်ကို လွှတ်လိုက်
သည်။

“အား”

“အင့်”

စူးစူးဝါးဝါး အော်သံနှင့်အတူ လူနှစ်ယောက် လဲကျသွားကို

၉၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကြားလိုက်ရသည်။

ဓားမှန်သွားသောလူသည် ထိုနေရာ၌ လဲကျနေသည်ဟု
ထင်ရသည်။

ထိုစဉ်...

ပြေးလွှားလာသည့် ခြေသံကို ကြားရပြန်သည်။

သူမက ဓားပါးလေးများကို အသင့်ပြင်လိုက်ချိန်တွင် မြေ
တွန်သံကဲ့သို့ 'ရှု...ရှု...'ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရမှ သုဝါး ရင်ထဲ
၌ အေးသွားရတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

ကျူးရင် ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

ကျူးရင်သည် အလောင်းများကို တစ်နေရာသို့ ပို့ဆောင်ပြီး
သည်နှင့် သုဝါးကို လက်ဆွဲကာ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

အချိန်မှာ မှောင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

မောကလည်း အလွန်မောဟိုက်နေပြီ ဖြစ်၍ ကျူးရင်သည်
ခရီးကို လုံးဝမဆက်နိုင်တော့ဘဲ တစ်နေရာ အရောက်တွင် အနားယူ
လိုက်ရတော့သည်။

ကျူးရင်သည် မကြာမီအတွင်း မီးဖိုတစ်ခုကို ပြုလုပ်လိုက်
ပြီး မီးဖိုနံဘေး၌ ထိုင်၍ အနားယူနေလိုက်ကြသည်။

သူမသည် မီးလှုံနေရာမှ သုဝါးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ မသိ
မသာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

သုဝါးသည် အထင်သေး၍ မရသော မိန်းကလေးတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။

သူမ၏အသံကို နားစွင့်၍ ပစ်ပေါက်သော ဓားများသည်
တိကျမှန်ကန်လွန်းလှပေသည်။

သူမသည် မျက်စိသာ မြင်ပါလျှင် အခြားသော သိုင်းသမား
များထက် ပိုမို၍ ထူးချွန်မည်ကို အဘွားကျူးရင်က စဉ်းစားမိ၍ ပြုံး
လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဘွား ရန်သူအားလုံး သေတယ်နော်”

သုဝါးက မီးလှုံရင်း မေးလိုက်သည်။

ကျူးရင်က...

၁၀၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အေး သူတို့ မသေလို့လဲ မဖြစ်ဘူး၊ သူတို့ မသေရင် ညည်း
ဒီတောင်ပေါ်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကို ချန်းထိတို့က သိမှာမို့ အားလုံး
ကိုပဲ ရှင်းလိုက်ရတော့တယ်”

“သူတို့က ချန်းထိဂိုဏ်းကဆိုတာ အဘွားကျူး သိတယ်
ဟုတ်လား”

“သူတို့က လွဲပြီး ဘယ်သူရှိဦးမှာလဲ”

သုဝါးက ကျေနပ်မိသလို ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ချန်းထိဂိုဏ်းကဆိုရင်တော့ ကျွန်မလက်စားချေရလို့ သိပ်
ကျေနပ်တာပဲ”

သူမက အားရှိပါးရှိ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျူးရင်က သူမကို ငေးကြည့်ကာ...

“အင်း ညည်း မျက်လုံးတွေ အမြန်ဆုံး ပြန်မြင်ပါစေလို့ ငါ
အမြဲဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါမှ ကျွန်မတို့မိသားစုကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့
လူတွေကို သွေးကြေးပြန်ဆပ်လို့ရမှာ”

အဘွားကျူးရင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်နေလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် စကားတပြောပြောနှင့် မီးပုံဘေးနားမှာ
ပင် မပျော်တစ်ချက် ပျော်တစ်ချက်ဖြင့် မိုးစင်စင် လင်းခဲ့ရလေတော့
သည်။ ကျူးရင်သည် မိုးလင်းသည်နှင့် တောင်ပေါ်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့
လေသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

သို့သော် ကြာကြာမလျှောက်လိုက်ရပါ။

ကျောက်ဂူကဲ့သို့သော အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရှိလိုက်
ရလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ကျောက်ဂူအိမ်ရှေ့ကလေးသို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် ကျူးရင်
သည် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

ကျူးရင်သည် သုဝါးကို လက်ဆွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ကာ
ကြည့်ရှုနေစဉ် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘွားအိုတစ်ဦး ထွက်လာ
သည်။

ထိုအဘွားအိုသည် သုဝါးတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်ကာ...

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် မေးလေသည်။

ကျူးရင်က...

“ကျွန်မတို့ သမားတော်ကြီးကောက်ချူးကို စုံစမ်းနေတာပါ
ရှင်၊ သူ ဘယ်မှာ ရှိနိုင်ပါသလဲရှင်”

ထိုအခါ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက...

“ကိစ္စကကော”

“သမားတော်ကြီးမှာ ဆေးကုသဖို့ပါရှင်”

၁၀၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အိမ်ရှင်အတွားအိုသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစား၍...
“အိမ်ထဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြပါဦးရှင်”
ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

ကျောက်ဂူအိမ် ဖြစ်သော်လည်း အခန်းက အတော်ကျယ်
ဝန်းလှသည်။

ပစ္စည်းများကို သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ထားသည်မှာ
ဦးကျူးစရာပင် ကောင်းလှသည်။

ဆေးဘူးများ၊ ဆေးရွက်၊ ဆေးမြစ်များသည် အမျိုးစုံလင်
လှသော်လည်း ထားပုံသို့မဟုတ် စနစ်ကျ၍ လိုအပ်လျှင် အလွယ်တကူ
ရနိုင်ရန် စာများပင် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

တစ်နေရာက ကျောက်စားပွဲတွင် သစ်သီးဝလံများ တင်
ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အိမ်ရှင်အတွားအိုသည် ကျူးရင်တို့အား နေရာထိုင်ခင်းများ
ပေးရင်း သုဝါး၏အခြေအနေကို သိရှိသွားပုံရသည်။

“အဲဒီ ကလေးမရဲ့ မျက်လုံးကို ကုသချင်လို့လား”

ကျူးရင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးကောက်ချုံး”

အိမ်ရှင်အတွားအိုက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

“ဒါ ဆရာကြီးကောက်ချုံး အိမ်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကို
ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့နိုင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆရာကြီး တစ်ခြားတောင်မှာ ဆေးဝါးပင်တွေ လိုက်စု
ဆောင်းနေတယ်၊ အနည်းဆုံး တစ်လလောက်တော့ ကြာဦးမှာပဲ”

ကျူးရင်မှာ စိတ်ပျက်အားငယ်သွားသည်။

“ဒါထက် အစ်မကြီးက”

“ကျွန်မဟာ ဆရာကြီးဝေယျာဝစ္စ ပြုစုပေးနေတဲ့ သူတစ်
ယောက်ပါ”

ကျူးရင်သည် အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားတွေးတောနေ
ပြီးမှ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို ဒီမှာထားခဲ့မယ်၊ ဆရာကြီး လာရင်သာ
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပေးပါ”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ရှင်တို့ သဘောပါပဲ”

ထို့နောက် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက စားစရာ သစ်သီးများ
ချပေး၍ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ကိုင်နေပေသည်။

ကျူးရင်က သုဝါးကို အသာအယာ ဖက်ထားရင်းမှ...

“အတွား ပြန်မယ် သမီးရယ်၊ ခုလို ပြန်ရတာကလဲ အတွား
မှာ စိတ်ကူးတစ်ခု ရှိလို့ပါ၊ အကယ်၍ ဆရာကြီးက ကုသပေးချင်တယ်
ဆန္ဒမရှိရင် အတွား ရှိနေတဲ့အတွက် ပြန်ခေါ်သွားတော့လို့ ပြောချင်

၁၀၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပြောလိမ့်မယ်၊ အဘွားက မရှိတော့ သူပြန်လွှတ်လို့လဲမရဘူး၊ ဒီတော့
မဖြစ်ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ကုသပေးတော့မှာပဲ မဟုတ်လား”

သူဝါး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဘွား ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မလေ မျက်စိမြင်မြင်
ချင်း အဘွားဆီ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

ကျူးရင်က ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အဘွားက အမြဲကြိုဆိုနေမှာပါ သမီးရယ်”

ကျူးရင်သည် သူမ စုဆောင်းထားသော ငွေအချို့ကို သူဝါး
လက်ထဲသို့ ပေးလိုက်လေသည်။

“ဒီငွေအိတ်ထဲမှာ စာတစ်စောင် ရေးထားတယ်၊ ဆရာကြီးနဲ့
တွေ့တဲ့အခါ ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အဘွားကျူး”

သူမက ပြောပြီး မျက်ရည်များ ဝဲကျလာသည်။

အဘွားကျူးရင် သူမကို ချောမောနှစ်သိမ့်ကာ အိမ်ရှင်
အမျိုးသမီးကြီးကို နှုတ်ဆက်၍ ဝါးစိမ်းတောင်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ
တော့သည်။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

• အပေးအယူ

ချန်ကြူးမြို့...။

ချန်ကြူးမြို့သည် လူများ ပျားပန်းခတ်မျှ စည်ကားနေ
သည်။

ချန်ကြူးမြို့၏ ကျက်သရေဆောင် ‘အိမ်ဂွား’စားသောက်
ဆိုင်တွင်လည်း လူအတော်များများ စားသောက်နေသည်ကို တွေ့ရှိ
ရလေသည်။

ယခု ထိုစားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် အဝတ်အစား သန့်ပြန်စွာ
ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူငယ်တစ်ယောက်သည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်
ကာ အဖိုးတန် အရက်အနည်းငယ် မှာကြားပြီး တစ်ခွက်ခွက် သောက်နေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို အလွန်အမင်း မကျေမနပ်
ဖြစ်နေပုံရလေသည်။

၁၀၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထို့ကြောင့် သူသည် စားဖွဲ့ကို လက်သီးနှင့် တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်မိရာ 'ဝုန်း'ခနဲ အသံတစ်ချက် ထွက်သွားလေသည်။

အိမ်ဝှားစားသောက်ဆိုင်၏ အလုပ်သမားမလေးက သူ့
အနားသို့ ကပျာကယာ ရောက်ရှိလာသည်။

“အစ်ကိုလီထင်း ဘာအလို ရှိလို့လဲဟင်”

ထိုအခါမှ လီထင်းသည် သူ၏ဒေါသကို ပြန်ချုပ်တည်းလိုက်
ပြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ကျုပ် ယင်ကောင် လှမ်းရှိက်လိုက်တာပါ”

မိန်းကလေးက ပြုံးရယ်၍ ပြန်ထွက်သွားသည်။

လီထင်းသည် လူကော စိတ်ပါ ပင်ပန်းလာသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကျင်းလိန်မြို့မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

သူ့ဖခင် စေခိုင်းသည့်အတိုင်း သူသည် ကျင်းလိန်မြို့သို့
သွားရောက်ကာ မိမိနှင့် လက်ထပ်ရမည့် မိန်းကလေးနှင့် တွေ့ဆုံရ
လေသည်။

လီထင်းသည် မိမိမှာ ရည်မှန်းချက်တစ်ခု ရှိသေး၍ ထိုရည်
မှန်းချက် အောင်မြင်မှ အိမ်ထောင်ပြုပါရစေဟု ယုတ္တိရှိရှိ တောင်း
ပန်ပြောဆိုထားရသည်။

ဤသို့ ပြောမိသောအခါ တစ်လ နှစ်လတော့ နေပါဦးဆို၍
လီထင်းမှာ မငြင်းသာဘဲ နေခဲ့ရလေသည်။

သူသည် ပျောက်နေသည့် သုဝါးနှင့် သေဆုံးသွားသော

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

သူငယ်ချင်းစုကျောင်းအတွက် လုံးဝမကျေနပ်ပါချေ။

အထူးသဖြင့် မိမိ၏မိသားစုအပေါ် ဝိ၍မကျေနပ်ပေ။

သူ့အစ်ကို ချန်းပေသည် လူမဆန်သောသူတစ်ယောက်ဟု
စိတ်ထဲ၌ သတ်မှတ်ထားပြီး အလွန်မုန်းတီးနေမိပေသည်။

သူသည် သုဝါးတို့၏သတင်းကို သိရှိနိုင်ရန် ကျင်းလိန်မြို့မှ
ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ယခု ချန်ကြူးမြို့သို့ ရောက်ရှိသောအခါ သတင်းမျိုးစုံကို
ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသများ ထွက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် အရက်အနည်းငယ်ကို သောက်ပြီးသည်နှင့် ဆိုင်
ထဲမှ အလျင်အမြန် ထွက်ခဲ့လေသည်။

၁၀၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျုံးလင်သည် လီထင်းအား ငယ်စဉ်ကတည်းက စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည့် ချန်းထိ၏အစ်မကြီး ဖြစ်လေသည်။

သူမလည်း လီထင်းကဲ့သို့ပင် ငယ်စဉ်ကတည်းက ချန်းထိနှင့် သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိသောကြောင့် သူမ ဘာသာ သီးခြားနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူမ၏အသက်သည် ယခုအခါ ရှစ်ဆယ်နှီးပြီ ဖြစ်သည်။

လီထင်းသည် မြင်းကို မြင်းစောင်းသို့ ပို့ပြီးသည်နှင့် အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

ကျုံးလင်သည် လီထင်းကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ပေးရင်းက...

“လူလေး၊ မင်း ဘယ်ကို သွားနေတာလဲ၊ ဒေါ်ကြီး မင်းကို သိပ်သတိရတာပဲ”

လီထင်းက...

“ကျွန်တော် ကျင်းလိန်မြို့ကို ခဏသွားနေတာပါ ဒေါ်ကြီးရယ်”

ကျုံးလင်က မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“မင်းက ကျင်းလိန်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

လီထင်းက သူ၏ဖခင် ခိုင်းစေသည့်အတွက် ကျင်းလိန်မြို့သို့ သွားရသည့် အကြောင်းများကို ပြောပြလေသည်။

ကျုံးလင်က မဲ့ရွဲ့လိုက်၏။

“သူတို့ ပေးစားတဲ့ မိန်းမကို မယူနဲ့ဦး လူလေး၊ နောက်ပြီး

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

လူလေးက ငယ်ပါသေးတယ်”

“ကျွန်တော်ကလဲ စိတ်မဝင်စားပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်”

လီထင်းသည် ကျုံးလင်အား ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါထက် ဒေါ်ကြီး၊ ဒီမှာ သတင်းထူးတွေ ထွက်နေတယ် မဟုတ်လား”

ကျုံးလင် မျက်နှာညှိုးသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် လူလေးရယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ပြောပြစမ်းပါ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဟိုခွေးကောင်ရဲ့ လက်ချက်ပေါ့”

သူမ ပြောသည့် ခွေးကောင်ဆိုသည်မှာ ချန်းထိကို ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း အဖေက ဘာလုပ်ပြန်ပြီလဲ ပြောပါဦး”

ကျုံးလင်က...

“သူ့လက်ချက်ပေါ့၊ သူ့ရှောင်းမိသားစုဆီကို အလောင်းနှစ်လောင်း ရောက်လာတယ်၊ တစ်မြို့လုံး အုံးအုံးကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူဌေးကြီးသူရှောင်းဟာ အဲဒီ ကိစ္စကို ဖုံးဖုံးဖိဖိနဲ့ စိစဉ်လိုက်ကြလို့ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ချို့က မသိလိုက်ကြဘူး”

လီထင်း စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်...

“အလောင်းက ဘယ်သူ့အလောင်းလဲ”

“သူရှောင်းဟာ သူ့မြေးမလေးကို ကယ်ဖို့ လင်းယုန်မော့နို့ကို ခိုင်းတယ်၊ အဲဒါ သူ့မြေးမလေး မတွေ့လာတဲ့အပြင် အဲဒီစဉ်း

၁၁၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ယုန်မောင်နဲ့ အလောင်းနှစ်လောင်း ပြန်ရောက်လာတာပဲ”

ကျုံးလင်၏စကားဆုံးသည်နှင့် လီထင်း စိတ်ထဲ ဒေါသများ
ဖြစ်လာပြန်တော့သည်။

သူသည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်
သွားတော့သည်။

ကျုံးလင်သည် သူမ၏တူ ဖြစ်သူကို ကြည့်ကာ နားမလည်
နိုင်စွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းနေမိတော့သည်။

ရေပျော်ဖွံ့ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် ‘သုဂေဟာ’သည် ချန်ကြူးမြို့၏
လူစည်ကားသော လမ်းမကြီးပေါ်၌ တည်ရှိနေပေသည်။

ထိုဂေဟာကြီးကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဂေဟာ၏အရှင်သခင်သည်
မည်မျှအထိ ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်ကို ခန့်မှန်း၍ ရပေသည်။

သူဌေးကြီးသုရှောင်းသည် ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်၌
ထိုင်ကာ သူ့ရှေ့မှ လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ မတိုးလွန်း
မကျယ်လွန်းသော လေသံဖြင့် ပြောနေပေသည်။

“ဒီကိစ္စကို ငါ့အနေနဲ့ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားပြီးပြီ၊ အကယ်၍
အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာပိုင်တွေကို တိုင်တန်းမယ်ဆိုရင် သူတို့လက်ထဲ
မှာ ရှိနေတဲ့ ငါ့မြေးကလေးဟာ ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်
မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ရတာပဲ၊ ဘယ်လိုအကြံဉာဏ်များ
ပေးနိုင်မလဲ”

သုရှောင်းက သူ့စကားအဆုံးတွင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်
သည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်ဆိုသော်လည်း အသက်မှာ သုံးဆယ်
ကျော် ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေကြသော သူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ထိပ်တန်းသိုင်းသမား နှစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူတို့၏အမည်မှာ ဝမ်းလေနှင့် ဝမ်းဟန် ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

၁၁၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချန်ကြီးမြို့၏ အာမခံဌာနများ၌ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြ သည့် နာမည်ရ သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလေက...

“သခင်ကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်သလဲ၊ သခင်ကြီးရဲ့ ဆန္ဒ ကို ပြောပါ။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုက တတ်နိုင်သလောက် ဆောင် ရွက်ပေးပါမယ်”

သုရှောင်းက...

“သူတို့က ငါ့ဆီမှာ ငွေတစ်သိန်း တောင်းထားတယ်၊ ဒီငွေ လောက်ကို ငါ မနေမြှော့ပါဘူး၊ သူတို့က ကတိအတိုင်း ငါ့မြေးမလေး ကို ပြန်ပေးမှာလား၊ အဲဒီ အချက်ကိုတော့ ငါစိုးရိမ်မိတယ်”

ဝမ်းလေက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငွေတစ်သိန်း သူတို့လက်ထဲ ရောက်ပြီးမှ သူဝါးကို မပေးဘူးဆိုရင် သခင်ကြီး သိပ်ပြီး နစ်နာပါလိမ့်မယ်”

“အဲဒီတော့ မင်းတို့က ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲ”

ဝမ်းလေတို့ ညီအစ်ကိုသည် တီးတိုးတိုင်ပင်နေ၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ လူငယ်ကလေးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာကာ သုရှောင်းရှေ့တွင် ဦးညွှတ်ရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“သခင်ကြီးခင်ဗျား ဧည့်သည်တစ်ယောက်က တွေ့ခွင့် တောင်းနေပါတယ်၊ သူ့နာမည်က လီထင်းလို့ ပြောပါတယ်”

သုရှောင်းသည် မျက်မှောင်ကြွတ်စဉ်းစားနေပြီးမှ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ကာ...

ရေပျော်ဖျံ (ခ-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

“ဒီအခန်းထဲကို လွှတ်လိုက်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မကြာမီ လီထင်းသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကာ သုရှောင်းကို လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍ အရိုအသေပေးလိုက်သည်။

သုရှောင်းက မျက်မှောင်ကြွတ်၍...

“မောင်ရင်က ကျုပ်နဲ့ တွေ့ချင်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

လီထင်းက သုရှောင်းကို တစ်လှည့်၊ ဝမ်းလေတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

သုရှောင်းက...

“သူတို့က ကိစ္စ မရှိပါဘူး ပြောပါ”

လီထင်းက...

“ကျွန်တော် ဘယ်က စပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး၊ အဲ သခင်ကြီးမှာ အကြပ်အတည်းတစ်ခု ရင်ဆိုင်နေရတယ်လို့ သိရပါ တယ်”

သုရှောင်းက လက်ကာပြလိုက်၏။

“ဟေ့ ငါ့မိသားစုကိစ္စ မင်းက သတင်းကြားခဲ့လို့ ဟုတ်လား၊

ဒီမှာ အဲဒီကိစ္စတွေဟာ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ပြန်ပါတော့”

ဟု ယတိပြတ် ပြောလိုက်၏။

လီထင်းသည် ဝမ်းလေတို့ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိလေ သည်။

“ကျွန်တော်တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က အကူအညီပေးချင်လို့”

၁၁၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုအခါ ဝမ်းလေက သုရှောင်းကို ကြည့်ကာ...

“သခင်ကြီး သူ ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ပါဦး။
ကဲ ညီလေး ဘာပြောချင်သလဲ ပြောပါ”

လီထင်းက...

“ကျွန်တော် သတင်းသုံးသုံး ကြားရတာကတော့ သခင်ကြီး
ဆီမှာ ငွေတောင်းထားတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အထင်
ပြောရရင် အဲဒါ လိမ်တောင်းတာလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဘာ လိမ်တောင်းတာ ဟုတ်လား၊ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်
သိသလဲ”

လီထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စတွေ အားလုံး ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဦးလေးသုထင်း
တို့ကို ပစ္စည်းယူသတ်ဖြတ်ပြီး သုဝါးကို သူတို့ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်လို့ သုဝါးကို ကယ်
ထုတ်ခဲ့တာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

သုရှောင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ နားထောင်နေ
၏။

“ကျွန်တော် သုဝါးကို ခေါ်ထုတ်သွားလို့ ကျွန်တော့်ကို သူတို့
ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သုဝါးဟာ အဲဒီ အချိန်ကတည်း
က တစ်ခြားတစ်နေရာမှာ လွတ်မြောက်နေပါတယ်၊ ဒီတော့ သုဝါး
ဟာ သူတို့ဆီမှာမရှိဘဲ ငွေညှစ်တောင်းနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သုရှောင်းသည် မိမိ၏မြွေးကလေးကို ကယ်တင်သူ ဖြစ်နေ

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

သည့်အတွက် စောစောက မောင်းထုတ်မိခဲ့သည်ကိုပင် အားနာသွား
သည်။

သုရှောင်းက လီထင်းအား ကြည့်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ သုဝါး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နေတယ်ဆိုတဲ့
သတင်းကြောင့် ငါ့လူနစ်ယောက်ကို ရှာခိုင်းတဲ့အခါမှာ မင်းကြားသိ
ခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အလောင်းတွေ ပြန်ရောက်လာပြီး ငွေတောင်းတဲ့စာ
ပါ ထည့်ပေးလိုက်ပုံရတော့ သူတို့ ပြန်ပမ်းမိသွားတာကော မဖြစ်နိုင်
ဘူးလား”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လီထင်း တွေဝေသွားသည်။

သုရှောင်း ပြောသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

သို့မဟုတ် လိမ်၍ ငွေညှစ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူက စဉ်းစားနေစဉ် သုရှောင်းက ယခု သူတို့၏အစီအစဉ်
ကို ပြောပြသောအခါ လီထင်းက အကြံတစ်ခုကို ဝင်ရောက်ပေးလိုက်
လေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါ”

လီထင်းသည် ထိုကဲ့သို့ ပြောပြီး သုရှောင်းနှင့် ဝမ်းလေတို့
အား သူ၏အစီအစဉ်ကို ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

၁၁၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဓားစာခံ

နှင်းများက လုံးဝ မသဲကွဲသေးပါ။

သို့သော်လည်း လူတစ်စုသည် ထိုနှင်းများ မကွဲသေးမီ အချိန်ကပင် ထင်းရှူးတောသို့ ရောက်ရှိနေပေသည်။

ထိုလူစုမှာ ချန်းထီတို့သားအဖနှင့် သူ၏တပည့် လက်အောက်ငယ်သားငါးယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ချန်းထီသည် ချန်းပေအား ကြည့်ကာ...

“ထိုက်ဖုံး သတင်းကို မင်း ဘာမှမကြားဘူးလား”

ချန်းပေ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့ မရဘူး၊ အားလုံးကို ရန်သူတစ်ဦးဦးက သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ချန်းထီက အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“ဂိုဏ်းကို အံတုတဲ့ ရန်သူတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ရှိနေပြီကွ၊

အဲဒါကို မင်းတို့ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ချန်းပေက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်လေသည်။

“ထိုက်ဖုံးတို့ သေဆုံးတာ အတိအကျ သိရရင် အဲဒီ ရန်သူကို ကျွန်တော် အမှုန့်ချေပြမယ်”

ချန်းထီက လမ်းမဆီသို့ ကြည့်နေရာမှ သူ့ထံလှည့်၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“မင်းက အပြောသိပ်ကောင်းနေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခု ငွေတစ်သိန်း တို့လက်ထဲ ရောက်ပြီးရင် ကုန်ကြွေးရကလေး နေလိုက် ကြဖို့ လိုတယ်၊ တစ်စတစ်စနဲ့ နေပြည်တော်အထိ နားပေါက်သွားရင် အာဏာသားတွေနဲ့ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်နေရလိမ့်မယ်”

ချန်းပေသည် မည်သည့်စကားမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ လမ်းမတစ်ခုဆီသို့ ငေးနေသည်။

ပြီးမှ သူက ဖခင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“သုရှောင်ကကော အဲဒီ ငွေတစ်သိန်းကို လျှော့လျှော့လျှူ လျှူ လာပေးမယ်လို့ အဖေထင်သလား”

ချန်းထီက ပခုံးနှစ်ဘက်ကို အသာတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကံသေကံမ ဘယ်ပြောလို့ ရမလဲကွ၊ ဒါပေ မယ့် သုရှောင်းဟာ အာဏာသားတွေကို အကြောင်းကြား အသိမပေးတာတော့ သေချာတယ်၊ ဒါကို ကြည့်ရင် သူ့မြေးအတွက် ငွေပေးမှာပဲ၊ အခြားတစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်လိုက်မှာပဲ”

ချန်းပေက ချန်းထီ အနားသို့ လျှောက်သွား၏။

၁၁၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အကယ်၍ လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေက အပြည့် အဝသော်လည်းကောင်း၊ လုံးဝမပေးနိုင်တဲ့ အကြောင်းသော်လည်း ကောင်းပြောပြီး ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ခိုက်ရင်ကော”

ချန်းထိက စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“မပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင် ကိုယ်စားလှယ်တောင် လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါက...”

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောတော့ပေ။

အကြောင်းမှာ မြင်းနှစ်ကောင်သည် သူတို့ ရှိရာသို့ အပြေး အလွှား လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

မြင်းနှစ်ကောင်သည် ထင်းရှူးတောသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးလာကြသည်။

မြင်းပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်မှာ ဝတ်စုံနက်ကို ဝတ်ဆင်၍ မျက်နှာဖုံးများကိုလည်း ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

ရှေ့က မြင်းပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ရှေ့က လူ၏မြင်းပေါ်တွင် လီထင်းအား လက်ပြန်ကြိုးတုပ်၍ မျက်နှာဖုံးအုပ်ကာ တင်ဆောင်လာခဲ့ပေသည်။

ဝမ်းလေသည် သူ၏ခါးတွင် ဓားရှည်တစ်လက်ကို ချိတ်ဆွဲထားသည့်အပြင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို လက်မှ အသင့်ကိုင်

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

ဆောင်ထား၏။

မြင်းပေါ်မှ လူများသည် ထင်းရှူးတောသို့ ရောက်ရှိသည် နှင့် သူတို့ကဲ့သို့ပင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော သူများကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မိမိတို့၏မြင်းများကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ချန်းထိတို့အုပ်စုသည် မြင်းနှစ်ကောင်နှင့်အတူ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော လူသုံးယောက်ကို အကဲခတ်နေ၏။

သူတို့၏စိတ်ထဲတွင် သူရှောင်းသည် မည်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုးကို လွှတ်လိုက်လေသနည်းဟု တွေးနေကြပုံရသည်။

သူတို့ခုနစ်ယောက်စလုံးလည်း မျက်နှာများကို မမှတ်မိစေရန် မျက်နှာဖုံးများ စွပ်ထား၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းထားတဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်မှာလဲ”

ဝမ်းလေက အော်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ချန်းထိသည် သူတို့၏မြင်းရှေ့သို့ လျှောက်လာကာ ဆယ်ပေခန့် အကွာတွင် ရပ်တန့်လိုက်၏။

သူသည် မြင်းပေါ်တွင် ပါလာသည့် လူပိုတစ်ယောက် အတွက် စိတ်ထဲ၌ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ချန်းပေတို့က နောက်မှနေ၍ ပစောက်သဏ္ဌာန်မျိုးဖြင့် ဝိုင်းရံထားလိုက်သည်။

ချန်းထိက...

“မင်းတို့က ဘာပေးရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

“ကျုပ်တို့ သိပါတယ်။ သူဝါးဆိုတဲ့မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ။”

၁၂၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အဲဒါကိုပဲ အရင်ပြောပါ”

ချန်းထိက ဝမ်းလေ ရှေ့မှ လူကို လက်ညှိုးထိုး၍...

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ဝမ်းလေက...

“အဲဒါ မိန်းကလေးနဲ့ လဲလှယ်ဖို့ ပစ္စည်းပဲ”

ချန်းထိ ရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းတို့ ဝေလည်ကြောင်ပတ် မလုပ်နဲ့ ဘယ်သူလဲ ပြော

စမ်း”

ဝမ်းလေက လီထင်း၏မျက်နှာဖုံးကို ခေါင်းမှနေ၍ ဆွဲချွတ်
လိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ချန်းထိ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် မျက်နှာကွက်ခနဲ
ပျက်သွားလေသည်။

သူမြင်လိုက်ရသည်မှာ လီထင်း ဖြစ်ပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး
လည်း နှိပ်စက်ထားသောကြောင့် ဖူးယောင်ညိုမည်း၍ နေပေသည်။

လီထင်းသည် မျက်နှာဖုံးကျွတ်သွားသောအခါ သူ့အဖေကို
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူသည် အလွန်စိတ်ထိခိုက်သော အသွင်ဖြင့်...

“အဖေ”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

မိဘဟူသည် သားသမီးကို မုန်းတီးသည် ဟူ၍မရှိပါ။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

မည်မျှပင် ဆိုးသွမ်းသည့် သားသမီး ဖြစ်ပါစေ မိဘများ
အနေဖြင့် ကြီးမားသော မေတ္တာနှင့် ခွင့်လွှတ်ကြရသည်သာ ဖြစ်
သည်။

ယခု သူ၏သားအငယ် လီထင်းသည် မည်သည့်အပြစ်မှ
မရှိပါ။

သူ့ရှေ့၌ သူများ နှိပ်စက်ထားသဖြင့် ဖူးယောင်ညိုမည်းနေ
သော ဒဏ်ရာများကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်
ရလေသည်။

သူက ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားသောအခါ ဝမ်းလေ
က လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်ဖြင့် လီထင်း၏လည်မျိုကို ထောက်ထား
လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

ထိုစဉ် ချန်းပေက ဓားရှည်ကိုင်၍ ရှေ့သို့ ပြေးလာရာ ချန်း
ထိက ဟန့်တားလိုက်သည်။

“မင်းတို့ အသာနေစမ်း”

ဝမ်းလေက...

“ခင်ဗျားတို့က မိန်းကလေးကို ပြန်ပေးရင် သူ့ကို ကျွပ်တို့
က နောက်ထပ် လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့တော့ဘူး”

ချန်းပေမှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ထိုသူနှစ်ယောက်ကို တိုက်ခိုက်
လိုသောဆန္ဒ ရှိနေသည့်ကို ချန်းထိ သိသည်။

ရန်သူသည် လီထင်းအား ချမ်းသာပေးတော့မည် မဆိုတ်

၁၂၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သည်ကို ရိပ်စားမိလာသည်။

“သုရှောင်းကို ပြောလိုက်၊ ငါ့သား တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် အားလုံး မီးလောင်တိုက်သွင်းလိုက်မယ်လို့”

ဝမ်းလေက ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဟား..ဟား..ဟား၊ သဘောကျဖို့ အတော်ကောင်းပါလား၊ ခင်ဗျားသား အသက်ကျတော့ သေမှာစိုးတယ်၊ သူများ သားသမီးလဲ ဒီလိုပဲနေမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ မစဉ်းစားခဲ့ဘူးလား”

ချန်းထီမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ငိုသွားသည်။

သူသည် ပရိယာယ်တစ်မျိုး ဆင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ သူလဲ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံပဲ၊ ငါအလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ ဒါတွေ ထည့်မစဉ်းစားဘူး၊ မင်းတို့တတွေ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ရမယ် ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

ဝမ်းလေက ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဪ ဒီလိုလား၊ သုရှောင်းကလဲ ဒီလို သဘောမျိုးပဲ ရှိပါတယ်၊ သူ့မြေး သေချင်သေပါစေ၊ ခင်ဗျားရဲ့သားကို ပြန်သတ်ရရင် ကျေနပ်ပြီလို့ ပြောထားပါတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့သဘောပါပဲ”

ထိုအခါ ချန်းပေက ရှေ့သို့ တိုးကာ...

“ဒီကောင်အသက် နှမြောစရာ မလိုဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းမှာ ဝင်ရှုပ်တဲ့လူ မှန်သမျှ အားလုံးရှင်းပစ်ရမှာလဲ”

ချန်းထီက ချန်းပေကို ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

“ငါပြောမယ်၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား”

ချန်းပေသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် နောက်သို့ ပြန်လှည့်သွားကာ ရပ်တန့်နေလိုက်တော့သည်။

ချန်းထီက ဝမ်းလေတို့အား ကြည့်ကာ...

“မင်းတို့ ဖမ်းဆီးထားတာ ဘယ်သူ့ရဲ့သားဆိုတာ သိနေပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ သုရှောင်းနဲ့တကွ မင်းတို့အပေါ် ကျရောက်လာမယ့် အန္တရာယ်ကလဲ မသေးတော့ဘူးဆိုတာတော့ မင်းတို့စဉ်းစားမိမှာပေါ့လေ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ဝမ်းလေက လုံးဝစိုးရွံ့ထိတ်လန့်သည့် အမူအရာမျိုး မပြဘဲ ရယ်မောကာ ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟား..ဟား၊ ချန်းထီ..ချန်းထီ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုးကွယ် ပျောက်နေတာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ၊ အခုတစ်ခါ ပြန်ပြီး လှုပ်ရှားလာတာကို အားလုံးက သိနေတယ်၊ မြို့စားကြီးကလဲ မင်းတို့ကို နှိမ်နင်းဖို့ အသင့်ပြင်နေပြီဆိုတာမမေ့နဲ့၊ အေး ကောင်မလေးကို လက်ထဲ ပြန်အပ်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့အတွက်လဲ ကောင်းမယ်၊ သုရှောင်း အဖို့လဲ အဆင်ပြေမယ်၊ အဲဒါသာ စဉ်းစားပါ”

ဝမ်းလေသည် ပြောပြီးသည်နှင့် သူတို့၏မြင်းနှစ်ကောင်ကို လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ကာ တရကြမ်းပင် မောင်းနှင်သွားလေတော့၏။

၁၂၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ပထမဆုံးအကြိမ်

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ဝေး၍ သွားကာ နောက်ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဝမ်းလေနှင့် ဝမ်းဟန်တို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချန်းထိက ဂူငူကြီး ရပ်နေ၏။

ချန်းပေကား ဒေါသထိန်းမရအောင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

“ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့ သည်လိုပဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေကြတော့မှာလား”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ချန်းထိက သတိဝင်လာသည့်အလား သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ငါတို့လက်ထဲမှာ သူဝါး ရှိမနေဘူးဆိုတာ သူတို့သိနေကြမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

သူက ချန်းပေကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်လေသည်။

“အခု သူတို့လက်ထဲမှာ လီထင်း ရှိနေတာကိုတော့ ငါတို့ သိလိုက်ရပြီလေ”

ချန်းပေက မြေပေါ် ခြေဆောင့်လိုက်လေသည်။

“အလကားကောင်”

ချန်းထိက...

“သူ ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရဲ့သားပဲကွ”

“ဖေဖေ သူက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် လျှောက်လုပ်နေတာ၊ ရန်သူစာကို သွားလို့ အဖမ်းခံလိုက်ရတာ၊ ဘာများ ထူးဆန်းဦးမှာလဲ၊ သည်ကောင် သေသွားလဲ အေးတာပဲ မဟုတ်လား ဖေဖေ”

ချန်းပေသည် ညီဖြစ်သူ လီထင်း(ဝါ)ချန်းလီထင်းအား တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ချန်းထိ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းလဲ ငါ့သား၊ သူလဲ ငါ့သား၊ ကောင်းတာဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့သားတွေ ဒုက္ခမရောက်ဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်”

၁၂၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ထိုစကားကြောင့် ချန်းပေက စောဒက တက်လိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် သူလွတ်မြောက်အောင် ဖေဖေ ကြိုးစားမှာပေါ့ဟုတ်လား”

ချန်းထိက စဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါအမှန်ပဲ”

ချန်းပေက...

“ဒါဆိုရင် ဖေဖေက...”

“မင်းတို့က လွတ်မြောက်သွားတဲ့ ဟိုမိန်းကလေးကို လိုက်ရှာရမယ်၊ သူ့ကို ရတာနဲ့ လီထင်းနဲ့ အလဲအလှယ် လုပ်ရမယ်”

ချန်းထိက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

ချန်းပေ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သည်လို မလုပ်နိုင်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဘာကွ”

“လီထင်းက သူ့သဘောနဲ့သူ လုပ်ချင်ရာ လျှောက်လုပ်ပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလဲ ဒုက္ခပေးခဲ့တာပဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော်က ဒုက္ခခံပြီး သူ့အတွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်ဆိုရင် ဘယ်တရားပါ့မလဲ”

ချန်းပေ၏စကားကြောင့် ချန်းထိက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...၊ ချန်းပေ၊ မင်းနဲ့ လီထင်းက ညီအစ်ကို

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

မဟုတ်ဘူးလားကွ”

ဤတွင် ကြမ်းကြုတ်သော ချန်းပေက ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“လီထင်းက ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှလဲ အကောင်းမပြောဘဲ အမြဲတမ်း ဆန့်ကျင်ဘက်၊ လုပ်နေတာ၊ သူကမှ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောမထားတာ၊ ကျွန်တော်ကလဲ ညီတစ်ယောက်လို သဘောမထားနိုင်တော့ဘူး”

“မင်း...”

ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ချန်းထိ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“မင်း...မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ချန်းပေက...

“စောစောက လူနစ်ယောက် ပြောသွားတာကို ဖေဖေ ကြားပါတယ်၊ သူ့ရှောင်းက နန်းတွင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ရေဖျံဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းပစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာလေ၊ လီထင်းက သည်လူတွေနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး မိသားစုကို ပြန်ပြီး ဒုက္ခပေးနေမှတော့ သူ့ကို ညီအစ်ကိုလို မသတ်မှတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်ဆုံးမရမှာပဲ”

ချန်းထိက...

“မင်းက ငါ့စကားကို နားမထောင်တော့ဘူးပေါ့”

ချန်းပေက...

၁၂၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“လိထင်းကကော နားထောင်လို့လား ဖေဖေ၊ ကျွန်တော်က တောင် လိထင်းထက် ပိုပြီး နားထောင်ပါသေးတယ်”

“မင်း..”

ချန်းထိ မည်သို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ချန်းပေက...

“ကျွန်တော်က လိထင်းကို ကယ်တင်ပေးဖို့ ဖေဖေ တကယ်ပဲ လိုလားတာလား ဖေဖေ”

ချန်းထိက...

“ငါက အပိုစကား ပြောမလားကွ”

ချန်းပေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ၊ လိထင်းကို ကျွန်တော်ကယ်တင်ပေး ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့်..”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ဆန္ဒကိုလဲ ဖေဖေ လိုက်လျောပေးရပါလိမ့် မယ်”

ချန်းထိ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ငါက ဘာကို လိုက်လျောရမှာလဲ”

ချန်းပေက ပြုံးလိုက်သည်။

“ရေဖျံဂိုဏ်း ကျွန်တော့်ကို လွှဲပြောင်းပေးဖို့ပါပဲ”

“ဘာကွ”

“ဖေဖေ အသက်ကြီးပါပြီ၊ လိထင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သောက

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

တွေလဲ များနေရတယ် မဟုတ်လား။ သည်တော့ ကိစ္စအဝဝကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူပြီး အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေး ပါ့မယ်၊ ရေဖျံဂိုဏ်း ကျွန်တော့်ကို လွှဲပြောင်းပေးရုံပါပဲ”

ရေဖျံဂိုဏ်း...။

ရေဖျံဂိုဏ်းမှာ သာမန်စားပြုဂိုဏ်းတစ်ခု မဟုတ်ပါ။

ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက် လူတိုင်း ဖိန့်ဖိန့်တုန် အောင် ကြောက်ရွံ့ရသော လူဆိုးစားပြုဂိုဏ်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ချန်းထိက ပင်လယ်ထဲမှနေ၍ ကုန်းပေါ်သို့ တက်ကာ စားကျက်တိုးချဲ့ ကျက်စားခဲ့ပြီး ကုန်းပေါ်၌ပင် အခြေချဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်သောအခါ အခြေအနေတစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေသည်။

ရေဖျံဂိုဏ်းမှ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများက ကုန်းပေါ်၌ ကျက်စားခြင်း မပြုလို၍ နုတ်ထွက်ကာ အနားယူသွားကြသည်။

ရေဖျံဂိုဏ်း ထိုအချိန်မှစ၍ အင်အားချည့်နဲ့ သွားခဲ့ရသည်။

ချန်းထိလည်း ရေထဲမှာလို မဟုတ်ဘဲ ကုန်းပေါ်၌ ထင် သလို မကျက်စားဝံ့တော့ဘဲ သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ခုအသွင် ပြောင်းလဲခဲ့ရ သည်။

ရေဖျံဂိုဏ်းကို စတင်ထူထောင်ခဲ့သော ပင်လယ်ဖျံဆိုးကြီး ရှုကြည်၏ ‘ရေပျော်ဖျံ’ သိုင်းပညာကိုလည်း အသုံးပြုခွင့် မရှိတော့ပါ။

ပင်လယ်ဖျံဆိုးကြီးရှုကြည်က ပင်လယ်စားပြုကြီး ဖြစ်သည့် အတိုင်း ရေဖျံဂိုဏ်းမှာ ပင်လယ်ပြင်၌သာ ကျက်စားရမည်၊ ကုန်းပေါ် ၌ ကျက်စားခြင်း မပြုရဟု အယူသီးသူ ဖြစ်လေသည်။

၁၃၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချန်းထိက ကုန်းပေါ်၌ ကျက်စားခဲ့သောအခါ ‘ရေပျော်ဖျံ’
သိုင်းပညာကို အသုံးပြုခွင့် မရှိတော့ပါ။

အကယ်၍ ချန်းထိက ထိုသိုင်းပညာကို အသုံးပြုမည်ဆိုပါ
လျှင် အနားယူသွားသော ထိပ်တန်းလက်ရုံး သိုင်းသမားကြီးများက
ချန်းထိကို ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်လာကြလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ချန်းထိက ရေပျော်ဖျံသိုင်းပညာကို လုံးဝ
အသုံးမပြုခဲ့တော့ချေ။

ရေပျော်ဖျံသိုင်းကျမ်းကို လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားလိုက်
ရလေတော့သည်။ ချန်းပေက...

“ရေဖျံဂိုဏ်း ကျွန်တော့်ကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်တာနဲ့ ကျွန်
တော်က အနားယူသွားကြတဲ့ လက်ရုံးသိုင်းသမားကြီးတွေနဲ့ သွားပြီး
ညှိနှိုင်းမယ်၊ လီထင်းကို ကယ်တင်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် ပင်လယ်ထဲကို
ပြန်သွားမယ်၊ ကဲ ဖေဖေ ဘယ်လိုသဘောထားမလဲဆိုတာ ပြောပါ”

ချန်းထိ၏မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျှော် ဖြစ်နေသည်။

သူ၏သားနှစ်ယောက်စလုံးက သူ့အား ဆန့်ကျင်နေကြပြီ
မဟုတ်ပါလား။

သူကူးလွန်ခဲ့သော မကောင်းမှုများကြောင့် မကောင်းမှု
ဒဏ်ကို ပြန်လည်ခံစားလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချန်းပေက...

“ကျွန်တော်တောင်းဆိုတာကို ဖေဖေ မလိုက်လျောဘူးဆို
ရင်တော့ ဖေဖေခိုင်းတာတွေကို ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ပေး

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

ချန်းထိက...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတောင်းဆိုတာတွေကို ငါက လိုက်
လျောမယ်ဆိုရင်ကော”

ချန်းပေက...

“ရေဖျံဂိုဏ်းချုပ်နေရာ ကျွန်တော့်ကို လွှဲပြောင်းပေးမယ်၊
ရေပျော်ဖျံသိုင်းကျမ်း ကျွန်တော့်ကို ပေးမယ်ဆိုရင် လီထင်းကို
ကျွန်တော် မရုရအောင် ကယ်တင်ပေးပါမယ်”

ချန်းထိက...

“အေး ငါလဲ အတော်စိတ်ပျက်နေပြီ၊ တကယ်တော့ ငါတို့က
လူဆိုးတွေ၊ လီထင်းက လူကောင်းလေးပါ။ သူ အန္တရာယ်က လွတ်
မြောက်သွားမယ်ဆိုရင် မင်းတောင်းဆိုသမျှ ငါလိုက်လျောပေးရမှာ
ပေါ့”

ချန်းပေ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဖေဖေ တကယ်ပြောတာနော်”

“ငါ ဘယ်တုန်းက လိမ်ပြောဘူးလို့လဲ”

“ဒါဖြင့် လီထင်း မကြာခင် လွတ်မြောက်လာလိမ့်မယ်လို့
ဖေဖေယုံကြည်ထားလို့ ရပါပြီ”

ချန်းထိက ချန်းပေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲ လှည့်
လွှတ်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၃၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သိုင်းပညာ

ကျန်းဖိုး(ဝါ)ကွမ်းကြိုးစု...။

ကျန်းဖိုးအမည်ကို ဖျောက်ကာ ကွမ်းကြိုးစုဟု ဘဝသစ်
ဖန်တီးထားသည့် ကျန်းဖိုး(ဝါ)ကွမ်းကြိုးစုသည် တစ်ချိန်လုံး ကံဆိုး
နေခဲ့ရာမှ ယခုတော့ ကံကောင်းလာပြီဟု ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

သိုင်းဆရာကြီးဖုကျောက်က သူ့အား လက်ခံကာ သိုင်း
ပညာ သင်ကြားပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ချယ်ရီက ဖုကျောက်အတွက် အရက်နှင့် စားစရာများ တာ
ဝန်ယူပေးလေသည်။

ချယ်ရီ အပင်ပန်းခံကာ ကူညီခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း ကွမ်း
ကြိုးစု ကံကောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

သို့သော်...

ချယ်ရီကား ကံမကောင်းခဲ့ပါ။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

သူမ ထင်းရောင်းရသည့် ငွေက ပြောပလောက်သည်
မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် အရက်ဆိုင်ရှင်လောက်ဝိုးထံမှ အကြွေးယူရ
သည်။

ကြာသော် အကြွေးများလာသည်။

လောက်ဝိုးက အကြွေးမဆပ်နိုင်လျှင် နောက်ထပ် အရက်
မရောင်းတော့ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကိစ္စများကို ချယ်ရီက ကွမ်းကြိုးစုကို ပြောပြပါ။

သူမ အကြွေးမဆပ်နိုင်သေးသော်လည်း ယခင်ကထက်
အရက်နှင့် ငွေကြေး ပို၍ ရနိုင်သော နည်းလမ်းတစ်ခုကို စဉ်းစားမိခဲ့
၍ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ချယ်ရီသည် ကံဆိုးမှုကို လှစ်လျှူကာ ကွမ်း
ကြိုးစုအတွက် ပို၍ ထောက်ပံ့ပေးနိုင်ခဲ့တော့သည်။

ကွမ်းကြိုးစုမှာ ချယ်ရီ မည်သို့ ရှာဖွေနေသည်ကို ရုတ်
တရက် သတိမထားမိလောက်အောင် သိုင်းပညာသင်ယူသည့် ကိစ္စ၌
ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သိုင်းပညာပြည်စုံသည့် တစ်နေ့တွင် ချယ်ရီ
၏ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်မည်ဟု သန့်ရှင်း ချထားခဲ့လေတော့သည်။

၁၃၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ရေဖျံဂိုဏ်း...။

ရေဖျံဂိုဏ်း၌ အပြောင်းအလဲ ကြီးမားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ချန်းထိက သားဖြစ်သူ ချန်းပေအား ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူး လွှဲပြောင်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ရာထူးနှင့်အတူ ရေပျော်ဖျံသိုင်းကျမ်းကိုလည်း ပေးအပ်လိုက်လေသည်။

“ငါ့သား ပင်လယ်ဝိုင်းကို ပြန်ရောက်မှပဲ ရေပျော်ဖျံသိုင်းပညာကို လေ့ကျင့်သင်ယူပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့သားက ခုချိန်မှာ သိုင်းကျမ်းလက်ဝယ် ရရှိထားသည့်တိုင်အောင် လေ့ကျင့်မှု မပြုရဘူး”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ”

ချန်းပေ ကတိပြုလိုက်လေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌မူ...

“သိုင်းကျမ်းက ငါ့လက်ထဲ ရောက်နေပြီပဲ”

“ငါက ဘာကြောင့် မလေ့ကျင့်ဘဲ နေရမှာလဲ”

ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေ၏။

ချန်းထိက...

“ငါ့ဘက်က ကတိတည်တယ်၊ မင်းဘက်ကလဲ ကတိတည်

ရမယ်”

ချန်းပေက...

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ၊ ဟိုမိန်းကလေးရဲ့ အကြောင်းစုံစမ်းရအောင် ကျွန်တော့်လူတွေကို လွှတ်ထားပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လဲ အပြင်ထွက်ပြီး စုံစမ်းလိုက်ပါမယ်”

“ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်”

ချန်းထိ၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

ပြတင်းပေါက် အနီးသို့ လှမ်းသွားပြီး အဝေးသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ခုဆိုရင် ငါဟာ ရေဖျံဂိုဏ်းချုပ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရေဖျံဂိုဏ်းနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်တော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါထွက်သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ဗျာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ချန်းပေ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ချန်းထိက...

“ငါက အေးချမ်းတဲ့ တစ်နေရာ ရှာပြီး ဇာတ်မြှုပ်နေလိုက်တော့မယ်၊ မင်းက လီထင်းနဲ့ တွေ့ရင် ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်တူထောင်ပြီး တစ်သက်လုံး အေးအေးချမ်းချမ်း နေသွားဖို့ ဖေဖေ မှာသွားတယ်လို့ ပြောပေးပါ”

ချန်းပေက...

“ဖေဖေ တကယ် ပြောနေတာလားဟင်”

ချန်းထိက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ချန်းပေကို စိုက်ကြည့်လိုက်

၁၃၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လေသည်။

ချန်းပေ့ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ချန်းထိက...

“မင်းရဲ့ကတိအတိုင်း ပင်လယ်ထဲကို ပြန်သွားဖို့ ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ”

“မင်းလဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ။ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားပေါများလှတဲ့ သိုင်းလောကထဲမှာ နေတာထက် ပင်လယ်ထဲမှာ နေတာက ပိုပြီး အန္တရာယ်ကင်းတာကြောင့် ငါ့ဆရာက ပင်လယ်ထဲမှာပဲ နေဖို့ သေသေချာချာ မှာကြားသွားခဲ့တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ငါလဲ သွားတော့မယ်”

ချန်းထိက စကားအဆုံး သတ်လိုက်လေသည်။

◆ ◆ ◆

ရေပျော်ဖျံ (ခ-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ဆရာကြီးဖုကျောက်က အရက်သမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူသည် သိုင်းပညာနှင့် ဆေးပညာထူးချွန်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းကြိုးစုအား တပည့်အဖြစ် လက်ခံပြီးနောက် သိုင်းပညာသင်ကြားပေးပြီး ကွမ်းကြိုးစု၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို မြင်လျှင် သဘောကျကာ သူ၏သိုင်းပညာရပ်များကို ဆရာစားမချန်ဘဲ သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

ကွမ်းကြိုးစုကလည်း အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းလေ့ကျင့်ခဲ့ရာ အချိန်တိုတိုဖြင့် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာများ တတ်မြောက်လာလေတော့သည်။

ဖုကျောက် အားရကျေနပ်နေသကဲ့သို့ ကွမ်းကြိုးစုလည်း ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေတော့သည်။

သူတို့ကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည်မှာ ချယ်ရီ ဖြစ်လေသည်။

ချယ်ရီက...

“အစ်ကိုရဲ့ သိုင်းပညာ အတော့်ကို တိုးတက်လာတာပဲနော်”

ကွမ်းကြိုးစုက...

“ဆရာကြီးနဲ့ ညီမရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါပဲလေ။ ညီမတို့ ကျေးဇူးကို ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ချယ်ရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

၁၃၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးရှင်၊ ဟိုးအရင်ကတည်းက အစ်ကိုမှာ အခက်အခဲ တစ်ခုရှိရင် ကျွန်မ ကူညီချင်တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုသိပါတယ်”

ကွမ်းကြိုးစုက...

“ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ တစ်နေ့ကျရင် ဝူးထိန်ဆိုတဲ့ လူယုတ်မာနဲ့ ရေဖျက်လမ်းကို ချေမှုန်းပစ်ဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားတာပေါ့”

ချယ်ရီက...

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကို၊ သည်လူဆိုးစားပြ လူယုတ်မာတွေကို ဆုံးမနိုင်မှ အများပြည်သူ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရမှာပါ”

“စိတ်ချ၊ သူတို့ကို မဖြစ်မနေ ဆုံးမသွားမှာပါ”

ချယ်ရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကို၊ ကျွန်မ သည်မှာ မနေတော့ဘူး၊ နေ့တိုင်းလဲ မလာနိုင်ဘူး၊ သုံးရက်ခြားတစ်ခါ လာခဲ့မယ်၊ အစ်ကိုတို့အတွက် လိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ်ပေးထားမယ်နော်”

ကွမ်းကြိုးစု ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ညီမ ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်မ ပွဲရှိကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်ရနေပြီ၊ ဝင်ငွေလဲ ကောင်းတယ်၊ အဲသည်မှာပဲနေပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာ”

“ညီမ”

ကွမ်းကြိုးစု စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

ရေပျော်ဖွံ့ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

ချယ်ရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ သုံးရက်တစ်ခါက ကျွန်မရောက်အောင် လာခဲ့မှာပါ။ အလုပ်ရှင်ကိုလဲ ပြောထားပြီးပါပြီ”

ကွမ်းကြိုးစု စကားမပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ချယ်ရီသည် သူတို့အတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ အနစ်နာခံနေသူလေး မဟုတ်ပါလား။ ချယ်ရီက...

“အစ်ကိုက သိုင်းပညာကို ကြိုးစားသင်ယူရမယ်နော်”

ကွမ်းကြိုးစု ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“စိတ်ချပါ ညီမရယ်၊ ကျုပ် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသွားမှာပါ”

“အစ်ကိုက သိပ်လိမ္မာတာပဲ”

ချယ်ရီ၏စကားကြောင့် ကွမ်းကြိုးစု ပြုံးလိုက်မိလေတော့သည်။

၁၄၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဘာကွ”

ချန်းပေ၏အသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
သူ၏ရှေ့မှ ရေဖျံငိုဏ်းသားကို မျက်လုံးဖြူး၍ ကြည့်လိုက်

သည်။

“လူပုထိုက်ဖုံးနဲ့ သူ့လူတွေ သေကုန်ကြပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး”

“သူတို့ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ချန်းပေက မေးလိုက်လျှင် ရေဖျံငိုဏ်းသားက ဦးညွတ်လိုက်
လေသည်။

“သူတို့က မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်နောက်ကို လိုက်သွားရင်း ဝါးစိမ်းတောင်မှာ လုပ်ကြံခံ
လိုက်ကြရတာပါ”

“ဝါးစိမ်းတောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချန်းပေ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဝါးစိမ်းတောင်ဟာ အင်မတန်ခေါင်တဲ့ နေရာမှာ ရှိတာပဲ၊

ထိုက်ဖုံးတို့ ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ”

ဟုလည်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ရေဖျံငိုဏ်းသားက...

“သူတို့ဟာ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက် နောက်ကို လိုက်သွားရင်း အသံတံခံလိုက်ရတာလို့ သတင်း

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

ရပါတယ်”

“မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတော့ သူဝါးများ
ဖြစ်နေမလား”

ချန်းပေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ခရီးထွက်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ထားလိုက်

ပါ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

၁၄၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အခန်းတွင်း၌ အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

သုရှောင်း၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

အတော်ကလေးကြာတော့မှ...

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

မလှမ်းမကမ်း၌ ထိုင်နေသော လီထင်းကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

လီထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သုဝါးကို သူတို့ လက်ထဲက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကယ်တင်လာခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့် သူတို့က လိမ်ညာပြီး ငွေညစ်ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတာပေါ့”

သုရှောင်းက...

“သူတို့ လက်ထဲမှာ ကျုပ်မြေးမရှိတော့တဲ့ အကြောင်း ကျုပ်သိနေပြီဆိုတော့ သူတို့ အခက်ကြုံသွားမှာပဲ။ ပိုဆိုးတာက မင်းက ကျုပ်တို့ လက်ထဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ သူတို့ ထိတ်လန့်သွားလိမ့်မယ်၊ မင်းပြောသလို ကျုပ်မြေးနဲ့မင်းကို လဲမယ်ဆိုတော့ အတော့်ကို ဗျာများသွားကြမှာပဲ”

သုရှောင်းသည် ချန်းထီ၊ ချန်းပေနှင့် ရေဖျံဂိုဏ်းအား မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော်လည်း လီထင်းကိုမူ ရန်သူသဖွယ် သဘောမထားတော့ပါ။

လီထင်းသည် ရိုးသားဖြူစင်သူ၊ စိတ်ကောင်းရှိသူ၊ မတရား

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

မှုကို ရွံ့မုန်းသူ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားပြီ မဟုတ်ပါလား”

လီထင်းက...

“ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ပူမယ်ဆိုရင်တောင် ဖေဖေပဲ စိတ်ပူမှာပါ။ အစ်ကိုချန်းပေကတော့ ဂရုတောင်စိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သေသွားရင် ကောင်းမယ်လို့ သဘောထားတဲ့လူပါ”

‘ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သုရှောင်းက...

“မင်းတို့ညီအစ်ကိုနဲ့ယောက် အကျင့်စရိုက် တမျိုးစီ ဖြစ်နေတာ၊ အတော့်ကို ထူးခြားတာပဲ။ မင်းက သူတို့ကို လူကောင်းတွေ ဖြစ်လာအောင် မဖျောင်းဖျနဲဘူးလား”

လီထင်းက...

“ဖေဖေတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ အစ်ကိုချန်းပေဟာ ဘယ်တော့မှ လူကောင်း ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တဲ့အပြင် ပိုပြီးတောင် ဆိုးလာဦးမှာ သေချာပါတယ်”

သုရှောင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့ရဲ့သားကို မင်းအဖေက သတ်လိုက်တယ်၊ တကယ်ဆို ငါက မင်းကို ချမ်းသာမပေးသင့်ဘူး၊ ရေဖျံတစ်ဂိုဏ်းလုံးကို ချေမှုန်းပစ်ရမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းနဲ့ ရေဖျံဂိုဏ်းကို ငါက ခွဲခြားသိမြင်ထား

၁၄၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်ပါပြီ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

လီထင်းက လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်ကာ ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ လူနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ဝမ်းလေးနှင့် ဝမ်းဟန်တို့ ဖြစ်လေသည်။

သုရှောင်းက...

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာကြပြီကိုး၊ ကဲ ဘာများ အကြောင်းထူးသေးသလဲ ပြောပါဦး”

ဝမ်းလေးက...

“ရေဖျံ့ဂိုဏ်းက လူတွေဟာ မသင်္ကာစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်ရင်း ဝါးစိမ်းတောင်မှာ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်လို့ သတင်းရပါတယ်”

ဝမ်းဟန်က...

“ရေဖျံ့ဂိုဏ်းက ချန်းပေ အားထားရတဲ့လူတွေ ခေါ်ပြီး ဝါးစိမ်းတောင်ကို လိုက်သွားတယ်လို့ သိရပါတယ်ဗျာ”

ထူးခြားသော သတင်းများ ကြားလျှင် သုရှောင်း လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“သူတို့က ကျုပ်မြေးကို ခြေရာခံမိသွားကြပြီ ထင်တယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဝါးစိမ်းတောင်ကို အမြန်ဆုံး လိုက်သွားကြရင်

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

ကောင်းမယ်”

ဝမ်းဟန် ဦးညွတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါဗျာ”

နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

“ကျုပ်လဲ လိုက်မယ်”

လီထင်း ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

သုရှောင်းက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“မင်းလိုက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဗျာ”

“ခုလောလောဆယ်မှာ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေရတယ်ဆိုတာကို မင်းမေ့သွားပြီလား”
လီထင်း စိတ်ပျက်သွားလေတော့သည်။

သုရှောင်းက...

“ဝမ်းဟန်တို့နှစ်ယောက် လိုက်သွားရင်ပဲ လုံလောက်နေပါပြီ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

လီထင်း စိတ်လျော့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဟန်တို့က လီထင်းကို မစောင့်တော့ဘဲ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

၁၄၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

သိုင်းသမား

ဝါးစိမ်းတောင်မှာ နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်အောက်တွင်
စိမ်းလန်းစိုပြည်ကာ အေးချမ်းလှပနေ၏။

တောင်ပေါ် တစ်နေရာ၌ လူရွယ်တစ်ဦးက သိုင်းလေ့ကျင့်
နေ၏။

ထိုလူရွယ်မှာ ကွမ်းကြီးစု ဖြစ်လေသည်။

ကွမ်းကြီးစု လေ့ကျင့်နေသည်ကို ဆရာကြီးဖုကျောက်က
အားရကျေနပ်စွာ ကြည့်နေ၏။

နေဝန်းက ကောင်းကင်ပေါ် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာ
လေသည်။

ကွမ်းကြီးစု၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက် စိုရွှေလာပြီး
နောက်ဆုံး သိုင်းလေ့ကျင့်မှုကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

ဖုကျောက်က...

“မဆိုးဘူး၊ မင်းနောက်ထပ် ဆက်လေ့ကျင့်စရာ မလိုတော့
ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ကွမ်း
ကြီးစု ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်...ကျွန်တော် ဆက်ပြီး လေ့ကျင့်စရာ မလိုတော့ဘူး
ဟုတ်လား ဆရာ”

ဖုကျောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေး သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွင်းအားကိုယ်ဖော့
ပညာ၊ လက်နက်ပုန်းပညာ စတာတွေ အားလုံး စုံစုံလင်လင် တတ်
မြောက်ချင်တယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းသုံးလေးဆယ်လောက် လေ့ကျင့်
ရမှာ”

ကွမ်းကြီးစု ငိုငိုသွားလေသည်။

ဖုကျောက်က...

“သည်လောက် နှစ်တွေ ကြာအောင် မင်းက လေ့ကျင့်သင်
ယူနေနိုင်မှလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက သင်ပေးနိုင်မှလဲ မဟုတ်ဘူး၊
ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ သိုင်းကွက်ရှစ်ကွက်ကို သင်ပေး
လိုက်တာ၊ ခုဆိုရင် မင်းကောင်းကောင်းကြီး တတ်မြောက်သွားခဲ့ပြီ”

“ကျွန်...ကျွန်တော်..”

ဖုကျောက် လက်ကာပြလိုက်သည်။

၁၄၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အတွင်းအား၊ ကိုယ်ဖော့ပညာနဲ့ လက်နက်ပုန်း ပညာ
တွေနဲ့ တခြားပညာတွေကို ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ရမယ်ဆိုတာလဲ မင်းကို
ငါပြောပြထားပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်း ဘာသာ ရှေ့ဆက်လေ့ကျင့်ရ
လိမ့်မယ်”

ကွမ်းကြိုးစု သဘောတူလိုက်ရလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

“အေး မင်းကို ငါဆုံးမသွန်သင်ထားတဲ့ စကားတွေ၊ သင်
ပေးထားတာတွေကို အမြဲမပြတ် စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး ရှေ့ဆက်ကြိုး
စား လေ့ကျင့်သွားမယ်ဆိုရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ မင်းဟာ တကယ့်
ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ”

“ကျွန်တော် စဉ်ဆက်မပြတ် ကြိုးစားသွားမှာပါ ဆရာ”

ကွမ်းကြိုးစု ကတိပြုလိုက်လေသည်။

ဖုကျောက်က...

“ငါသင်ပေးထားတဲ့ သိုင်းရှစ်ကွက်ဟာ မင်းရဲ့ ရန်သူတွေကို
ကောင်းကောင်းကြီး ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ သေချာတယ်၊ တစ်ခု သတိထား
ရမှာက ရေဖျိုက်ကံရဲ့ ‘ရေပျော်ဖျံ’သိုင်းပညာပဲ”

ရေပျော်ဖျံသိုင်းပညာဟူသော အမည်ကြောင့် ကွမ်းကြိုးစု
စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

ဖုကျောက်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ရေပျော်ဖျံသိုင်းပညာဟာ ပင်လယ်ထဲမှာ ကျက်စားတဲ့
ဖျံတွေရဲ့ သဘာဝကို အတုခိုးပြီး တီထွင်ထားတဲ့ပညာ ဖြစ်လို့ ကုန်း

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

ပေါ်မှာ ရင်ဆိုင်ရရင် သိပ်ပြီးကြောက်စရာ မရှိပေမယ့် ရေထဲမှာ
ရင်ဆိုင်ရမယ် ဆိုရင်တော့ အခက်ကြီးရနိုင်တယ်၊ ဒါကို မင်းသတိထား
ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဖုကျောက်က...

“မိန်းကလေးချယ်ရီ ရောက်မလာတာ အတော်ကြာနေပြီ၊
မင်းက တောင်အောက်ကို ဆင်းပြီး သူ့ကို သွားရှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“သူနဲ့ တွေ့ရင် ကျုပ်ကို နောက်ထပ် အရက်နဲ့ စားစရာ
တွေ ပို့ပေးစရာ မလိုတော့တဲ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ”

ကွမ်းကြိုးစုက...

“ဆရာက...”

“မင်း တောင်ပေါ်ကို ပြန်တက်လာစရာ မလိုတော့ဘူး၊
ငါလဲ သည်တောင်ပေါ်မှာ ရှိချင်မှ ရှိနေတော့မှာကွ”

“ဆရာက တစ်နေရာရာကို သွားမလို့လားဟင်”

ကွမ်းကြိုးစု အလောတကြီး မေးလိုက်လေသည်။

ဖုကျောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အေး ငါလဲ တောင်ပေါ်မှာ နေရတာ ကြာပြီဆိုတော့ နည်း
နည်းပြီးငွေ လာတာ အမှန်ပဲကွ၊ ဒါကြောင့် ဟိုဟိုသည်သည်
လျှောက်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဘယ်ကို ရောက်မယ် မဆိုနိုင်သေးဘူး”

ကွမ်းကြိုးစု ငိုငိုသွားလေသည်။

၁၅၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ယခုလို ဖြုန်းစားကြီး ခွဲခွာကြရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်ခဲ့မိပါချေ။

သူ့အား စိတ်ချ၍သာ တောင်ပေါ်မှဆင်းကာ ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ဖို့ စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ချယ်ရီကလည်း ယခုတလော ပျောက်နေပြီး သူမ ရောက်မလာသည်မှာ ငါးရက် ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူမကိုယ်တိုင် ရောက်မလာသည်တိုင် အခြားလူတစ်ယောက် လွှတ်ကာ အရက်နှင့် စားစရာများကို ဝတ္တရားမပျက် ပို့ပေးခဲ့သည်။

သူမ အကြောင်းကို မေးကြည့်သောအခါ အရက်လာပို့သူက...

“အစ်မလေးချယ်ရီ အလုပ်မအားလို့ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ”

ဟုသာ ပြောလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...

ချယ်ရီကိုယ်တိုင် ရောက်မလာခြင်းမှာ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေ၍ ဖြစ်ရမည်ဟု ဖုကျောက် တွေးတောထားပုံရလေသည်။

ကွမ်းကြီးစုက အနည်းငယ် တွေးတောစဉ်းစားပြီးလျှင် မြေပေါ် ခူးထောက်ကာ ဖုကျောက်ကို ဦးညွှတ်လိုက်လေသည်။

“သိုင်းပညာသင်ပေးတဲ့ ဆရာရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးခင်ဗျာ”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ဟု ရိုရိုသေသေ ပြောလိုက်လေသည်။

ဖုကျောက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါ့ကျေးဇူးကို မမေ့ဘူးဆိုရင် တစ်နေ့ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားပေတော့”
ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၁၅၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝမ်းနည်းစွာ ဆုံတွေ့ခြင်း

ဝါးစိမ်းတောင်...။

ဝါးစိမ်းတောင်သည် အနောက်ဘက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကွမ်းကြိုးစုက ဖုကျောက်၏ကားအတိုင်း တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝါးစိမ်းတောင်သည် ကျန်းဟူတောင်တန်း၌ ပါဝင်သော တောင်တစ်လုံး ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းဟူတောင်တန်းသည် တောင်နှင့် မြောက် သွယ်တန်းလျက် မိုင်ပေါင်းတစ်ရာကျော် ရှည်လျားသော တောင်တန်းကြီး ဖြစ်သည်။

ကျန်းဟူတောင်တန်း၌ ကွမ်းကြိုးစု ပညာသင်ကြားခဲ့သော ဝါးစိမ်းတောင် ပါဝင်သကဲ့သို့ သုဝါးနှင့် ကျူးရင်တို့ ဆေးကုသဖို့ သွားသော တောင်လည်း ပါဝင်နေပါတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

ကွမ်းကြိုးစုနှင့် သုဝါးတို့နှစ်ယောက် နီးလျက် ဝေးနေကြခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ယခု...

ကွမ်းကြိုးစုက ဝါးစိမ်းတောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဖုကျောက်သည် လူထူးဆန်းကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏သိုင်းပညာမှာ ထူးခြားလေသည်။

ဖုကျောက်ထံမှ သိုင်းပညာ သင်ကြားခဲ့ရသဖြင့် ရေဖျံဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်နေ၏။

ကွမ်းကြိုးစုက ချယ်ရီကို တွေ့ရတော့မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် အလျင်အမြန် သွားလိုက်ရာ မကြာမီ ချယ်ရီ ထင်းရောင်းနေသည့် အရက်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

၁၅၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အရက်ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ဆိုင်ကို မလာတာ ကြာပြီ”

ကွမ်းကြိုးစုက...

“သူ မလာတာ ကြာပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူ ဘယ်ကို သွားတာလဲ”

အရက်ဆိုင်ရှင် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့ကို တွေ့ချင်ရင် ပန်းဂေဟာကို သွားပေါ့”

“ဗျာ”

“သူက ထင်းရောင်းတာထက် ဝိုပြုံးဝင်ငွေကောင်းတဲ့

အပျော်မယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ”

“ခင်..ခင်ဗျာ”

ကွမ်းကြိုးစု အထိတ်တလန့် နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

အရက်ဆိုင်ရှင်က...

“ပန်းဂေဟာကို သွားချင်ရင်”

မည်သို့မည်ပုံ သွားရမည်ကို လမ်းညွှန်ပေးလိုက်၏။

ကွမ်းကြိုးစုလည်း ဆိုင်ထဲမှ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်သွား

လေတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

ပန်းဂေဟာ...။

ပန်းဂေဟာသည် ကြေးစားအပျော်မယ်များ ရှိသော ဂေဟာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ချယ်ရီက ထိုဂေဟာသို့ အဘယ်ကြောင့် သွားခဲ့ရပါသနည်း။

ချယ်ရီသည် ဖုကျောက်နှင့် သူ့အား ထောက်ပံ့ကျွေးမွေးနိုင်ရန် ထင်းရောင်းရငွေဖြင့် မလောက်ငှတော့သဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ရင်းနှီးကာ ငွေရှာနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ် ပေါက်လာလေသည်။

ကွမ်းကြိုးစု ဝမ်းနည်းကြေကွဲရလေတော့သည်။

ပန်းဂေဟာသို့ သွားသော သူ၏ခြေလှမ်းများ နွေးကွေးလေးလံနေပါတော့သည်။

သို့ဖြင့်...

ပန်းဂေဟာ အနီးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

ဤတွင်...

ပန်းဂေဟာရှေ့၌ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဘာများ ဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

ကွမ်းကြိုးစုက ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပန်းဂေဟာမှ အစောင့်သိုင်းသမားများက အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား မောင်းထုတ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၅၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

အဘိုးအိုက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်နေ၏။

“ငါ့မြေးကို ထုတ်ပေး၊ ငါ့မြေးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“အဘိုးကြီး သည်နေရာမှာ ခင်ဗျားမြေး မရှိဘူး၊ လာပြီး
မနှောင့်ယှက်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်
ခင်ဗျားကို ရိုက်မောင်းထုတ်ရလိမ့်မယ်”

“မသွားဘူး၊ ငါ့မြေးကို မတွေ့ရဘဲ မသွားဘူး”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားမြေးက သည်မှာ ရှိတယ်လို့ ဘယ်သူ
ပြောတာလဲ”

“စောစောက သည်ဂေဟာထဲ ဝင်သွားတာ ငါ့ကိုယ်တိုင်
တွေ့လိုက်ရတာကွ၊ ငါ့မြေးကို အခုချက်ချင်းထုတ်ပေး”

ပန်းဂေဟာမှ အစောင့်များက အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ
လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့”

လူဝကြီးတစ်ယောက်က ဂေဟာထဲမှ ထွက်လာသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

အစောင့်များ ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်ကြလေသည်။

တစ်ယောက်က...

“သည်အဘိုးကြီးက သူ့မြေး ဂေဟာထဲကို ဝင်သွားလို့
ခေါ်ထုတ်ပေးရမယ် ပြောနေလို့ပါ”

“သူ့မြေးက ဘယ်သူလဲ”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

အစောင့်တစ်ယောက်က အဘိုးအိုကို မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားမြေးက ဘယ်သူလဲ ပြောပါဦး”

အဘိုးအိုက...

“ချယ်ရီဟာ ငါ့မြေးကွ”

အစောင့်က...

“ခင်ဗျားမြေးက ချယ်ရီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ချယ်ရီဆိုတာ သည်မှာ မရှိဘူးဗျ”

“ဘာကြောင့် မရှိရမှာလဲ၊ စောစောက ဂေဟာထဲ ဝင်သွား

တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကျုပ်ရဲ့မြေး ချယ်ရီပဲ”

အဘိုးအိုက အကြောက်အကန် ပြောနေ၏။

အစောင့်က...

“အဲဒါ ပန်းကလေးဗျ၊ ချယ်ရီ မဟုတ်ဘူး”

အဘိုးအိုက...

“ပန်းကလေး မဟုတ်ဘူး၊ ချယ်ရီ”

ဂေဟာရှင်လူဝကြီးသည် သူ၏ဂေဟာရှေ့၌ ရုတ်ရုတ်သံသံ

ဖြစ်နေသည်ကို မနှစ်မြို့သည့် အသွင်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ပန်းကလေးကို ခေါ်ပေးလိုက်စမ်း”

“ကောင်းပါပြီ သူဌေးမင်း”

အစောင့်တစ်ယောက်က ဂေဟာထဲ ဝင်သွားလေသည်။

မကြာပါချေ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အတင်းဆွဲ

၁၅၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

လာလေသည်။

အစောင့် ခေါ်လာသော မိန်းကလေးကို မြင်လျှင် ကွမ်းကြီး
စု မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။

“ချယ်ရီပါလား”

အဘိုးအိုကလည်း...

“မြေးလေး ချယ်ရီ”

အော်ခေါ်ရင်း ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင် လူမှားနေပြီ၊ ကျွန်မက ချယ်ရီ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဘာ”

ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားသော အဘိုးအို ခြေလှမ်း တုန်ခန်
ရပ်တန့်သွားလေသည်။ မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်...

“မြေးလေးရယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဟု ကြေကွဲစွာ ဆိုလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက မျက်နှာလွှဲထားလိုက်လေသည်။

ဂေဟာရှင်လူကြီးက...

“ကဲ သူ့မြေးလဲ မဟုတ်ဘဲ တမင်လာနှောင့်ယှက်တဲ့ အဘိုး
ကြီးကို ဆုံးမလိုက်ကြစမ်းဟေ့”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

အစောင့်များလည်း အဘိုးအိုအား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေ
သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

“လာနှောင့်ယှက်တဲ့ အဘိုးကြီး သေဖို့သာ ပြင်ထားပေ
တော့”

“ချကွာ”

အဘိုးအိုအား ရိုက်နှက်နှိပ်စက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေ
သည်။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်”

ကွမ်းကြီးစုက အနီးသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားပြီး အဘိုးအို
ကို အကာအကွယ် ပေးထားလိုက်လေသည်။

“ဘဘကျားစိန်၊ ကျွန်တော်ကျန်းဖုံးလေ မမှတ်မိတော့ဘူး
လား”

အဘိုးအိုကား ချယ်ရီ၏အဘိုး ကျားစိန်ပင် ဖြစ်နေပါတော့
သည်။

ကျားစိန် အံ့သြသွားလေသည်။

“ကျန်းဖုံး၊ ငါက မင်းသေသွားပြီ ထင်နေတာ၊ ဝူးထိန် ဒုက္ခ
ပေးလို့ ငါတို့မြေးအဘိုး ရွာကလူခွဲပြီး ရှောင်ထွက်လာခဲ့ကြတာ၊
ခုတော့ ချယ်ရီက ကြေးစားမယ်လေး ဖြစ်နေပြီလေ၊ မင်း မကူညီနိုင်
ကော့ဘူးလား”

ကျားစိန်၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေ
တော့သည်။

ကွမ်းကြီးစုက အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

၁၆၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဘာရယ် ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့၊ သည်ကိစ္စကို ကျွန်တော်
ဖြေရှင်းပေးပါမယ်”

ထို့နောက် မျက်နှာပျက်နေသည့် ချယ်ရီကို လှမ်းပြော
လိုက်လေသည်။

“ချယ်ရီ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ”

ချယ်ရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ချယ်ရီ မဟုတ်ဘူးရှင်”

ကွမ်းကြီးစုက...

“ညီမ ဘာကြောင့် လိမ်ပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါ
တယ်၊ ညီမရဲ့ ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်ပါရစေ၊ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ ညီမရယ်”

ချယ်ရီက...

“ရှင် လူမှားနေပြီရှင်”

ဤတွင် လူဝကြီးက...

“ကဲ တို့ဂေဟာကို လာပြီး နှောင့်ယှက်တဲ့ လူတွေကို ဆုံးမ
လိုက်ကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

အစောင့်တစ်ယောက်က...

“အဘိုးကြီး သေပေတော့”

ကျားစိန်ကို တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ...

“မလုပ်နဲ့”

ကွမ်းကြီးစုက တားဆီးလိုက်လျှင်...

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

“ဝုန်း”

အစောင့်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

“သည်ကောင် သိုင်းပညာတတ်တယ် သတိထားကြဟေ့”

“ခြွမ်း..ခြွမ်း”

အစောင့်များ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး ဓားများ ဆွဲ
ထုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ကျွန်မအဘိုးကို မထိနဲ့”

ချယ်ရီက အော်ဟစ်ပြေးဝင်လာပြီး အစောင့်များအား တွန်း
ထုတ်ဖယ်ရှားကာ အစောင့်တစ်ယောက်၏ လက်ထဲမှ ဓားကို လုယူ
လိုက်လေသည်။

တစ်ဖန်...

“ဘိုးဘိုးနဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ကြပါတော့”

ကျားစိန်နှင့် ကွမ်းကြီးစုကို တောင်းပန်စကားဆိုပြီး ဓား
ဖြင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားတော့သည်။

“မြေးလေး”

“ညီမ”

ကျားစိန်နှင့် ကွမ်းကြီးစုတို့ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်
ကြလေတော့သည်။

၁၆၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

တန်ပြန်အပြစ်ဒဏ်

သဲသောင်ကျေးရွာ...။

ရေဖျံဂိုဏ်း၏ဖျက်ဆီးခြင်း ခံရပြီးနောက် သဲသောင်ကျေးရွာမှာ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သဲသောင်ကျေးရွာမှ အကြီးအကဲများက ပျောက်သွားပြီး ဝူးထိန်က ရွာသူကြီး ဖြစ်လာသည်။

အားလုံးက ဝူးထိန်၏အမိန့်ကို နာခံနေရလေသည်။

ဝူးထိန်ကလည်း အကျင့်ဆိုးသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထင်တိုင်း ကျနေလေတော့သည်။

သဲသောင်ကျေးရွာသည် ရေဖျံဂိုဏ်း၏နှိပ်စက်ခြင်း ခံခဲ့ရပြီး ယခုတစ်ကြိမ် ဝူးထိန်၏နှိပ်စက်မှုကို ခံနေကြရပြန်လေတော့သည်။

ဝူးထိန်က ရေဖျံဂိုဏ်း၏လက်အောက်သို့ ခိုဝင်လိုက်သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

ရေဖျံဂိုဏ်း အားကိုးဖြင့် ထင်တိုင်းကျနေခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့...

ဝူးထိန် သတင်းတစ်ခု ကြားလိုက်လေသည်။

သဲသောင်ကျေးရွာသို့ ကျားစိန် ပြန်ရောက်လာပြီ ဟူသော သတင်း ဖြစ်လေသည်။

ဝူးထိန် ဒေါသထွက်သွား၏။

“သည်အဘိုးကြီး မကြောက်မရွံ့ ပြန်လာခံသေးတယ်၊ သိကြသေးတာပေါ့”

ချက်ချင်းပင် တပည့်တပန်းများ ခေါ်ကာ ကျားစိန်၏အိမ်သို့ သွားလိုက်ကြလေသည်။

သူ၏တပည့်တပန်းများက ကျားစိန်၏အိမ်ကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ဝူးထိန်က အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှနေ၍ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“အဘိုးကြီးကျားစိန်၊ ခင်ဗျားထွက်လာခဲ့စမ်း”

သူ၏အသံ မိုးခြိမ်းသံပမာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ဘယ်သူလဲ ဝူးထိန်လား”

အိမ်ထဲမှ ကျားစိန်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၁၆၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဝူးထိန် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“အဘိုးကြီး ကျုပ်အသံကို မှတ်မိသေးတာကိုး”

ကျားစိန်က...

“မင်းလို လူယုတ်မာရဲ့အသံကို ဘာကြောင့် ငါ မမှတ်မိရ

မှလဲ”

“ဘာဗျ”

“လူယုတ်မာ၊ မင်း သည်စွာက ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

“ဘာ..ဘာ..ခင်ဗျား ဘာပြောတယ်”

“မင်းကို လူယုတ်မာလို့ ပြောတာ”

“အဘိုးကြီး ခင်ဗျားသေရတော့မယ်”

“ဟိတ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောမနေနဲ့၊ သတ္တိရှိရင် အိမ်

ထဲဝင်လာနဲ့”

ထိုသို့ စိန်ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် ကျားစိန်၏အသံ ပျောက်
ကွယ်သွားလေသည်။

ဝူးထိန် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်နေပါသည်။

သူ၏နောက်လိုက်များကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ အထဲဝင်ပြီး အဘိုးကြီးကို ဆွဲထုတ်ခဲ့စမ်း”

“ကောင်းပါပြီ”

ဝူးထိန်၏နောက်လိုက်သုံးယောက်က အိမ်ပေါ် ပြေးတက်

သွားပြီ...

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

“ဝုန်း”

အိမ်တံခါးကို ကန်ကျောက်ဖွင့်ကာ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားကြ
လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဝူးထိန် မဲ့ပြုံးပြုံးနေ၏။

“အဘိုးကြီး ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရမယ်”

ဟုလည်း စိတ်ထဲ ကြိုးဝါးနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ အိမ်ထဲ ဝင်
သွားသည့် ဝူးထိန်၏လူသုံးယောက်မှာ အပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်
လာလေသည်။

အပြင်ဘက် မြေပေါ် တလိမ့်ကောက်ကွေးကျသွားပြီး
မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

ဝူးထိန် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျားစိန်က ငါ့လူသုံးယောက်ကို ဆုံးမလိုက်တာ မယ့်စိတ်

၁၆၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

စရာပဲ”

ဟု လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အိမ်ထဲမှ ကျားစိန်၏ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ကျားစိန်”

ဝူးထိန်က ဒေါသတကြီး အော်လိုက်လေသည်။

ကျားစိန်က...

“ဝူးထိန်၊ မင်းကြောက်နေပြီလား”

“ဘာ ကျုပ်က ကြောက်ရမယ် ဟုတ်လား၊ အဘိုးကြီး သည်ကနေ ခင်ဗျား သေနေပဲဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်ပေတော့”

ဝူးထိန်က ကြိုးဝါးကာ သူ၏လူများကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြ လိုက်လေသည်။

သူ၏လူငါးယောက်က မားကိုယ်စီ ဆွဲကိုင်ကာ အိမ်ထဲ ပြေး ဝင်သွားကြလေသည်။

ဝူးထိန်က အခြေအနေ စောင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူငါးယောက် အိမ်ထဲ ရောက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ

ပင်...

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခုနက် ထွက်ပေါ်လာလေ တော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

ထို့နောက် အော်ဟစ်သံများ ပျောက်ကွယ်ကာ ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဝူးထိန် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ယခု...

သူ၏လူရှစ်ယောက်မှာ ကျားစိန်၏လက်ချက် မိသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျားစိန်မှာ ယခင်ကနှင့် မတူတော့ဘဲ ကြောက်စရာ ကောင်းသူ ဖြစ်လာချေပြီ။

“ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင် ပြောင်းလဲသွားရတာ လဲ”

ဝူးထိန် တွေးတောနေစဉ်မှာပင်...

“ဝူးထိန်၊ မင်းကြောက်နေပြီလား၊ ကျုပ်ကို ဆုံးမချင်တယ် ဆိုရင် မင်းကိုယ်တိုင် အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ပါလား”

ကျားစိန်၏စိန်ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“တောက်”

ဝူးထိန် တက်ခေါက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကြောက်နေရမှာလား၊ သိကြသော တာပေါ့”

၁၆၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဟု ကြိုးပါးပြီး...

“အားလုံး ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ကြ”

သူ၏လူများကို ခေါ်ကာ အိမ်ကလေးဆီသို့ လှမ်းသွား
လိုက်လေသည်။

ဝူးထိန်၏နောက်လိုက်များမှာ ရေဖျိုက်ဇာသား လူဆိုးဇာပြ
များပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဝူးထိန်တို့လူစု အိမ်ထဲ ရောက်သွားလျှင် အိမ်ထဲ၌ ကျားစိန်
က ပြုံးပြီးကြီးစောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျားစိန်တစ်ယောက်ထဲတော့ မဟုတ်ပါ။

လူငယ်လူရွယ်တစ်ဦးက ကျားစိန်နှင့်အတူ ရှိနေ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသည့် ရေဖျိုက်ဇာသားငါးယောက်
ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

ယခု...

ဝူးထိန် ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သဘောပေါက်သွား
လေသည်။

“လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားက အားကိုးစရာရှိလို့ ရွာကို
ပြန်လာပြီး ကျုပ်ကို အာခံနေတာကိုး”

ကျားစိန်က...

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသေသေချာချာ ကြည့်ပါဦး
လေ”

ဝူးထိန်က လူရွယ်ကို မျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်လိုက်လေ

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

တော့သည်။

“မင်း...မင်း”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ကျန်းဖိုးပါပဲ”

“ဪ သည်ရွာကို ပြန်လာဖို့အောင် မင်းတော်တော်
သတ္တိကောင်းနေတယ်ပေါ့လေ”

ကျန်းဖိုးက...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဆုံးမချင်လို့ တမင် ပြန်လာခဲ့တာပါ
ဗျာ”

ဝူးထိန် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ မင်းရဲ့သင်္ချိုင်းရှိရာကို ပြန်လာတာပဲ
ကွ၊ သည်တစ်ခါ ငါ့လက်က လွတ်မယ် မထင်နဲ့”

ဟု ပြောကာ...

“သည်ကောင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်စမ်း”

နောက်လိုက်ရေဖျိုက်ဇာသားများအား အမိန့်ပေးလိုက်လေ
သည်။ လူဆိုးလူမိုက် ရေဖျိုက်ဇာသားများကလည်း ရှည်ရှည်ဝေး ဝေး
စဉ်းစားမနေဘဲ...

“ယား”

“သေပေတော့”

“မလွတ်စေနဲ့”

ညာသံပေးကာ တဟုန်ထိုး ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေ
သည်။

၁၇၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဘာ နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

ကျားစိန်ကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းပြီး ရေဖျံ့ဂိုဏ်းသားများအား ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

အိမ်ကလေးထဲ၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ကျန်းဖုံး(ဝါ)ကွမ်းကြိုးစုက ဖုကျောက် သင်ကြားပေးထားသော သိုင်းကွက်များ အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ရေဖျံ့ဂိုဏ်းသားများ အလဲလဲ အပြုပြု ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျန်းဖုံးက ရေဖျံ့ဂိုဏ်းသားများကို တိုက်ခိုက်ပြီးလျှင်...

“သည်တစ်ခါ ခင်ဗျားအလှည့်ပဲ”

ဝူးထိန်ထံသို့ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ဝူးထိန်က...

“သေပေတော့”

လက်ဝါးစောင်းနှစ်ဘက်ဖြင့် ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံးနှင့် ဝူးထိန်တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြလေသည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

“ဝုန်း”

ဝူးထိန် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ဝူးထိန် မြေပေါ် လဲကျနေ၏။

သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများ စီးကျနေ၏။

ကျန်းဖုံး၏လက်ချက်ဖြင့် ဒဏ်ရာပြင်းစွာ ရသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။ ကျားစိန်နှင့် ကျန်းဖုံးတို့က အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကြလေသည်။ ကျန်းဖုံးက...

“ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းတဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ချယ်ရီ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပြီး ခင်ဗျားကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချမ်းသာမပေးနိုင်တော့ဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေသည်။

ဝူးထိန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

မရှက်မကြောက် တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ကျန်းဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး

ဗျာ”

“ကျုပ်..ကျုပ်”

“ခင်ဗျား သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

၁၇၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျန်းဖုံးက လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ရေဖျံ့ဂိုဏ်းက ခိုင်းလို့ လုပ်ခဲ့တာပါ”

“ဘာဗျ”

“ရေဖျံ့ဂိုဏ်းက ခိုင်းတာကို မလုပ်ရင် ကျုပ်ကို သတ်ပစ်မှာ”

“ဪ ခင်ဗျားက သေရမှာ ကြောက်နေသေးတာကိုး”

“ကျုပ်..ကျုပ်”

ကျန်းဖုံးက...

“ရေဖျံ့ဂိုဏ်း ခိုင်းတာ လုပ်ရတယ်ဆိုတာတော့ ရေဖျံ့ဂိုဏ်း အကြောင်းကို ခင်ဗျားကောင်းကောင်းကြီး သိမှာပေါ့”

“ကျုပ်..ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ရေဖျံ့ဂိုဏ်းက သုဝါးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဂူးထိန်က...

“ဂိုဏ်းချုပ်ချန်းပေက သုဝါးရဲ့သတင်းကိုရလို့ ကျန်းဟူ တောင်တန်းကို လိုက်သွားတယ်”

“ဘာ”

“သုဝါးရဲ့အဘိုး သုရှောင်ကလည်း သုဝါးကို ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ ဂိုဏ်းချုပ်ဟောင်းချန်းထိရဲ့သားငယ် ချန်းလီထင်းကို ဖမ်းထားပါတယ်ဗျာ”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

အခြေအနေမှာ အလွန်ရှုပ်ထွေးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျန်းဖုံး

(ဝါ)ကွမ်းကြိုးစု နားလည်လိုက်လေသည်။

“ရေဖျံ့ဂိုဏ်းမှာ ဂိုဏ်းချုပ် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ချန်းထိက သားငယ်လီထင်းရဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သားကြီးချန်းပေနဲ့ စကားများပြီး အနားယူလိုက်တာ”

“အင်း ချန်းပေသာ ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်သွားရင် ပိုပြီးဆိုးဝါးသွားမှာပဲ”

ကျန်းဖုံး ညည်းတွားလိုက်လေသည်။ ဂူးထိန်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ချန်းပေက သုဝါးကို အလွတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သုဝါး သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေရင် သုရှောင်ကို အကြပ်ကိုင်နိုင်မယ်၊ သုရှောင် ကူညီမယ်ဆိုရင် ရေဖျံ့ဂိုဏ်းက အန္တရာယ်ကင်းနေမှာ ဖြစ်တဲ့အပြင် သိုင်းလောကကိုတောင် လွှမ်းမိုးသွားနိုင်လိမ့်မယ်”

ကျန်းဖုံး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

ကျားစိန်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ ချန်းပေနောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်သွားမှ ဖြစ် မယ်”

ကျားစိန် သဘောတူလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ လူလေး၊ သတိတော့ထားပါ”

ကျန်းဖုံးလည်း အလောတကြီး ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အလစ်အငိုက်ချောင်းနေသော ဂူးထိန်က လူးလိမ့်မိကာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။

၁၇၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ကျားစိန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ကျန်းဖိုး သတိထား”

တဟုန်ထိုး ပြေးသွားပြီး ကျန်းဖိုးအား တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“အွန်”

ကျန်းဖိုး ယိမ်းယိုင်သွားသဖြင့် အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သော်လည်း ဝူးထိန် ပစ်ပေါက်လိုက်သော ဓားမြှောင်က ကျားစိန်၏နောက်ကျော၌ စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“အား”

ကျားစိန် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ် လဲကျသွားလေတော့သည်။ ကျန်းဖိုး ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွားလေသည်။

“လူယုတ်မာကြီး”

ဝူးထိန်ထံသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးသွားပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ ဝူးထိန်မှာ အော်ဟစ်ခြင်းပင် မပြုနိုင်ဘဲ အသက်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

လှည့်ကွက်

ဝါးစိမ်းတောင်...။

ဝါးစိမ်းတောင်သို့ ချန်းပေ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ချန်းပေသည် ယခုအချိန်တွင် ရေဖျံကိုဇာန်ချုပ် ဖြစ်နေပြီး ချန်းထိတ်မှ ရခဲ့သည့် ရေပျော်ဖျံသိုင်းကျမ်းကိုလည်း လေ့ကျင့်တတ်မြောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ချန်းထိတ်က ယခင်ကတည်းက ရေပျော်ဖျံသိုင်းပညာ အခြေခံသဘောတရားနှင့် သိုင်းကွက်များကို သင်ကြားပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

အခြေခံသဘောတရားနှင့် ရှေ့ပိုင်းသိုင်းကွက်များကို တတ်မြောက်ထားရကား သိုင်းကျမ်း၌ ပါရှိသော ကျန်သိုင်းကွက်များကို အချိန်တိုတိုအတွင်း အလွယ်တကူ လေ့ကျင့်တတ်မြောက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၁၇၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချန်းပေတို့ ဝါးစိမ်းတောင်အကြောင်း သေသေချာချာ စုံစမ်းပြီးမှ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ၏လက်ရုံးဖြစ်သော ပုဖန်းအား ပြောလိုက်သည်။

“ဝါးစိမ်းတောင်မှာ လူထူးဆန်းအရက်သမားဖုကျောက် ရှိတယ်၊ သူ့ဆီကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သိုင်းပညာသင်နေတယ်၊ သူ့ရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က သုဝါးကို ကူညီနေတဲ့ ကျန်းဖုံးနဲ့ တူညီနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ သတိထားရလိမ့်မယ်၊ လူပုထိုက်ဖုံးကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာ သူတို့ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ပုဖန်းက...

“ကျွဲဟူးက ဝါးစိမ်းတောင်နဲ့ အလှမ်းမကွာလှတဲ့ ကျန်းဟူတောင်တန်းတစ်နေရာမှာ ဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့ဆီကို အသွားအိုတစ်ယောက်က မျက်မမြင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဖေးမခေါ်ဆောင်သွားတာ တွေ့တဲ့လူက တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ပြောပါသေးတယ်”

ချန်းပေတို့ ရောက်လာပြီး သတင်းစုံစမ်းသောအခါ ကျွဲဟူးနှင့်မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံတွေ့မိခဲ့လေသည်။

ကျွဲဟူးသည် ချန်းပေတို့အား ရေဖျံဂိုဏ်းမှ ဖြစ်ကြောင်း သိသွားလျှင် သတင်းပေးပြီး သူလည်း ချန်းပေထံ၌ တပည့်ခံလိုက်လေတော့သည်။

ချန်းပေက...

“ထိုက်ဖုံး သေသွားတာ ကျုပ်တို့ ကံကောင်းဖို့ ဖြစ်လာတာ

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

ပဲ၊ သူ့ကြောင့် သုဝါးနဲ့ ကျန်းဖုံးတို့ အကြောင်း သတင်းရလိုက်တာ၊ ကဲ ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်”

ပုဖန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သတိထားပြီး ရှေ့ခရီးဆက်သွားရာ တောင်ခြေရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင် အနီးသို့ ရောက်လျှင် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ ဖုကျောက် ဖြစ်လေသည်။

ဖုကျောက်က ကျန်းဖုံး ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၍ သူလည်း ခရီးထွက်ရန် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချန်းပေတို့လူစုသည် ဖုကျောက်ကို တွေ့သည်နှင့် ချက်ချင်း ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ဖုကျောက် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဒါက ဘာသဘောလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ချန်းပေက ဖုကျောက် လက်ထဲ ကိုင်ထားသော အရက်အိုးကို ကြည့်ကာ...

“လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားဟာ လူထူးဆန်းအရက်သမား ဖုကျောက်ကိုး”

ဖုကျောက် အံ့သြသွား၏။

“မင်းက ငါ့ကို သိနေတယ် ဟုတ်လား”

၁၇၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ချန်းပေက...

“ကျန်းဖုံး ဘယ်မှာလဲ”

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားသိုင်းပညာသင်ပေးလိုက်တဲ့လူကို မေးနေတာပေါ့

ဗျာ”

“ကွမ်းကြီးစုလား မရှိဘူး၊ သူက ရေဖျံဂိုဏ်းကို ဆုံးမမယ် ဆိုပြီး ထွက်သွားပြီ”

ချန်းပေ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ရေဖျံဂိုဏ်းချုပ်ပဲဗျ”

“ဪ မင်းက ကွမ်းကြီးစုကို လာရှာတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို မတွေ့ရတော့လဲ ခင်ဗျားကို ဆုံးမရ သေးတာပေါ့”

“ဟာ...ဟာ...ဟား၊ မင်းကများ ငါ့ကို အနိုင်ရမယ် ထင်နေ သလား”

“ကြည့်သေးတာပေါ့ဗျာ”

ချန်းပေက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လျှင် ပုဖန်းဦးဆောင် သော ရေဖျံဂိုဏ်းသားများက ဖုကျောက်အား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် လိုက်ကြလေတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ရေဖျံဂိုဏ်း သားများမှာ ဖုကျောက်၏လက်ချက်မိကာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သွားကြလေ တော့သည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ဖုကျောက်က လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်သည်။

“မလောက်လေး မလောက်စား ပညာနဲ့ ငါ့ကို လာပြီး ယှဉ် ချင်ကြတာကိုး”

ချန်းပေ ခံပြင်းသွားသည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဆုံးမပြမယ်၊ သတ္တိရှိရင် လိုက်နာပေ တော့”

မလှမ်းမကမ်းရှိ ရေအိုင်ကြီးဆီသို့ လှမ်းသွားကာ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချလိုက်၏။

ဖုကျောက် မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ရဲ့ ရေပျော်ဖျံ သိုင်းပညာကို ကျုပ်လက်တွေ့ စမ်း သပ်ကြည့်ချင်သေးတယ်”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ အရက်အိုးကို လက်က ဆွဲကာ ရေအိုင်ထဲ ခုန်ချလိုက်လေတော့သည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်

စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်၌ ဧည့်သည်များ ရောက်ရှိ
နေကြလေသည်။

ရေဖျံ့ဂိုဏ်းချုပ်ချန်းပေနှင့် ဂိုဏ်းသားများ ဖြစ်လေသည်။

ချန်းပေက စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီး အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်
ခွက် သောက်နေ၏။

သူက ဖုကျောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရာ၌ ကံကောင်းပြီး အနိုင်ရခဲ့
သည် မဟုတ်ပါလား။

ဖုကျောက်ကသာ ရေအိုင်ထဲသို့ ဆင်းလာခြင်း မပြုလျှင်
မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အနိုင်ရနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ရေပျော်ဖျံပညာသည် ရေထဲ၌သာ ဖျံတစ်ကောင်ပမာ
ကျင်လည်စွာ လှုပ်ရှားအသုံးပြုနိုင်ကာ အစွမ်းလည်းထက်သည်
မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ဆိုစေ...

ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးဖုကျောက်ကို အနိုင်ရဖို့ဆိုသည်မှာ
အလွန်ကံကောင်းခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ကျန်းဖိုးက ဖုကျောက်ထံမှ သိုင်းပညာ ရရှိထားရကား သူ့
အတွက် အခက်အခဲ ရှိလာမည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေးတောနား
လည်ထားလေတော့သည်။

ဖုကျောက်ကို အနိုင်ယူပြီး သုဝါးကို လိုက်ရှာပါသော်လည်း
မတွေ့ရသည့် နောက်ဆုံး လက်လျှော့ကာ ဝါးစိမ်းတောင်မှ ပြန်လာခဲ့
ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချန်းပေတို့ အနားယူစားသောက်နေစဉ်မှာပင် လူနှစ်
ယောက်က စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချန်းပေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကိုး သိကြသေးတာပေါ့”

ဟု စိတ်ထဲ ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပုဖန်းတို့အား စားသောက်ဆိုင်လေး၌ပင် စောင့်
နေရန် မှာကြားကာ ထိုလူနှစ်ယောက် နောက်သို့ လိုက်သွားလေ
တော့သည်။

ဝမ်းလေနှင့် ဝမ်းဟန်သည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်လာသော
အခါ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းလေက...

၁၈၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“သူတို့က ဝါးစိမ်းတောင်ကို သွားကြတာ သေချာနေပြီ”

ဝမ်းဟန်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ လိုက်သွားတာပေါ့”

“ကောင်းပြီ”

သူတို့သည် ချန်းပေက ဝါးစိမ်းတောင်သို့ သွားသည်ကို သိထားပြီး မြို့ကလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်ကို မသိကြသေးပေ။

ထို့ကြောင့် ဝါးစိမ်းတောင်သို့ ရှေ့ဆက်ခရီးနှင့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲဗျ”

မေးမြန်းသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချန်းပေ ဖြစ်သည်။ ဝမ်းဟန်က...

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျား နောက်ကို လိုက်လာခဲ့ကြတာလေ”

ဝမ်းလီက...

“ခင်ဗျားက သုဝါးကို ခြေရာခံမိပြီး လိုက်လာတာ မဟုတ်လား”

ချန်းပေ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ သုဝါးကို ရမှ ကျုပ်ညီလီထင်းကို ပြန်ရနိုင်မယ် မဟုတ်လား”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

ဝမ်းလီက...

“ဒါအမှန်ပဲ”

ဝမ်းဟန်က...

“ဒါမှ မဟုတ်ရင် လီထင်း မလွယ်ဘူး၊ သခင်ကြီးသူရှောင်းက သူ့ကို နယ်စားကြီးရဲ့လက်ထဲ အပ်လိုက်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ရဲ့ ရေဖျံဂိုဏ်းကိုလဲ ဖျက်ဆီးချေမှုန်းပစ်လိမ့်မယ်”

“ဟာ...ဟာ...ဟား”

ချန်းပေက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ခြိမ်းခြောက်တာကလဲ အတော့်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းပါလားဗျာ”

ဝမ်းလီက...

“ဒါ ခြိမ်းခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သုဝါးကို ပြန်မရရင် မင်းတို့ ဘယ်လိုကြုံတွေ့ခံစားရမယ်ဆိုတာ သိအောင် ပြောပြနေတာ”

ဝမ်းဟန်က...

“ဒါ တကယ်ပဲ မင်းက သုဝါးကို ရအောင် ရှာမပေးနိုင်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာပဲ”

ချန်းပေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူရှောင်းနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သဘောထားကို ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် မင်းလိမ္မာရမှာပေါ့”

၁၈၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချန်းပေက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့သဘောထားကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ မသိသေးတာ ခက်တယ်”

“ဘာ”

“မင်း ဘာပြောတာလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့သဘောထားကို ခင်ဗျားတို့ မသိကြသေးပါဘူး ဗျာ”

ဝမ်းလိက...

“မင်းရဲ့သဘောထားက ဘယ်လိုလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ချန်းပေက...

“ကျုပ်က လီထင်းကို ဂရုမစိုက်ဘူးဗျ”

“မင်း...”

“သူသေသွားတာတောင် ကျုပ်အတွက် ကောင်းသေးတယ် ဗျ”

ဝမ်းဟန်က...

“ဒါဖြင့် သူဝါးကို မင်း ဘာကြောင့် လိုက်ရှာနေတာလဲ”

ချန်းပေက...

“သူရှောင်းကို အကြပ်ကိုင်ပြီး ဒုက္ခပေးချင်လို့ပေါ့ဗျာ”

“သူရှောင်း လက်ထဲမှာ လီထင်း ရှိနေတာကို မင်းမေ့နေပြီ လား”

ရေပျော်ဖွံ့ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

“ကျုပ်က သူသေသွားလဲ ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ ဗျာ”

ဝမ်းလိနှင့် ဝမ်းဟန်တို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေ သည်။

ချန်းပေက...

“ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ကြတဲ့ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကိုလဲ ကျုပ်က သဘောမကျဘူးဗျ”

ပြောရင်း ရှေ့တိုးလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလိက...

“မင်းကို ငါတို့က ကြောက်နေရမှာလား”

ချန်းပေ ပြုံးလိုက်သည်။

“လူထူးဆန်း အရက်သမား သိုင်းဆရာဖုကျောက်ဟာ ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားပြီဆိုတာ သိရင် ခင်ဗျားတို့ သည် စကားမျိုး ပြောဝံ့မယ် မထင်ဘူး”

“ဟင်”

ဝမ်းလိ၊ ဝမ်းဟန်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေ သည်။

ချန်းပေက...

“လင်းယုန်မောင်နဲ့လိုပဲ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို ဆုံးမပြီး အလောင်းကို သုရှောင်းဆီကို ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်ဗျာ”

ဝမ်းလိနှင့် ဝမ်းဟန်တို့က ဓားဆွဲထုတ်ကာ ချန်းပေအား

၁၈၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ
တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ဝမ်းလီနှင့် ဝမ်းဟန်တို့က ချန်းပေအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ချန်းပေကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။
ထိုစဉ်...

မြို့ပြင်တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေသူနှစ်ဦးကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် ချန်းပေ တိုက်ခိုက်ဖို့ပင် မေ့
လျော့သွားသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ ကျူးရင်နှင့် သုဝါးတို့ ဖြစ်နေကြသည်
မဟုတ်ပါလား။

မမျှော်လင့်ဘဲ သူလိုက်ရှာနေသည့် သုဝါးကို တွေ့ရလျှင်
ချန်းပေ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူက သုဝါးကို တွေ့ရသဖြင့် မှင်တက်မိသွားချိန်မှာပင်...
“ဟိတ်”

“ယား”

ဝမ်းလီနှင့် ဝမ်းဟန်တို့က တိုက်ခိုက်လိုက်ကြရာ...
“အွန်”

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

ချန်းပေလည်း ဒဏ်ရာရကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ရလေ
တော့သည်။

ကျူးရင်က သုဝါးအား ဆေးကုနိုင်ရန် ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်
သွားလေသည်။

သုဝါးထံသို့ သူမ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ စိတ်
မကောင်းစရာ အဖြစ်နှင့် ကြုံတွေ့ရတော့သည်။

ဆေးဆရာကြီးက သူ၏အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး
သုဝါး၏မျက်လုံးများကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးခဲ့လေသည်။

သုံးရက်တိုင်တိုင် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သေသေချာချာ
စစ်ဆေးပြီးလျှင်...

“ကျုပ်စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်လုံးတွေ
လုံးဝပျက်စီးသွားပါပြီ၊ မျက်စိပြန်မြင်လာအောင် ဘယ်လိုမှ ကုသလို့
မရနိုင်တော့ပါဘူး”

ဟု ပြောပြလိုက်လေသည်။

သုဝါး ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျူးရင် ရောက်လာသောအခါ သုဝါး၏မျက်လုံးများ ဆေး
ကု၍ မရနိုင်ဘဲ တစ်သက်လုံး မျက်မမြင်ဒုက္ခတစ်ခုဖြင့် နေသွားရ
တော့မည် ဖြစ်၍ ကျူးရင်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

၁၈၈ ❖ နန္ဒကျော်သူ

နောက်ဆုံး သူဝါးအား အဘိုးဖြစ်သူ သုရှောင်းထံ လိုက်လံပို့
ဆောင်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူဝါးကို အားပေးနှစ်သိမ့်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ
လိုက်သည်။

ဆေးဆရာကြီးအား နှုတ်ဆက်ကာ တောင်ပေါ်မှ ဆင်း
လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြို့ကလေးသို့ လာခဲ့ကြရင်း ချန်းပေတို့၏တိုက်ပွဲနှင့် မ
မျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြုံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

ချန်းပေ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားသဖြင့် ဒေါသထွက်သွားလေ
သည်။

ဝမ်းလီတို့အား ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် သေချင်နေကြတာကိုး”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ”

ဝမ်းလီတို့ ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

“မင်းဒဏ်ရာရနေတာတောင် သည်စကားမျိုး ပြောဝံ့သေး
သလား”

“မင်းကို ဆုံးမပြီး ဆရာကြီးသုရှောင်းဆီကို ဖမ်းခေါ်သွားရ
မယ်”

ပြောရင်း နှစ်ယောက်သား ရှေ့တိုးလိုက်ကြ၏။

ချန်းပေ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ချေ။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ကြိုးဝါးရင်း ခုန်ထကာ ဝမ်းလီတို့အား တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
သည်။

ချန်းပေ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့်...

“အား”

“အမယ်လေး”

ဝမ်းလီနှင့် ဝမ်းဟန်တို့နှစ်ယောက် စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း
အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားကြလေတော့သည်။

၁၉၀ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချန်းပေက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မြေပေါ် ခြေတစ်ချက် ဆောင့်လိုက်ရာ...

“ဟူး”

ကျူးရင်နှင့် သုဝါးတို့ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

ကျူးရင် ရင်ထိတ်သွားသည်။

သုဝါးကို လက်ဆွဲကာ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

သုဝါးက...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားဘွား”

ကျူးရင်က...

“တို့ကို လူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်ဟန့်တားနေတယ်”

“ဘယ်သူလဲဟင်”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ကျုပ်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး

လား”

ချန်းပေက လှောင်ပြောင်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

သုဝါးလည်း ချန်းပေ၏အသံကို ချက်ချင်း မှတ်မိသွားလေတော့သည်။

“ရှင်..ရှင် လူယုတ်မာ၊ ရှင့်ကို သတ်ပစ်ရမှ ကျွန်မကျေနပ်

မယ်”

ဤတွင် ကျူးရင်သည် အခြေအနေကို နားလည်သဘော

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

ပေါက်သွားလေတော့သည်။

“လက်စသပ်တော့ ရေဖျံဂိုဏ်းကကိုး၊ သတိသာထားပေတော့”

သူမလည်း သုဝါးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရေဖျံဂိုဏ်းကို မုန်းတီးနေပြီ ဖြစ်ရကား ချန်းပေအား တဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဂရုစိုက်ရမှာလား”

ချန်းပေလည်း အော်ငေါက်ရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ချန်းပေသည် ရေပျော်ဖျံသိုင်းပညာကို တတ်မြောက်ထားပြီး ဗုဒ္ဓကျောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရာတွင် လက်တွေ့အသုံးချပြီး ဖြစ်လေသည်။

ရေပျော်ဖျံသိုင်းပညာအား လက်တွေ့ မည်သို့အသုံးချရမည်ကို သုသိရှိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ရေထဲ၌သာမက ကုန်းပေါ်၌ပါ အသုံးပြုနိုင်ရန် သူတွေးတောထားပြီး ဖြစ်သည်။

ကျူးရင်၏လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့ရှိဖြင့် သိုင်းပညာ မစေ့မှန်း ရိပ်မိကာ ရေပျော်ဖျံသိုင်းတွက်ကို အသုံးပြုကာ ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်သည်နှင့် “ဝုန်း”

၁၉၂ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“အမယ်လေး”

ကျူးရင် အဝေးသို့ လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

ကျူးရင် မြေပေါ် လဲကျနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ကဲ မင်းကော”

ချန်းပေက သုဝါးဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

သုဝါးက...

“စိတ်ချ၊ ရှင့်ကို ကျွန်မသတ်ပစ်မယ်”

သူမ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ရေဖျံကိုးရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ကို ရောက်နေပါပြီဗျာ”

ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံကြောင့် ချန်းပေ လှည့်ကြည့်

လိုက်ရာ ကျန်းဖိုး(ဝါ)ကွမ်းကြိုးစု ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

ချန်းပေက...

“မင်းကိုး ကောင်းတယ်၊ ငါကလဲ မင်းကို ဆုံးမချင်နေတာ”

ကျန်းဖိုးသည် သုဝါးအား ကူညီနေသူ ဖြစ်ကြောင်း သိထား

ပြီး ဖြစ်ရကား မုန်းတီးနေပြီး အော်ငေါက်ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် တဟုန် ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ချန်းပေက ရေပျော်ဖျံသိုင်းကို အသုံးပြုလိုက်သကဲ့သို့ ကျန်းဖိုးကလည်း ဖုကျောက် သင်ပေးသော ပညာကို အသုံးပြုကာ ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲ ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

ဝမ်းလီ၊ ဝမ်းဟန်နှင့် ကျူးရင်တို့က မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထ လာကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လီထင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူရှောင်းက သူ့အား ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်နေပြီး ရေပျော်ဖျံသိုင်းပညာ လေ့ကျင့် အောင်မြင်ပြီးပြီ ဖြစ်သော ချန်းပေက အသာစီးရသွားလေသည်။

ကျန်းဖိုးက နောက်ဆုတ်နေရပြီး မကြာမီ ချန်းပေ၏လက် ချက်ဖြင့် ကျန်းဖိုး ဒုက္ခရောက်ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

လီထင်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ပါ။

“ရပ်လိုက်”

တိုက်ပွဲ အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ချန်းပေက...

“လီထင်း၊ မင်း ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

အော်ငေါက်ရင်း လက်ပြန်ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

၁၉၄ ❖ နန္ဒကျော်သူ

“ဝုန်း”

လီထင်း လွင့်စဉ်သွားသကဲ့သို့...

“ဝုန်း”

ခြေထောက်ကန်ချက် မိသွားသော ကျန်းဖုံးလည်း လွင့်စဉ် သွားလေသည်။ ဝမ်းလီ၊ ဝမ်းဟန်နှင့် ကျူးရင်တို့ လက်ပိုက်ကြည့်မ နေနိုင်တော့ဘဲ...

“သေပေတော့”

“ယား”

ညာသံများပေးကာ ချန်းပေအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြ လေသည်။

“သွားကြစမ်း”

ချန်းပေက အော်ငေါက်ကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင်

“ဝုန်း...ဝုန်း”

“အား”

ဝမ်းလီ၊ ဝမ်းဟန်နှင့် ကျူးရင်တို့ လွင့်စဉ်သွားကြပြန်တော့ သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား၊ မင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်ကြသေးသလဲ”
ချန်းပေက အားရကျေနပ်စွာ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

တစ်ဖန်...

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး သေရလိမ့်မယ်၊ ကဲ သတိသာထား”
အော်ငေါက်ခြိမ်းခြောက်လိုက်သော်လည်း စကားဆုံး

ရေပျော်ဖျံ (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

အောင် မပြောနိုင်ခဲ့ပါချေ။

ဓားမြှောင်တစ်လက် ရုတ်တရက် ပစ်လွင့်လာပြီး သူ၏ နောက်ကျော၌ နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

“အား”

ချန်းပေ စူးရှစွာ အော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်လဲကျသွားလေ တော့သည်။

ချန်းပေ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ချန်းထိကလည်း ဘယ်ရပ်ဘယ်ဆီ မသိ ထွက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

လီထင်းကလည်း မကောင်းမှုကို စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်ပါ ချေ။

ထို့ကြောင့် ဦးဆောင်မည့်သူ မရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ အများပြည်သူက လက်မခံသည်က တစ်ကြောင်းမို့ ပျက်စီးပြိုကွဲသွား တော့သည်။

မျက်မမြင်မလေးသူဝါးကိုလည်း လီထင်းက အဘိုးဖြစ်သူ သုရှောင်းထံသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ရာ သူမ၏ဘဝ အေးချမ်းသာယာ သွားတော့သည်။

သုရှောင်းက သူဝါးအား လီထင်းနှင့် လက်ထပ်ပေးရန် ဆုံး

၁၉၆ ❖ နန္ဒကျော်သူ

ဖြတ်လိုက်လေသည်။

ကျူးရင်က သူမ၏အိမ်သို့ ပြန်သွားပြီး သိုင်းလောကသို့
မထွက်တော့ပါ။

ကျန်းဖုံး...

ကျန်းဖုံးက မုန့်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကျိုမုထိထံသို့ ပြန်သွားပြီး ချယ်ရီ
ကို တမ်းတရင်း အများကောင်းကျိုးဆောင်ရွက်၍ တစ်သက်လုံး
အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ဦးဒါဦး